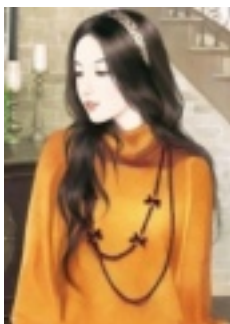


Phong Hành Trì Thượng

Contents

Phong Hành Trì Thượng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	83
26. Chương 26: Ngoại Truyện 1	84
27. Chương 27: Ngoại Truyện 2	88

Phong Hành Trì Thượng



Giới thiệu

Hai người quen nhau cũng đã lâu và tình cảm cũng đã sâu sắc và rồi họ quyết định trao cuộc đời cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-hanh-tri-thuong>

1. Chương 1

Sáng sớm tháng ba, tiết trời mùa xuân se lạnh. Sử Trì Trì rúc cổ, xoa xoa tay, nhảy xuống xe buýt, chen chúc ở trong đám người chờ đợi chuyến xe tiếp theo.

Thực ra với cô đi làm thật ra cũng không phải là để làm việc. Cô thấy sợ cuộc sống đang trôi qua, khoảng thời gian tốt đẹp nhất sắp một đi không trở lại. Cô có thể trách ai được? Cô trước hết trách chính phủ rồi lại trách mình, nếu không phải là họ để giá nhà ở cùng giá cả hàng hóa vọt tăng cao như vậy thì cô sẽ gặp qua loại cuộc sống này sao? Chỉ là cô ngần ngại lần trách chính mình lại một lần không cẩn thận bị bạn tốt Giang Văn Văn đầu độc, thuê cái gì nhà trọ ở tiểu khu mùa xuân dành cho người độc thân, khiến cô xài hết tiền gửi ngân hàng không nói, còn phải đeo trên lưng mỗi tháng 2000 nguyên tiền thuê phòng. Cô bây giờ, cũng đã không thể tự do bay lượn, giống như một con ốc sên cả ngày lưng đeo phòng ốc mà từ từ bò.

Hết nhảy bằng chân trái đổi chân phải rồi lại chân phải đổi chân trái, Sử Trì Trì trên sân ga tới tới lui lui, nhảy lên nhảy xuống, bên cạnh cô là vị tiểu thư ăn mặc đẹp đẽ nhưng khuôn mặt trắng bệch khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, có chút khinh bỉ liếc xéo cô. Sử Trì Trì nâng mắt một góc 45 độ lờ mờ lại cô ta một cái, tiếp tục nhảy lên. Cứ như vậy cô không chỉ vừa vận động, vừa làm ấm người mà còn tiết kiệm tiền đi phòng tập thể thao, một công ba việc, thật đúng là chuyện tốt. Nhảy đại khái được 20 phút, xe của cô còn chưa tới bến, các xe khác thì cứ một chiếc lại một chiếc. Phải đợi lâu thì xe không đến, mà không đợi xe thì lại thấy hết chuyến này tới chuyến khác. Mẹ nó! Đây chính là định luật xe buýt.

Trên sân ga người càng ngày càng đông, không gian rõ ràng không đủ dùng. Trì Trì xuyên qua người đi đường, đến bên cạnh siêu thị gần đó đang mở cửa. Trên quảng trường một hàng dài toàn các ông bà lão chen lấn ở cửa, tay giơ cao túi xách, chém giết mua trứng gà giảm giá, số lượng hạn chế, mọi người bước đi như bay, tinh thần khỏe mạnh.

“Một, hai...” Sử Trì Trì vừa nhảy vừa đếm, đi ngang qua một bác gái béo mập, thật đúng là không thể mập hơn! Mà bác gái lúc này đang nói văng cả nước miếng, nào là chuyện tài xế, kẹt xe, nào là cái thành phố này...toàn thứ ba linh tinh.

“Nhanh lên nào, Nhạc Thiên Mã Đặc bán trứng gà khuyến mãi, so bên ngoài rẻ hơn 3 mao tiền, mỗi người chỉ được mua mười hộp, mau mau xếp hàng!”.

Một bác gái thắng lợi trở về, mặt mày hớn hở loan tin khiến đám người nhất thời giống như trong chảo dầu nóng bỏ thêm chút muối, lập tức nổ oanh. Tức thì, một bác gái khác vội nện bước chân, lúc lắc cái eo như thùng nước gạo, cầm đầu chạy như bay, tốc độ có thể so với xe chạy. Trên mặt đất còn có nước, chạy như vậy không trượt ngã mới lạ, Sử Trì Trì không khỏi lo lắng thay bọn họ.

“Bùm, bùm.” hai tiếng, một người trong số đó, bác gái thân hình đồ sộ té lăn trên mặt đất. Đúng lúc này, trên quảng trường một chiếc xe màu trắng bạc đang lao tới, phanh kít một tiếng dừng lại. May qua không sao, kém một chút nữa thôi là đụng phải, Sử Trì Trì sợ hãi vỗ vỗ ngực. Bác gái ngồi dưới đất. Người vậy

xem không ít nhưng không ai đi đỡ. Sử Trì Trì do dự một chút vừa muốn tiến lên, lại bị một vị bác trai đứng bên cạnh co kéo: “Cô bé, bác khuyên cháu một câu đừng có nhiều chuyện, cẩn thận họ đổ thừa cho cháu”.

Sử Trì Trì nghe vậy cũng dao động, bởi mấy năm gần đây làm chuyện tốt bị lừa quá nhiều, nhìn mãi cũng quen mắt. Bạn đỡ anh ta dậy, rõ ràng người khác làm anh ta ngã, nhưng anh ta lại đổ cho bạn làm với lý do “Nếu không phải anh đụng thì anh đi dầm làm gì?”. Trước đây không lâu tòa án Nam Kinh xử vụ án Bành Vũ chấn động một thời, còn có Bắc Kinh mới vừa thẩm lý vụ án đâm phải phụ nữ mang thai, đều là cùng câu chuyện như thế. Xã hội này cũng không thiếu hụt người tốt, thiếu hụt là hoàn cảnh để trở thành người tốt. Tựa như cô mấy ngày trước ở trên đường cao tốc cứu một ông lão té xỉu, cũng là sợ người ta lừa cô, đem người ném tới bệnh viện liền vội vàng bỏ đi.

Đang lúc cô do dự không quyết thì chủ chiếc xe kia bước xuống, mọi người xem náo nhiệt lập tức vây quanh. Chủ xe là một thanh niên khoảng 27, 28 tuổi, chân dài thẳng tắp, quần áo thể thao cùng giày đều màu xám tro, so với xe của anh ta hoàn toàn đối lập.

“Bác có làm sao không?”.

Anh ta đi tới đỡ bác gái ngã trước xe đứng dậy, bác gái đầu tiên mở nửa mắt quan sát anh ta, không hề trả lời, sau đó lại nhắm mắt, rên rỉ rất khoa trương.

“Thôi đi, rõ ràng không có đụng.” Sử Trì Trì bĩu môi.

“Mẹ ngã thế nào có nghiêm trọng không?” Lúc này một anh chàng mập lùn đeo kính tách khỏi đám người chạy tới.

“Cái tên khốn khiếp này, anh không mở to mắt ra mà lái xe à?”

“Tôi không đụng vào ai cả, là bác ấy ngã xuống xe của tôi trước”. Người thanh niên áo xám lạnh nhạt mở miệng, mặt cũng không hốt hoảng.

“Tôi nhỏ vào, mẹ tôi hoàn toàn bình thường, bà ấy đang êm đẹp làm sao có thể tự nhiên ngã úp mặt ở ngay trước xe anh”.

“Đúng là, tôi rõ ràng là bị anh đánh ngã”. Bác gái lúc này cũng không giả chết nữa, một mực khẳng định chính là người này đụng, hai mẹ con một xướng một họa, thái độ vô cùng phách lối.

” Anh có tiền thì ngon, tưởng có tiền có thể thì tùy tiện đụng người sao, mọi người ở đây cũng có thể làm chứng”. Anh bạn mập lùn nóng nảy thấy người tới xem càng ngày càng nhiều, thái độ càng thêm phách lối, rất nhiều người đến sau không rõ chân tướng cũng theo vậy lớn tiếng bênh vực. Xe hơi đụng người đi đường, ở trong mắt bọn họ, đây không phải là mâu thuẫn nội bộ mà là mâu thuẫn giai cấp.

“Đúng vậy, có chút tiền thì ngon lắm sao.”

“Xem đi cô bé, bác nói có sai đâu. Cháu mà đi lên đỡ, bọn họ liền đổ hết tội cho cháu”. Bác trai đứng bên cạnh rất tự đắc với dự kiến của mình.

“ Rõ ràng là tự bác ấy ngã xuống, rất nhiều người nhìn thấy, chúng ta có thể giúp anh ta làm chứng“, Trì Trì nói. Bác trai đứng cạnh xem thường lắc đầu một cái, sau đó chuyển đến bên kia tiếp tục xem náo nhiệt. 10 phút sau, cảnh sát giao thông tới, làm thủ tục ghi chép, hỏi thăm người chứng kiến. Nhưng là người vây xem thì nhiều nhưng không có một ai đi lên làm nhân chứng. Mẹ nó, có thể nhấn nại nhưng không thể nhấn nhục, bác gái này, chờ xem, tôi sẽ không để cho bác đắc ý. Sử Trì Trì sải bước tiến lên, hiên ngang lăm lệt nói: “Anh cảnh sát, tôi chính mắt thấy cả quá trình, bác gái này muốn vào siêu thị mua trứng gà hạ giá, vội vàng chạy như bay. Kết quả, người mập, đường trơn trượt liền té ngã, vừa vặn anh này lái xe đi ngang qua, dừng ở trước mặt bác ấy. Nhưng một chút cũng không có đụng, toàn bộ chuyện này chính là như vậy”.

Người thanh niên áo xám giương mắt nhìn một chút Sử Trì Trì, trong mắt cực nhanh thoáng qua một tia cười thích thú, sau đó lại khôi phục như cũ, mặt không biểu cảm. Sử Trì Trì bất mãn cho là anh ta ít nhất cũng cho mình một khuôn mặt tươi cười cảm kích, ai ngờ người ta không chút nào quan tâm. Mặc kệ nó, cũng không quan trọng, dù sao cô là làm việc bằng lương tâm.

”Như vậy đi, mấy người trước đi với tôi một chuyến tới đồn

“Hiện tại?”

“Hiện tại”.

“Không được”. Áo xám cùng Sử Trì Trì trắm miệng một lời.

“Tôi đi phỏng vấn”.

“Tôi có việc”.

Cảnh sát đang muốn mở miệng, lại bị tên mập lùn cắt đứt.

“Anh có việc bận gì, anh đừng vào người còn muốn chạy, nghĩ hay quá nhỉ!”. Hấn gầm thét.

Anh chàng áo xám không thềm nói một câu, mở ra ví tiền vải, lấy một xấp tiền mặt: “Tiền này cho anh, tự anh đưa bác ấy đi bệnh viện kiểm tra một chút, hôm nay tôi có việc gấp”.

Bác gái liền đưa tay ra đón thì bị con trai ngăn lại: “2000 tệ! Anh cho ăn mày sao. Tôi cho anh biết hôm nay không cho hai vạn anh cũng đừng nghĩ rời đi nơi này”.

Lùn mập vừa thấy đối phương muốn nói chuyện riêng, thái độ càng thêm phách lối, mặt mày dữ tợn tựa hồ đang khiêu chiến.

Trì Trì ở một bên giận dữ sợ, này thật gọi là treo cái mũi lên mặt, thấy người ta cho chút mặt mũi mà lên mặt. Gặp qua vô sỉ, nhưng chưa từng thấy qua vô sỉ như vậy

Áo xám đem tiền trong túi xách toàn bộ lấy ra nói: “Tôi không mang nhiều tiền mặt, chỉ có từng này thôi”.

Bác gái nháy mắt với con trai, quả bí lùn mặc dù vẫn giữ thái độ phách lối, nhưng nhìn ra được tâm tư của hấn dao động, gờ ra bàn tay béo mập muốn giật lấy tiền. Sử Trì Trì bước một bước dài đi lên, kéo lại thanh niên áo xám, chỉ vào anh ta, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: “Anh có bệnh à, anh thừa tiền cũng nên đem về báo hiếu cho ông bà, làm sao lại để tiện nghi cho những người kia, cho mặt mũi mà còn lên mặt, dù căn bản đến mặt cũng chẳng có. Bọn họ muốn kiện thì cứ kiện, chúng ta theo cùng, tôi cũng không tin xã hội này không có Thiên Lý”. Sử Trì Trì nói xong những lời chính nghĩa, tự tin ngẩng cao đầu.

” Cô, mắc mớ gì tới cô? Muốn giúp người ta cũng không nhìn thời điểm. . .”

“Con mẹ nó, anh cầm miệng cho tôi, có tin tôi tát cho anh một cái lệch mặt hay không”.

Sử Trì Trì hung hãn nói.

Cảnh sát bên cạnh lần nữa muốn mở miệng, bị áo xám sử dụng ánh mắt ngăn lại.

“Cô nói không cho vậy thì không cho vậy”. Người áo xám đem tiền thu lại, lấy điện thoại di động ra gọi.

” Xe 250 tới rồi”.

Trên bến chờ có người hô to. Sử Trì Trì cả kinh trong lòng, xe của cô, cô đợi xe 25040’ ! Sử Trì Trì quen luôn những chuyện rắc rối đang xảy ra, có thể so với thổ hươg sân ga xông tới. Nhưng cô tới quá muộn. Muốn ngồi cái xe này người lại quá nhiều, đám người liều mạng chen lên trước. Người bán vé giống như nhét đồ hộp, ở phía sau liều mạng đem người đẩy lên trên. Cầm ở cửa xe chính là một cô gái mập mập hơn hai trăm cân. Cô lấy một người đã đủ giữ quan ải vạn người chớ vào, tư thế cầm ở nơi đó, khiến mọi người chửi nhỏ không dứt.

” Ai, cô béo chắn cửa, cô đi lên đi, mau vào bên trong đi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.” Nữ nhân viên bán vé không ngừng om sòm.

“Các anh, đem cô ấy đẩy lên trên nhanh lên một chút.” Sử Trì Trì và mấy thanh niên khác đứng trước cửa ra vào cùng nhau nâng cái mông của cô béo, liều mạng đẩy.

“Này, con ranh kia, cả bọn sắc lang này, các người sờ mông bà là sao hả?”. Cô béo tức tối, há miệng mắng to, người trên xe đều cười âm lên.

“Cô nha, ai bảo cô chiếm diện tích lớn như vậy, đứng chặn ở cửa làm cho chúng tôi không lên được. Ai nào thêm sờ cô, đúng là tự mình đa tình. Người như cô vậy, dù có cởi hết quần áo đuổi theo ông đây hai dặm, ông đây cũng không bao giờ quay đầu lại nhìn lấy một cái”.

“Anh, tên khốn khiếp này, bà đây béo mập thì sao, có tin bà một tay nhấc bổng 2 người như anh không?”

“ Mau đóng cửa đi, chúng tôi trên này còn phải đi đấy.” Người trên xe cùng nhau đối với tài xế cùng người bán vé khai hỏa.

“Kêu cái gì mà kêu, đừng có ở nơi này thì nhau lớn giọng, có bản lãnh thì đừng đến ngồi xe buýt nữa, có thể tự mình lái xe đi”.

Người bán vé đoán chừng đang thời kì tiền mãn kinh, mắng so với ai cũng hung hăng hơn. Mắng xong hung thần ác sát nhìn bọn Trì Trì nói: “Mấy người đợi xe sau đi, chen không được rồi, đóng cửa!”. Cửa xe phịch một tiếng đóng lại.

“Cái mông của tôi, cái túi xách của tôiiiiiiiiiiiii...”. Trên xe một trận tiếng kêu thảm thiết.

“Ôi trời ơi cái chân của tôi, bà đây đợi 40’, tôi thì dễ dàng lắm à, thế nhưng để cho tôi phải đợi xe sau à”. Sử Trì Trì hầm hừ mắng mỗ. Thôi được, đã vậy tôi không đợi nữa, tôi thuê xe không được chắc?

Sáng sớm tắc xi cũng là cung không đủ cầu, Sử Trì Trì đứng ở ven đường vẫy vẫy tay nửa ngày không có một xe nào dừng lại.

“Đến đâu, đến đâu? Giá rẻ giá rẻ”. Một chiếc tắc xi không có tên hãng đỗ lại gần, lại là mấy xe chạy lậu. Sử Trì Trì nhìn đám người này mặt mũi gian manh, thật sự không yên tâm tài sản của mình liệu có thể an toàn nên giả vờ như không nghe thấy.

“Tới chỗ nào? Lên đây đi”. Sử Trì Trì vừa quay đầu lại, không phải ai khác, chính là người vừa nãy anh chàng áo xám. Anh ta giờ phút này đang ngồi ở trong xe, nhàn nhã xem báo.

“Ách, thì ra anh cũng chạy xe trái pháp luật à?”. Anh ta nhú nhú mày không trả lời.

“Đến đâu?”

“Tòa cao ốc Hạo Thiên, bao nhiêu tiền?”

“50 tệ.”

“Quá đắt.”

“Đi và về.”

“Vậy còn tạm được.” Sử Trì Trì liền mở cửa xe, ngồi xuống cạnh anh ta.

2. Chương 2

Rùa vàng, rùa đen, lưu manh, những thứ này đều là họ hàng gần

“Cái đó, bác gái hỏi nãy anh xử lý thế nào?”. Sử Trì Trì mở miệng hỏi, gặp phải chuyện như vậy, anh ta không như đưa đám, cũng không nổi giận, thật là không thể tưởng tượng nổi, nếu đổi lại là cô, đã sớm nhảy lên trời rồi.

“Cho họ 3000”

“Anh có bị làm sao không, anh chạy xe từ sáng tới tối được bao nhiêu tiền? Anh sao lại dằn dặt, nhu nhược như thế hả, hần ta bảo bao nhiêu tiền thì anh đưa bấy nhiêu à? Anh có biết hiện tại đang khủng hoảng tài chính, làm ra tiền còn khó hơn lên trời. Gặp phải loại người này ngàn vạn lần không thể yếu thế, bác ấy là tự ngã trước xe anh, họ không nói đạo lý thì anh cũng phải biết phân biệt trái phải chứ. Sớm biết vậy tôi đã không đi lên chen chiếc xe kia rồi, tôi tuyệt đối có thể giúp anh giải quyết.”

“Cô làm sao giúp tôi giải quyết?” Anh chàng áo xám “Cái này dễ thôi, lấy ác chế ác, đổi thành tôi liền ngã xuống đất, giả vờ lăn lộn, tứ chi co quắp, kêu gào là bị quả bí lùn đẩy ngã”.

“Tứ chi co quắp cũng là một loại kỹ thuật.”

“Dĩ nhiên. Cái kỹ thuật này tôi luyện qua không ít, trình độ của tôi cao đến mức bác sĩ chuyên nghiệp cũng không phân biệt được thật giả.” Sử Trì Trì đắc ý nói.

” Sao cô lại muốn luyện cái kỹ thuật ấy ?” Anh ta hứng thú hỏi. Anh chàng này dáng người cao gầy, mày kiếm mắt sâu, ngũ quan như tạc, nhìn quả thật rất đẹp mắt.

“Ai, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, không nói. Làm người phải luôn nhìn về phía trước.”

“Nếu như cô chịu nói, tôi sẽ đi nhanh hơn mà không thu thêm tiền”.

Hai người đang nói thì vừa đúng lúc đến ngã tư rẽ vào đường cao tốc. Ách, vậy được, chuyện là thế này.

“Ngày trước, lúc tôi còn nhỏ, cả nhà chúng tôi vừa chuyển tới nơi ở mới. Ở đó có một cô sức khỏe không tốt, luôn thích tìm người khác gây chuyện, ai cùng cô ấy so đo, cô ấy liền giả bệnh dọa họ. Trong khu nhà tôi, ai cũng trốn cô ấy. Sau đó cô ấy lại tìm tới nhà tôi gây sự, tôi vừa nghĩ nếu cô ta có thể giả bộ tại sao tôi không thể giả bộ, vì vậy tôi liền bắt đầu luyện tập cái kỹ thuật này, cuối cùng tôi giả bộ so với cô ấy còn giỏi hơn, tôi tự nhiên cứ như vậy miệng sùi bọt mép, tứ chi co giắt tẻ ở cửa nhà cô ta. Cuối cùng, nhà bọn họ thật sự không chịu nổi phải rời đi.”

Anh chàng áo xám gật đầu một cái, khóe mắt cong lên, tựa hồ đang chứng kiến một màn “Anh hùng chuyện cũ” xưa kia

“Đây rõ ràng là chiến tích vẻ vang, tại sao cô nói nghĩ lại mà kinh?”

“Đúng vậy a, tôi cũng từng cho là như vậy, ngay lập tức dừng cho rằng tôi quá kiêu ngạo. Nhưng ngay sau đó mọi chuyện lại thay đổi, bởi vì hàng xóm thật sự cho là tôi có chứng bệnh động kinh, bởi vì biểu hiện bệnh này cùng tôi làm giống nhau như đúc, cho nên khi còn bé không bạn nhỏ nào dám chơi cùng tôi, sau khi lớn lên thật không dễ dàng có một người yêu thích tôi, kết quả cũng bị dọa chạy mất”.

“Ha ha.” Anh chàng áo xám đột nhiên cười to làm Sử Trì Trì sợ hết hồn.

“Tôi nói đồng chí, làm phiền anh lần sau trước khi cười nên lên tiếng báo trước”

Xe chạy tốc độ càng ngày càng chậm, trước mặt là một đoàn xe thật dài, phía sau cũng vậy, khung cảnh thật là “Vô cùng hùng vĩ”. Kẹt xe trên đường cao tốc, đây tuyệt đối là cảnh tượng đặc sắc của Trung Quốc.

“Chỉ có vào lúc này, tôi mới có thể ý thức được, chúng ta là con của rồng”. Sử Trì Trì thở dài nói. Cô không ngừng nhìn ra bên ngoài, đã 9 giờ rưỡi, chỉ còn có một giờ nữa thôi.

“Cô mấy giờ phỏng vấn?”

“10 giờ rưỡi.”

“Cô tới công ty nào ở cao ốc Hạo Thiên?”

” Hình như là công ty Tứ Hải gì đó”

” Công ty Tứ Hải mà thu nhận người như cô à?”, anh cười cười nhìn cô đánh giá. Cô có khuôn mặt tròn trịa, bầu bĩnh đáng yêu, biểu cảm vô cùng phong phú, ăn mặc nhìn như trẻ con. Áng chừng cũng chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi.

“Anh đừng nhìn tôi bộ dạng trẻ con, nhưng tôi đã tốt nghiệp đại học rồi đấy”. Sử Trì Trì trừng mắt nhìn anh ta, ánh mắt của anh ta là biểu thị cái gì, tưởng cô không biết chắc.

“Cách ăn mặc này của cô, người ta sẽ cho rằng cô là đang đi học chứ không phải đi làm.” Anh tốt bụng đề nghị, quả thật, cô như vậy không phù hợp với hình ảnh nhân viên công ty Tứ Hải, nơi đó đòi hỏi nhân viên phải khôn khéo, chính tề, thành thực.

“Có câu nói, nước biển không thể đo lường, người không thể xem bề ngoài. Nói thí dụ như anh đi, chột nhìn đáng dập tiêu sái, mặt mày anh tuấn, người ta còn tưởng đâu là ông chủ lớn, ai ngờ anh là lái xe taxi lậu”.

Anh ta vừa nghe cô nói vậy, thử dài ngoai ngắn nói:

“Tài xế taxi có thể lái xe giống của tôi sao?”

“Vậy thì có cái gì kì lạ, tôi thấy đầy người chạy taxi bằng Mazda 6 ”

“Xe tôi không phải Mazda 6”. Anh thật không biết phải giải thích

“Tôi hiểu rõ mà, xe của anh là hàng sơn trại loại Bentley chứ gì?”

“Cô đối với xe hơi hiểu rõ bao nhiêu?”

“Biết rất nhiều, cái gì BMW, Mazda 6, Toyota tôi đều biết. Anh xem xe trước mặt ý, chiếc xe kia trên mông dít mang bốn vòng chính là Audi.”

“Tôi khuyên cô có thời gian rảnh rồi nên xem nhiều tạp chí xe hơi một chút, về sau dựa vào nhận thức xe biết đâu có thể câu được rùa vàng”.

“Thôi đi, tôi có một cô bạn, kể là quen được một ông chủ Nhật Bản, kết quả đến cuối cùng mới biết kia không phải ông chủ mà là tài xế của ông chủ. Anh xem đi, rùa vàng không câu được lại câu lên con rùa đen. Cho nên cô ấy sau này tổng kết, truyền thụ lại : Rùa vàng, rùa đen, lưu manh, những thứ này đều là họ hàng gần, không cẩn thận sẽ lầm, chị em nhất định phải mở to mắt nhìn cho kĩ ”.

Nửa giờ trôi qua, đoàn xe vẫn là tốc bộ rùa bò nhích dần lên. Sử Trì Trì có chút nóng ruột, ngồi không yên, ngó đông ngó tây, giống y như đứa nhỏ hiếu động.

“Đừng nóng vội, đối mặt với kẹt xe nhất định phải bình tĩnh. Đây là kiến thức cơ bản nhất cần ghi nhớ ”. Anh ta lại tiếp tục đọc tờ báo tài chính, vẻ mặt không chút hoang mang.

“Ai, sao anh cùng các tài xế khác không giống nhau nhỉ?”

”Tôi khác họ ở điểm nà

“Ngày ngày mắng chính phủ đang hủ hóa, mắng xã hội này là không công bằng, nhìn người giàu tức đỏ mắt.”

“Đoán chừng còn chưa tới lúc, những lời đó bình thường sau ba mươi lăm mới bắt đầu mắng .”

“Có người 15 tuổi đã bắt đầu mắng.”

“Vậy sao cô không mắng? ”

“Tôi, tôi cảm thấy việc mắng chửi người sẽ làm tổn hại hình tượng một cô gái ưu nhã.”

Anh ta nghe vậy cất giọng cười to một hồi. Trì Trì cũng không để ý, mở túi ra lấy đồ ăn, bắt đầu bổ sung dinh dưỡng. Cô đầu tiên là giải quyết một túi bánh bao, một hộp điểm tâm, lại tiếp tục mở ra một túi bánh quẩy. Ăn được một nửa mới phát giác được nên nhường một chút cho người bên cạnh, liền đẩy tới trước mặt anh chàng áo xám: “Anh cũng ăn một chút đi, kẹt xe lúc không nhưng phải bình tĩnh còn phải chuẩn bị xong ăn điểm tâm, lại tiếp mở ra một cái khác túi bánh quai chèo. Ăn được một nửa mới phát giác được nên nhường một chút những người bên cạnh, liền đẩy tới trước mặt anh, ”Anh cũng ăn một chút đi, lúc kẹt xe không những phải bình tĩnh mà còn phải lo xong việc ăn uống.”

“Cám ơn.” Anh ta khoát khoát tay, tiếp tục xem báo.

Xe dừng ở trên đường cao tốc chậm hơn một giờ, mới bò sát đến cao ốc Hạo Thiên. Xong rồi, ngay cả gặp mặt cũng đã trễ, việc chưa bắt đầu đã coi như thất bại một nửa.

“Anh ở nơi này chờ tôi mười phút, tôi đi trước xem một chút.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, tôi quên hỏi tên của anh.” Sử Trì Trì lúc này mới nhớ tới cùng người ta hàn huyên một đường, thế nhưng không biết tên anh ta.

“Trần Bội”

“Trần Bội, cái tên này thật thích hợp với anh.” Trần Bội liếc xéo cô, bày tỏ không thèm chấp nhận với cô.

“Anh chờ tôi một lát a, đúng rồi, nếu không tôi trước tiên trả tiền xe cho anh.”

“Trở lại rồi cùng tính một lượt, dù sao cô cũng không chạy được.” Trần Bội lạnh nhạt đáp.

” Được”.

Trì Trì mở thang máy lên tầng 6 là trụ sở công ty Tứ Hải.

Toàn bộ nhân viên trong phòng đã sớm ra ngoài hết, chỉ còn một anh chàng đeo kính đang bận rộn ngồi trước bàn làm việc.

“Xin chào anh, tôi tên là Sử Trì Trì, là tới quý công ty phỏng vấn , xin hỏi là ở nơi này sao?”

“Phỏng vấn?” Anh ta ngẩng đầu lên, theo thói quen nâng mắt kính, đem Sử Trì Trì nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, giọng khinh bỉ nói: “Công ty chúng tôi muốn mời chính là tốt nghiệp đại học chính quy, thành thực, có kinh nghiệm, cô Sử đối với văn hóa công ty chúng tôi tựa hồ chưa hiểu rõ”.

Sử Trì Trì lửa giận bốc lên, cái này công ty rách mới để người này làm trưởng phòng nhân sự, có thể thấy được cũng không tốt đẹp gì. Mắt chó nhìn người thấp. Sử Trì Trì mặt cười đến hồn nhiên nói: “Tôi nghe nói công ty Tứ Hải thích chiêu mộ những người bụng dạ hẹp hòi, tự cho là đúng, mắt chó coi thường nhân viên, vốn là bắt đầu tôi không tin, nhưng mà...”

Sử Trì Trì nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, gần từng chữ nói: “Làm cho tôi gặp phải anh, cái này chó mượn oai hùm, tôi mới chính thức xác thực tin tức này”.

“Cô, người như cô còn muốn tìm được việc, tôi cho cô biết, dựa vào tư cách của cô, nếu như có ai có thể thu nhận cô, tôi liền...”

“Anh liền tính sao?” Sử Trì Trì tò mò hỏi, rất muốn nghe thử kế tiếp anh ta sẽ nói thế nào.

“Kế toán Bộ, đem những tài liệu này sửa soạn lại nhanh đi, chuẩn bị cho tốt, buổi chiều sẽ mở hội nghị thường kỳ”.

Ngoài cửa một thanh niên trẻ tuổi đi giày tây bước vào. Thanh âm vang dội rất có uy nghiêm, anh chàng đeo kính vừa thấy người kia, khí thế nhất thời toàn bộ biến mất, lập tức gật gù gật gù đáp ứng, cùng mới vừa rồi tưởng như hai người.

“Cô bé này là?”

“Tôi tên là Sử Trì Trì, là tới nơi này phỏng vấn, kết quả bị anh ta tự xưng là trưởng phòng nhân sự, cái đồ đàn ông bại hoại, vừa cãi nh với tôi một trận”.

Trì Trì chỉ vào bóng dáng anh ta đang chạy trốn chết.

“Anh ấy cùng cô to tiếng là không đúng, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý, nhưng tới trễ cũng là cô không đúng.”

“Kẹt xe.”

“Ở thành phố này, kẹt xe không phải là lý do.”

“Vậy coi như xong.” Sử Trì Trì thất bại xoay người, nơi này không cần mình có mặt thì tự mình rời đi.

“Chờ một chút, ngày mai chín giờ rưỡi, hi vọng cô sẽ không đến trễ lần nữa.” Anh chàng trẻ tuổi cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Được, yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không đến trễ”.

Sử Trì Trì xuống đến nơi liếc mắt một vòng, người kia đã sớm không thấy đâu rồi.

“Người này thật có tật xấu, tiền xe cũng không cần.” Sử Trì Trì thấp giọng mắng, chuẩn bị chen xe buýt trở về.

“Tuýt tuýt.” Một hồi tiếng còi xe chói tai.

Một chiếc Santana màu đỏ hướng cô đi

“Kêu la cái gì a, đường này không đủ rộng sao?” Trì Trì tức giận la một câu.

Cửa sổ xe mở xuống , khuôn mặt quen thuộc mặt gọi vào mắt cô.

“Là anh? Sao anh lại đổi xe?” Sử Trì Trì vui mừng hô to.

“Xe kia là đi mượn, trả lại cho người ta.” Trần Bội thản nhiên nói.

“Còn là xe này mới thật là của anh, không nghĩ tiếp tục lừa người ta hả? ”. Sử Trì Trì nói tiếp.

“Đi đâu? ”

” Đường Sung sướng, phố Hạnh phúc, tiểu khu Mùa xuân.”

“Chúng ta là hàng xóm đấy.” Trần Bội cố tình làm ra vẻ kinh ngạc.

“Sao, thật à?” Sử Trì Trì còn kinh ngạc hơn.

“Vây về sau tôi gọi xe dễ dàng hơn nhiều.” Sử Trì Trì vui sướng kêu lên, trên mặt Trần Bội lộ ra một chút mỉm cười khó có được.

”Tốt lắm, tôi đến. Sáng sớm ngày mai tôi còn phải đi phỏng vấn, anh sẽ tới đón tôi chứ

“Được.”

“300.” Trần Bội lại mở miệng nói.

3. Chương 3

“Anh, quá đen tối, tôi không đi nữa.” Sử Trì Trì hằm hừ nói.

“Một tháng, mỗi ngày sẽ đều đón cô tan sở.” Trần Bội tựa hồ đã sớm ngờ tới cô có thể như vậy, không chút hoang mang bổ sung.

“A, vậy thì tạm được.”

Sử Trì Trì suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng làm sao anh biết nhất định tôi sẽ làm việc ở đó, ngộ nhỡ tôi muốn làm chỗ xa hơn thì sao?”

“Cô nhất định sẽ làm ở đó,”

Trần Bội dừng một chút nói tiếp: “Nghe nói ông chủ nơi đó thích những người đầu óc góc ghech.” Trần Bội vừa nói xong liền phóng xe đi mất.

“Cái tên khốn kiếp này, anh mới đầu óc góc ghech, cả nhà anh mới đầu óc góc ghech!”

Sử Trì Trì mắg thì mắg, ngày thứ hai còn ngồi xe Trần Bội đi phỏng vấn, bởi vì tiện. Còn có chính là cô đối với anh rất yên tâm. Mặc dù xe anh là là loại xe lậu, nhưng chẳng qua cô luôn yên tâm về anh. Về điểm này, chính Sử Trì Trì cũng có chút không hiểu.

Một buổi sáng như thường ngày, kẹt xe. Trần Bội vẫn đang đọc báo, Sử Trì Trì thì lại nhìn anh. Sử Trì Trì ngắg nửa khuôn mặt anh một lát, thỉnh linh hỏi: “Trần Bội, chúng ta trước kia chưa từng gặp nhau sao?”

Trần Bội hơi cứng người, rất nhanh đáp: “Không biết.”

Sử Trì Trì hé mắt, nỗ lực nghĩ một chút, mới bắg khoắg nói: “Nhưng tôi có cảm giắg, tựa hồ đã từng gặp anh ở nơi nào đó, anh có thấy kỳ lạ không?”

Trần Bội chớp chớp mắt một cái trêu đùa nói: “Có lẽ, cô đối với những anh chàng đẹp trai đều cảm thấy như đã từng quen biết.”

“Xi, tự cho là đúng.” Sử Trì Trì khẽ gắg một tiếng, không để ý đến anh nữa, cúi đầu nhìn “Thủ lĩnh tiểu lâm”.

“Trì Trì.” Trần Bụi đột nhiên gọi.

“Ừ.” Sử Trì Trì kinh ngạc ngẩng đầu, thời điểm anh kêu tên cô sao rất quen thuộc, tựa như là đã gọi thế từ rất lâu.

“Cô đặc biệt thích công việc ở Tứ Hải sao?” Anh không chút để ý hỏi.

“Dĩ nhiên, bởi vì ở đó lương cao, hơn nữa lại gần nhà.”

“Tốt lắm, cô nhất định sẽ thành công.” Trần Bụi nói.

“Sao anh lại khẳng định như vậy, anh cũng đâu phải là ông chủ ở đó.”

“Bởi vì.....”

“Dừng lại, tôi biết rõ là anh định nói gì.” Sử Trì Trì nhanh chóng ngắt lời anh, cô không muốn tự ái bị tổn thương lần nữa.

“Được thôi, tôi sẽ không nói.”

Sau đó hai người không nói chuyện. Trì Trì thỉnh thoảng lườm anh một cái, cô làm sao có thể cảm thấy như đã từng quen biết cái tên lạnh lùng này. Đầu óc của mình bị cửa kẹp mới nghĩ như vậy.

“Nhưng là, bất luận thế nào vẫn có cảm giác đó.....”

Sử Trì Trì đang ngăn người ngắm nửa khuôn mặt của anh thì Trần Bụi ngược mắt cười nhạt: “Cô hình như lại sắp bị trễ.”

“A, xong rồi xong rồi, đều tại tôi vận số không tốt!” Sử Trì Trì thảm thiết kêu một tiếng rồi vèo một cái liền nhảy xuống xe.

Sử Trì Trì lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét xông đến đích – Cao ốc Hạo Nhiên. Gần đến rồi, gần đến rồi. Trong miệng cô lẩm bẩm, chạy như bay lên lầu năm, phòng 501, cô gõ cửa trước một cái, không ai trả lời. Trong lòng cuống lên vội vã đẩy cửa phòng 32 11 ra. Nguy rồi, những người khác nhất định cũng phỏng vấn xong rồi, gian phòng trống rỗng không có một ai.

“Không thể nào, tôi lần này không có trễ, mọi người chết chỗ nào rồi?”

Sử Trì Trì lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, không sai, là 9h20. Sử Trì Trì giống như thường ngày lẩm bẩm lầu bầu.

“Còn có người chưa chết.”

Một giọng nói lạnh như băng từ giữa chồng văn kiện cao ngất truyền đến. Một cái đầu đen từ từ lộ ra, thật là đáng sợ. Phong Lôì ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc bén quan sát cô từ đầu tới chân một lần, sau đó rất khinh thường khề hừ một tiếng, từ trên tập tài liệu không nhìn rõ mặt, nửa thân trên cũng không nhìn

“Có người sao không nói một tiếng?”

Sử Trì Trì liếc người con trai ở trước mặt một cái. Lại nhớ ra anh ngộ nhỡ là đang quan sát mặt mình thì phiền toái, vì vậy cô nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, sau đó rất ngại thẹn đáng yêu nhìn anh cười cười. Phong Lôì không chút nào thu nhận thành ý, tiếp tục cúi xuống. Sử Trì Trì âm thầm oán, nhìn cái mặt lạnh như băng cũng biết người này là một tiểu tử không thương chủ nhân, cho nên đối xử với người khác mới khó chịu như vậy.

“Tôi tới nộp đơn.” Dù sao cũng đã tới, thế nào cũng muốn thử một lần.

“Nộp đơn?” Phong Lôì lại quan sát cô một lần nữa, áo nhung màu trắng, quần jean màu xanh lam, giày thể thao, hơn nữa khuôn mặt rất hiếu kỳ linh hoạt không che dấu được, mười phần là một cô gái nhỏ chưa trải việc đời.

“Cô bao nhiêu tuổi?” Anh sợ mình lầm, vì vậy không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Anh có bao nhiêu tài sản?” Sử Trì Trì không đáp hỏi ngược lại một câu.

Phong Lôì nhú mày một cái, không nghĩ ra tại sao cô lại hỏi vấn đề này.

“Không muốn trả lời sao, phải biết rằng tuổi của phụ nữ và tài sản của đàn ông đều là bí mật.” Cho anh một bài học.

“Ừ.” Phong Lô cười một tiếng, vẻ mặt so với vừa rồi giãn ra rất nhiều. Cô gái này thật thú vị, đúng rồi, cô ta tựa hồ còn không thể coi là

Phong Lô tự nhiên bắt đầu cởi trang phục, mới gần một tuần lễ, đã bị dồn ứ quá nhiều văn kiện đủ loại. Anh từ lúc xuống máy bay đến giờ một khắc nhàn rồi cũng không có, lại vừa bị cô gái này cắt ngang. Cũng tốt, anh cũng nên nghỉ ngơi một lúc rồi. Nhưng mà những động tác đơn giản hàng ngày của anh ở trong mắt Trì Trì lại có ý nghĩa khác. Anh ở trước mặt cô đem cởi áo nói thất lưng, còn vừa cởi vừa cười, anh ta có ý gì? Mặt Sử Trì Trì thoát trắng, hồng rồi lại xanh lét.

Không thể nào! Chẳng lẽ, cô gặp phải tên biến thái trong truyền thuyết rồi hả? Không phải cô đa nghi mà là đầu năm nay mấy gã biến thái quá nhiều. Bạn thân Văn Văn luôn gặp phải mấy chuyện này. Nhớ có một lần, cô cùng Văn Văn đi đến một nhà nhìn qua rất giống một công ty chân chính phỏng vấn, một lão già biến thái, để cả thân thể trần truồng phỏng vấn cô, nữ nhi nhất gan trong sáng Văn Văn gặp phải trường hợp này, sợ tới mức khóc mãi, Sử Trì Trì cô bất chấp tất cả xông vào, nhằm vào hạ bộ lão biến thái kia tung một cước. Lão bị đá kêu gào thảm thiết. Lão già kia, dám coi thường. Đừng xem người đàn ông này là loại chó đội lốt người, thì ra cũng là bệnh thần kinh.

Không tốt sao, hiện tại cô chỉ có một mình, tên kia lại thân thể cường tráng, thôi, con gái tốt không thể chịu thiệt. 36 kế, kế chạy làm đầu tiên. Nhưng là, nghĩ lại, cô cũng không thể chạy nhanh hơn hắn. Vì vậy, cầm điểm tâm sáng vừa mới mua xong – ba cái bánh bao – đập thẳng tới, sau đó co cẳng chạy.

“Cô, cô đứng lại đó cho tôi.”

Phong Lô nóng giận cực độ, anh có đáng bị tấn công như vậy, anh không phải là muốn cởi đồ nha, chỉ định chọc cô. Anh càng kêu Trì Trì càng chạy nhanh hơn.

Dưới lầu, Trần Bội vẫn còn ở trong xe đọc báo.

“T” Anh tùy ý hỏi.

“Cái gì thế nào? Gặp phải một tên biến thái, trước mặt tôi cởi quần áo.”

“Vậy sao?” Trần Bội rút cuộc cũng ngẩng lên, thanh âm có chút gợn sóng.

“Lừa anh thì có tiền lương sao?” Sử Trì Trì nhìn cái dáng vẻ khó có thể tin kia, không khỏi nổi giận.

“Tôi nghĩ cô có thể đã hiểu lầm?”

Sử Trì Trì hung hăng trừng mắt nhìn anh. Trần Bội dừng lại không nói.

Ai, công việc bị nhỡ, ngày mai tiếp tục phỏng vấn thôi. Sử Trì Trì bước chân nặng nề lên lầu, trong nhà đèn sáng trưng, muộn như vậy mới trở về.

“Sớm như vậy, không cần làm thêm giờ à?” Cô không còn hơi sức chào hỏi.

“Sao hôm nay cậu không đến? Cậu không biết tớ phải năn nỉ rất lâu chị Vương mới đồng ý sao.” Giang Văn Văn bất mãn trợn mắt nhìn cô.

“Đợi chút, cậu nói vừa rồi cậu đi đến đâu phỏng vấn?”

Văn Văn kêu một tiếng đứng lên, đôi mắt đẹp hung hăng nhìn cô chăm chăm. Cô gái này lúc này chẳng còn vẻ trong sáng mảnh mai

“Phòng 501 ấy, đến thì mọi người phỏng vấn xong rồi, chỉ thấy một tên biến thái.”

“Tớ thực sự phục cậu rồi, tớ nói với cậu chính là 401, 501 là phòng làm việc của Tổng giám đốc, phía trên không phải viết rõ ràng sao?”

“Tớ cũng thấy thế, tớ còn tưởng phỏng vấn tại phòng làm việc của Tổng giám đốc!”

“Cậu thấy công ty nào đặt địa điểm phỏng vấn tại phòng làm việc của Tổng giám đốc không?”

Giang Văn Văn thật sự lười phải lý luận cùng cô, tự đi dưỡng da cho mình. Một cơ hội tốt như vậy lại bị cô bỏ lỡ.

“Thôi, tớ nhất định sẽ lưu ý, nói không chừng sẽ còn tuyển dụng nữa.” Văn Văn ngồi ở đối diện cô thoa kem dưỡng da.

“Không cần làm phiền cậu, tớ tớ sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Cô cũng không muốn vào làm ở công ty có tên biến thái kia. Cứ như ngày nào đó cô đi vào, sẽ nhìn thấy hân ta thân thể trần truồng chờ cô.

“Văn Văn, tên biến thái kia không làm gì cậu chứ?”

Trì Trì có chút lo âu hỏi. Văn Văn là cô gái xinh đẹp động lòng người như vậy, không biết có bao nhiêu tên háo sắc động lòng đấy. Biết cô ấy nhiều năm như vậy, nhiệm vụ của cô chính là thay cô ấy đuổi đi những tên không biết thương hoa tiếc ngọc.

“Tớ dù có muốn, đáng tiếc không có cái phúc phận đó.”

Giang Văn Văn không khỏi mất mát trả lời, mặc dù cô đáng đáp rất đẹp, nhưng tại cái công ty mỹ nữ như mây đó cũng chỉ là một đóa hoa nhỏ bé tầm thường mà thôi. Nghe cô nói thế, Trì Trì yên tâm. Ăn một tô mì to, o o ngủ. Ngày hôm nay cô căn bản không ăn bao nhiêu, ba cái bánh bao cũng ném cho tên kia, ai..., tiếc đứt ruột. Suy nghĩ một chút cũng đau lòng. Trong mơ, đầy phòng đều là bánh bao trắng trẻo mập mập nóng hổi.

Không quá hai ngày, Giang Văn Văn lại tìm cho cô một công việc, mặc dù là một việc vặt, nhưng công việc nhẹ nhõm, tiền lương cũng không thấp, quan hệ đồng nghiệp đơn giản, vừa thích hợp với loài sinh vật đơn bào Sử Trì Trì này.

“Nhưng tớ không muốn gặp người đàn ông kia.” Sử Trì Trì lo lắng nói, vẫn là do cô cầm bánh bao đập anh ta.

“Sẽ không, có người vào công ty một năm rồi, còn chưa có cơ hội nhìn thấy mặt của Tổng giám đốc đấy.” Sử Trì Trì nghe xong lời này, mới yên tâm đi làm.

Vừa vào công ty, đúng lúc có một số đồ dùng làm việc muốn chuyển vào, một đám người luống cuống tay chân khuôn vác. Nhìn những người đàn ông kia, từng người béo béo mập mập đến khom lưng cũng khó khăn. Bây giờ đàn ông, thật là càng ngày càng không còn dùng được. Sử Trì Trì nho nhỏ thở dài. Giúp họ một tay, không kém nha, người khác một thùng, cô có thể mang hai thùng.

“Bây giờ con gái càng ngày càng không giống con gái.” Chú mập chảy mỡ bên cạnh thở dài một tiếng.

“Đó là bởi vì đàn ông càng ngày càng không giống đàn ông.” Sử Trì Trì trợn mắt nói một cái, cô kỳ nhất là có người nói mình không giống con gái.

“Công ty chúng tôi không có đàn ông sao? Từ khi nào phải khiến một phụ nữ làm công nhân bốc vác?”

Phong Lô vừa lúc đi ngang qua nơi này, vừa vặn nghe được hai người đối thoại.

“Tổng, Tổng giám đốc.” Chú mập miệng há phải có thể nhét vào một cái trứng gà.

“Là tên biến thái.”

Sử Trì Trì làm bộ như bày mấy cái thùng, không ngẩng đầu lên nhìn anh ta, anh ta sẽ không phát hiện, bởi vì cô thay quần áo rồi, lại vừa đúng lúc quay lưng về phía anh. Sử Trì Trì âm thầm mất hứng. Đi mau đi, cô hô hoán ở trong lòng. Thế nhưng anh lại đi về phía cô, ở trước mặt cô đứng lại.

4. Chương 4

“Công việc của cô không bao gồm vác mấy cái thùng.” Anh ta từ tốn nói một câu.

“Tôi rèn luyện cơ tay.” Sử Trì Trì lắc lắc cánh tay gầy teo của mình. Nhìn kỹ đi, nói không chừng anh ta đã quên thật đấy.

“Vậy sao?” Anh ta khẽ mỉm cười, sau đó xoay người rời đi, để lại mấy người ngây ngô đứng đó.

“Về sau cậu nhất định phải khiêm tốn, hiểu không? Trước kia tính tình hiếu thắng. Nói chuyện không thể thẳng như vậy.” Ăn cơm trưa, Văn Văn vừa gấp thức ăn vào bát cô vừa khuyên nhủ.

“Cần gì phải mệt như vậy, cùng lắm thì tớ sẽ phải mệt thôi. Không thể vì mấy đồng tiền mà khom lưng. Tớ chính là người có cốt khí.”

Cốt khí đáng giá mấy đồng tiền, còn chẳng thấy đồng nào, Giang Văn Văn hừ lạnh. Chỉ là, cô mà nói như vậy, Sử Trì Trì nhất định sẽ tự mình bị sặc.

“Nhưng cậu cũng phải suy nghĩ cho tớ một chút, tớ là một đại mỹ nữ, có lúc về muộn, nhiều thứ rất đáng sợ, có cậu ở đây tớ cũng không sợ nữa.”

Giang Văn Văn lập tức chọn lựa lấy nhu thắng cương, Trì Trì chính là kiểu người thích mềm không thích cứng.

“Được rồi, được rồi, tớ sẽ cụp đuôi làm người.”

Vừa nghĩ tới những tên háo sắc kia, ý muốn bảo hộ của Sử Trì Trì lại tới. Không có cách nào, ai bảo cô trời sinh liền thích bất bình, thay người khác ra mặt!

Sử Trì Trì lại đi lấy thêm hai đĩa đồ ăn. Trong phòng ăn mấy cô gái nhìn bên này bàn tán xôn xao. Chưa từng thấy qua người nào có thể ăn như vậy, nhìn trên bàn họ bày đầy những năm sáu cái khay. Giang Văn Văn mỉm cười uống cà phê, cô đã sớm thành thói quen cái thứ ánh mắt này rồi.

“Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi tớ ăn cơm chỉ ăn bảy phần no bụng.”

hanh âm Sử Trì Trì không lớn, nhưng vẫn có người nghe thấy. Chỉ ăn bảy phần no bụng, không biết cô mà ăn mười phần no bụng thì tình hình đặc biệt ấy sẽ có cảnh tượng hùng vĩ thế nào.

Sau buổi cơm trưa, các đồng nghiệp đều ở đây nghỉ trưa, cô không có thói quen này, liền mở máy tính ra đọc truyện cười, vừa xem vừa cười, tiếng cười là mười thang thuốc bổ. Đang cười, cô đột nhiên không khỏi cảm thấy có một cỗ áp lực, ở một bên, thư ký Tổng giám đốc đang nhìn cô chăm chăm.

“Chào thư ký Vương.” Trì Trì vui vẻ lên tiếng chào. Thư ký nhưng là một hồng nhân (Người quan trọng), không nên đắc tội.

“Chào buổi trưa, Sử tiểu thư, mời đi theo tôi một chuyến.” Vương bí thư rất lễ phép nói.

Xong rồi, nhất định là vì chuyện mấy cái bánh bao. Bây giờ lòng dạ đàn ông thật là hẹp hòi.

Phong Lôi vẫn ngồi im, tiếp tục làm việc.

“Tổng giám đốc tìm tôi có việc?”

Ngày đó, sao cô lại không nhìn ra anh ta là Tổng giám đốc chứ? Trong tiểu thuyết Tổng giám đốc không phải tà mị lạnh như băng sao? Sao anh ta lại bí ối như vậy chứ?

Yên lặng mấy phút, người đàn ông kia vẫn ngồi yên như cũ, đối với lời nói của cô mắt điếc tai ngơ, đối với cô thì làm như không thấy. Anh ta đang làm cái gì vậy, hành hạ tinh thần?

Anh không nói, vậy tôi cũng không hỏi. Cô vẫn đang ở đó tìm kiếm sự khác biệt giữa tà mị vĩ ối

“Có một vị lão gia gia bị xe đâm ngã hỏi thăm tôi về cô.”

Phong Lôi rút cuộc cũng nhắc tới chủ đề chính. Sử Trì Trì sững sốt, đột nhiên nhớ ra là mình đã từng biết qua một việc như vậy. Lừa đảo đến tận cửa? Lần này cần bao nhiêu? Sử Trì Trì mặt khẩn trương cùng oán hận.

“Thật là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay, tôi về sau không bao giờ cứu người nữa, mỗi lần cứu đều phải quỵ, tôi cho anh biết, tôi một đồng cũng không đưa.” Sử Trì Trì gắt lên nói.

“Đúng rồi, làm sao ông ta tìm được đến tôi?”

Mình đưa ông ta đến bệnh viện, giao cho bác sĩ xong liền chạy. Ông lão kia làm sao sẽ tìm được cô chứ? Lại nói, nhìn ông già đáng vẻ dễ tính, không giống người không biết lý lẽ. Người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường được. Cô chỉ có thể nói như vậy.

“Cô cứu người, người khác cảm kích cô còn chưa hết, làm sao có thể đòi cô tiền?” Phong Lôi không nghĩ ra trong đầu cô rút cuộc chứa cái gì.

“Đúng đúng, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Máu chốt của cứu người là không được nghĩ như vậy. Chỉ là cô đúng là cao hứng, có người chịu vì cô nói câu công đạo rồi.

“Vị lão gia kia hết sức cảm kích cô, những ngày qua một mực tìm cô. Vừa lúc nhìn thấy hình cô trên sơ yếu lý lịch tôi cầm, nói cô là một cô gái hết sức lương thiện, thời đại này khó thấy, nhất định phải gặp mặt để cảm ơn cô, nhất định mời cô ăn cơm.”

Nghe anh nói như vậy, bộ mặt Sử Trì Trì mới vừa rồi còn mây đen lập tức ánh nắng mặt trời rực rỡ, giống như hoa xuân nở rộ.

“Thôi, một cái nhắc tay không đáng nhắc tới. Có những lời này của anh nói là đủ rồi. Tôi ít nhất lần sau còn dám cứu người.” Sử Trì Trì khiêm tốn khoát khoát tay.

“Chuyện nói xong rồi, vậy tôi đi xuống.”

Nếu không phải chuyện bánh bao, vậy hẳn là không có vấn đề gì. Sử Trì Trì xoay người muốn đi, ai ngờ thanh âm kia lại truyền tới.

“Cô còn quên một vật.”

Sử Trì Trì khựng lại, thứ gì? Cô lúc mới tới rõ ràng không mang thứ gì nha. Cô xoay người bắn khoắn nhìn anh.

Chỉ thấy anh cười, lôi từ trong ngăn kéo ra ba cái bánh bao đặt trên bàn. Người đàn ông này lòng dạ cùng đáng vốc nghiêm trọng khác xa, không phải đập anh một cái nha, về chuyện tính toán chi li chứ sao.

“Cái đó, Phong tổng, chuyện ngày đó có chút hiểu lầm, tôi tưởng rằng anh.....”

Dừng lại, nếu nói ra, vậy ngay cả một tia hy vọng cũng không có.

“Tưởng rằng cái gì?” Phong Lôi đuổi tận cùng không buông.

“Bởi vì trước kia, tôi phỏng vấn gặp mấy trên đàn ông biến thái, cho nên hôm đó tôi thấy anh cười có vẻ tà ác, nên hiểu lầm.”

Cô tận lực dùng từ văn nhã một chút. Cơ mặt của Phong Lôi cơ hồ muốn co rút, lần đầu tiên có người nói anh cười tà ác, ai, cô gái này rút cuộc có hiểu cách nhìn về đàn ông. Không!

“Tôi làm sao lại có thể cười tà ác hả?”

Anh đứng dậy đi tới bên cạnh cô, cúi đầu về phía cô cười. Anh cười thật ra rất động lòng người, mặc dù không phải ánh mặt trời nhưng lại làm cho người khác rất dễ đắm chìm vào.

“Không tà ác, không tà ác, đoán chừng ngày đó nhìn hoa mắt. Anh xem đôi mắt của tôi không lớn, không thể nào tụ ánh sáng.”

Cô chỉ chỉ hai mắt mình.

“Đúng là không lớn.” Anh thực sự nhìn rõ mà nói.

“Nhưng không tự ánh sáng được sao?”

“Tổng giám đốc đại nhân, anh không phải muốn sa thải tôi chứ? Tôi là một người rất hiền lành, nếu như anh ngày nào đó xảy ra chuyện, tôi nhất định cũng sẽ cứu anh.”

Sử Trì Trì suy nghĩ một chút, chỉ có thể lợi dụng chuyện tốt vừa nãy để cứu vãn một chút hình tượng. Cố hết sức Giang Văn Văn mới không trêu tức cô, nói cô lại làm hỏng việc.

“Tôi sẽ không đuổi cô.” Phong Lô chậm rãi mở miệng, tựa hồ cố ý hành hạ cô.

“Thật? Anh thật là một người tốt, tương lai nhất định có thể phát tài to, có gấp đôi mỹ nữ theo đuổi.”

Lời hữu ích ai cũng thích nghe, nhiều lời cũng không phải là xấu.

“Tổng giám đốc ngài còn bận, tôi xuống trước.” Nói xong, cô còn khom người chào, cố nhịn không cười.

Nơi đây không nên ở lâu, nói xong câu đó chân cô như có dầu bôi trơn lướt đi. Xuống thì mọi người đang bàn luận ầm ĩ. Vừa thấy cô tất cả đều vây quanh.

“Cám ơn mọi người quan tâm, tôi không sao rồi.”

Cô vạch đám người ra. Mọi người buồn bực, cho dù muốn sa thải cô, cũng không cần Tổng giám đốc phải tự mình ra trận, bộ nhân viên trực tiếp nói không được sao. Tìm cô ấy có chuyện gì đây? Nhìn cô, dáng dấp không kiêu mị, khờ khạo giống như gấu mèo, trong muôn hoa Phong tổng cũng sẽ không chú ý tới cô. Mọi người nghĩ đến đầu óc bị thương, đứt khoát không ra. Dù sao những màn đặc sắc hơn vẫn còn ở phía trước.

Ngày thứ hai, Trì Trì so với bình thường làm việc càng cố gắng, nói chuyện cũng càng cẩn thận, chỉ sợ có người đàm thọc.

Cô rút cuộc nhìn đến giờ cơm trưa, đang chuẩn bị đi tìm Văn Văn cùng đi ăn cơm, một vị lão đầu ở trong phòng làm việc cùng mọi người trò chuyện rôm r

“Chính là người, dáng đi của người tôi nhớ được, giật cục tựa như con khỉ.”

Lão đầu xoay người lại, thì ra chính là vị lão gia gia mấy ngày trước được cô cứu.

“Lão gia gia, ngài không cần quá cảm kích tôi, Tổng giám đốc chúng tôi cũng đã biết, không cần phải cảm ơn.” Sử Trì Trì nói.

“Tổng giám đốc các người?” Lão đầu hí hóp mắt thành một đường ngang, thì ra bảo bối Tôn Tử (cháu đích tôn) của ông còn chưa nói cho cô biết thân phận của mình.

“Tổng giám đốc của các người như thế nào? Có phải đặc biệt không đoán ra, cười đặc biệt thâm hiểm?”

Lão đầu thân thiết vỗ vỗ bả vai của cô, gương mặt hiền lành, không ngừng khích lệ cô mở miệng.

“Đúng đúng, ngài nói quá đúng, tôi nói với ngài ngài đừng nói cho người khác biết, tên kia rất biến thái. Cười đến so với hồ ly còn gian trá hơn. Đừng xem đáng vóc lớn như vậy, lòng dạ còn chẳng bằng cây kim lớn.”

Sử Trì Trì nhìn chung quanh một chút, xác định không có tai mắt của anh, mới nhỏ giọng nói.

“Nha đầu, người phải cẩn thận nha, hần cười một tiếng chính xác là không an tâm.” Lão đầu ý tốt nhắc nhở, nếp nhăn dài khắp mặt, cười giống như hoa nở.

“Đúng rồi, lão gia gia, tôi quên không hỏi ngài họ gì ạ?”

“Không khác họ Phong.”

“Hả, ngài và cái tên biến thái kia cùng một họ?”

“Đừng có gọi tên biến thái, như vậy làm mất hình ảnh tiểu thực nữ của người.” Phong gia gia đổi đề tài về một người khác, khẽ mắt liếc sau lưng bọn họ.

“Đúng, tôi nên chú ý một chút phong độ thực nữ. Vậy thì gọi là tên địa lôi, địa lôi người nào dẫm nên nổ người đó!” Sử Trì Trì nét mặt sinh động nói.

“Đúng đúng, suy nghĩ tốt! Cái tên này tuyệt đối thích hợp với hần, địa lôi. Ha ha.”

Phong gia gia cất tiếng cười chói tai vang vọng trong phòng ăn yên tĩnh. Không nghĩ tới con người nơi này tư cách đột nhiên được đề cao, lúc này lại đang thời gian ăn cơm trưa, ồn ào ồn ào, ngay cả tiểu nữ yêu này cũng ngậm miệng không nói, chỉ lo vui đầu ăn cơm.

“Phong gia gia, ngài ăn cái gì, tôi mời.” Sử Trì Trì cười ngọt ngào.

“Tôi nói rồi tôi mời nha.”

“Tôi mời, ngài lớn tuổi như vậy chắc đại khái cũng không có tiền gì, chẳng may gặp phải con cháu bất hiếu, thì càng sống càng không dễ chịu.”

Ông không có tiền? Mọi người hít một hơi. Con cháu bất hiếu? Sau lưng, thư ký Vương cũng hít một hơi, len lén liếc mắt nhìn bọn họ. Ông còn làm một bộ mặt không ra dáng vẻ gì, chỉ trầm như nước.

“Người nói rất đúng, mấy đứa con cháu của ta thật bất hiếu, cháu trưởng, nói như thế nào đây, nên tìm đối tượng không tìm, thấy phụ nữ liền tránh. Cả ngày làm ra cái vẻ mặt thối như ai thiếu nợ, cháu thứ hai, ách, lại càng không ra gì, ta giận đến nổi tâm can bị thương.”

Phong gia gia làm bộ Tây Thi ôm ngực, làm cho người ta buồn cười.

“Có cơ hội tôi sẽ thay ngài dạy dỗ bọn hần, tôi thích nhất để ý những chuyện như vậy.”

Cô chính là một người trượng nghĩa, biết người biết mình. Phong lão đầu cảm động đến rơi nước mắt, gật đầu, còn muốn tiếp tục nghe cô nói xấu người khác. Chỉ chớp mắt, Sử Trì Trì đã đi đến cửa sổ mua cơm.

Cô bưng một khay đầy ngập đến đây, nhìn về bàn cách đó không xa, vẫy tay Giang Văn Văn một cái, ý bảo cô cũng tới đây. Giang Văn Văn dốc sức liều mạng mà lắc đầu. Không đến thì thôi, cô đem khay thức ăn để lên bàn.

“A, Tổng, Tổng giám đốc, anh tới khi nào?”

Sử Trì Trì miệng há phải có thể nhét vừa quả trứng, Tổng giám đốc đại nhân của bọn họ giờ phút này đang ngồi ở bàn bọn họ thưởng thức cà phê. Anh có nghe thấy hay không những lời đó? Ai, nói nhiều tất nói hớ, lời của tổ tông quả không sai. Đáng tiếc ai bảo cô không nghe.

“Tôi vừa tới.” Anh nhàn nhã thưởng thức cà phê.

“Anh có ăn cơm không?” Nhưng Sử Trì Trì thật ra là muốn hỏi, sao người còn không đi

“Phong tổng, ngài muốn đi lên trên dùng cơm không?”

Thư ký Vương thật là khéo hiểu lòng người, tôi nhất định mời anh ăn dưa, Sử Trì Trì cảm kích nhìn thư ký Vương một cái.

“Hôm nay ngồi ăn tại đây.” Sử Trì Trì mặt nhất thời ừ ừ mây đến kéo đến.

“Ăn cơm với anh tôi sẽ không tiêu hóa tốt.” Sử Trì Trì âm thầm nói, lần sau cô sẽ không bao giờ nói xấu sau lưng người khác.

“Trì Trì, người ta muốn ngồi đây ăn, người phải đồng ý nha, thực nữ là phải biết suy nghĩ thay người khác.”

Phong gia gia cũng bưng khay thức ăn cỡ đại tới. Thư ký Vương vội vàng kéo một cái ghế ra để Phong gia gia ngồi xuống. Bên kia các nhân viên lần lượt lạng lẽ rút lui, trong phòng ăn to như vậy chỉ còn lại bốn người bọn họ.

“Ăn thì ăn, tôi không tin anh có thể ăn tôi.”

Sử Trì Trì thật nhanh liếc Phong Lôi một cái, quay về phía thức ăn trút giận, yên lặng tiêu diệt chúng, vừa ăn vừa lầm bầm, cầm bát canh lên uống một nửa. Ba người khác cũng ăn, nói là ăn, nhưng thật ra chẳng khác gì không ăn. Cái tên địa lôi đó chỉ ăn chút đỉnh, không ngừng uống cà phê, hầu hết thời gian là nhìn cô

ăn. Thư ký Vương cũng chỉ ăn tượng trưng một chút, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tổng giám đốc. Làm thư ký đúng là thật khó sống, ăn cơm cũng không ngon, còn phải đáp ứng những thứ Tổng giám đốc cần. Sử Trì Trì nhìn về phía thư ký Vương ánh mắt đồng tình. Mặc dù anh ta cũng là đàn ông nhưng không phải là loại địa lôi....Chỉ là, tưởng tượng lộ liễu của cô bị ánh mắt của Phong Lôi cắt đứt. Phong lão đầu híp nửa mắt, bàng quang nhìn màn đặc sắc giữa hai người

Không thể tưởng tượng được, người này có học qua Độc Tâm Thuật (Độc nội tâm người khác) sao? Sử Trì Trì cúi đầu tiếp tục ăn. Cô trước tiên giải quyết một bát canh to, hai đĩa đồ ăn, lại tấn công về phía đĩa bánh gạo (Nguyên văn: ngọc mẽ bánh. Liệu có phải là bánh tẻ?). Phong gia gia có chút trợn mắt há mồm, ông chưa từng thấy qua tượng ăn hung mãnh như vậy.

“Còn ăn sao?” Anh đem đĩa đồ ăn trước mặt mình đẩy tới.

“Không ăn, ăn quá nhiều dễ buồn ngủ, tôi bình thường chỉ ăn bảy phần no bụng.”

Thư ký Vương thiếu chút nữa té xỉu, anh ta thật muốn xem xem cô ăn hết sức no bụng thì nhìn sẽ thế nào. Phong gia gia ăn cũng không ít, lão nhân gia vỗ vỗ bụng của mình thỏa mãn nói: “Rất lâu không có ăn nó như vậy rồi.”

“Thật đáng thương, chẳng lẽ mấy đứa cháu con bất hiếu kia không cho ngài ăn no sao? Ngài đối xử với bọn họ không thể quá mềm lòng, nên để cho bọn họ ngồi tù đi.”

Phong gia gia cười đến khom lưng xuống, Phong Lôi nhú mày, thư ký Vương không biết phải làm sao đành đứng một chỗ.

“Ông nội, nếu ông cảm thấy ở nhà ăn không đủ no, về sau ngày nào cũng tới công ty ăn đi.” Phong Lôi đứng lên, lúc gần đi còn tiện thể trợn mắt nhìn Trì Trì một cái.

“Anh...anh gọi ông ấy là ông nội?”

Trì Trì kinh ngạc, sau đó nghĩ lại, có chút hiểu. Cô lại một lần nữa làm trò cười cho thiên hạ. Xảy ra chuyện gì, thế nào vừa gặp ông ta cô liền có chút quen mắt, nhìn kỹ lại h đúng là có nét giống nhau. Hơn nữa cùng họ Phong, cô dùng lỗ mũi nghĩ cũng có thể nghĩ ra được nha. Có người lỗ mũi chỉ là chuyên dùng để ngửi mùi thơm thức ăn.

Lần sau nhất định chú ý. Sau khi ăn xong Trì Trì nặng nề viết ba điều của tám điều kỷ luật:

Một, tuyệt đối không nói xấu sau lưng người khác (nếu như thật sự không nhịn được, vào rừng đào cái hang mà nói).

Hai, không hiểu rõ mọi chuyện trước, không nên nói chuyện lung tung (cho dù hiểu rõ rồi, cũng không được nói lung tung).

Ba, nhìn thấy Phong Lôi, đề cao cảnh giác (ghi chú: anh ta cười, không phải là chuyện tốt. Anh ta không cười, tuyệt đối không phải chuyện tốt).

Cô sợ mình quên, liền viết lại trên laptop mang theo người, thỉnh thoảng lấy ra ôn tập một lần. Về phần tám điều kỷ luật, đợi cô nghĩ ra được rồi viết tiếp.

Hôm sau, Sử Trì Trì vẫn như cũ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi làm. Là phúc thì phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, cho nên cô không có ý định tránh. Bởi vì ăn điểm tâm hết nửa thời gian, cô đến công ty xem chút nữa là tới trễ. Đi học thì cô cũng không chịu đến sớm một phút, mỗi lần đều là chạy theo tiếng chuông vào lớp, đi làm cũng giống như vậy. Cô ngồi ở trước máy vi tính, chờ người gọi cô. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra với mọi người, cho dù có muốn đánh văn kiện, chuyển đồ, tất cả đều giao cho một cô gái khác làm. Người khác đều bận rộn, chỉ có cô nhàn rỗi. Cái này không thể được, lúc mới tới, người mới nhất định phải ra vẻ chịu khó nhằm lưu lại ấn tượng tốt cho mọi người. Về sau, thành chính thức thì làm việc có thể thuận lợi hơn.

“Xin hỏi có cần tôi giúp một tay không?” Cô chủ động mở miệng, “Không cần không cần.” Mọi người trên mặt đưa ra nụ cười xã giao, vừa thân thiết lại vừa xa lánh.

“Sử tiểu thư, Phong tổng gọi cô.” Thư ký Vương lại xuống gọi cô.

Sử Trì Trì trong nội tâm hồi hộp không ngừng, trên mặt cười có chút miễn cưỡng: “Được, tôi lập tức tới ngay.”

Xong rồi, lại dẫm lên địa lôi rồi. Cô không phải là bất kính với thần linh, trời cao mới hạ họa rơi xuống đầu cô thế chứ.

Cô đi tới cửa, chưa kịp giơ tay lên, một giọng nói đã cất lên “Vào đi.” Cô đẩy cửa vào.

“Chào buổi sáng, Phong tổng.” Cô cười chào hỏi.

5. Chương 5

“Từ hôm nay trở đi, cô là trợ lý của tôi.” Anh tiếc chữ như vàng, dứt lời lại vui đầu trong đồng tài liệu.

“Trợ lý?” Đây đối với Trì Trì mà nói không khác nào sấm động ngang trời. Cô không có học qua nghiệp vụ này, cũng không biết là làm cái gì.

“Cái đó, Phong tổng, tôi không phải chuyên làm cái này, cũng sẽ không làm được, anh có nhầm hay không?”

Đánh chết cô cũng sẽ không giống thư ký Vương, phải nhìn mặt người khác khéo léo mà nói

“Khi chủ tịch nước làm chủ tịch nhất định trước đó đã là chủ tịch chuyên nghiệp sao?” Phong Lôi cũng không ngẩng đầu lên đáp trả cô một câu.

“Ách, nhưng là tôi thân phận nhỏ bé làm sao có thể so sánh cũng những người đó?” Trì Trì khiêm tốn nói.

“Cô học ngành gì, biết làm những gì? Nói nghe một chút.” Anh chuyển bút trong tay nhìn cô.

“Tôi học chuyên ngành Trung văn, chỉ có thể ăn chơi, gây gỗ, xem tiểu thuyết.” Sử Trì Trì đem mọi thứ có thể nghĩ đến nói ra.

“Cô gây gỗ giỏi thế nào? Trình độ gây gỗ có phụ thuộc vào tâm tình không?”

“Tôi gây gỗ đối với mỗi người một khác, nói tóm lại chính là gặp mạnh là mạnh, gặp mềm là mềm, gặp tiện nhân là tiện nhân, gặp sắc sẽ sắc hơn.” Trì Trì ước ngực lên, đây chính là sở trường của cô.

“Gặp sắc sẽ sắc hơn?” Phong Lôi trong mắt ý cười càng đậm.

“Cái đó tôi chỉ là suy luận.”

Trì Trì ý thức được nói lỡ miệng. Đây là những lời chỉ để trong phòng ngủ nằm bàn luận, chỗ này có thể nói sao?

“Tốt lắm, cô ở đây xem tiểu thuyết có cái gì, đến lúc cần thì vận động nói nhiều một chút, không vấn đề gì. Trì Trì tròn to đôi mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chăm chăm vào anh. Trên thế giới này có chuyện tốt này sao? Trên trời rơi xuống bánh bao lớn mà cô thích ăn!

Nhưng là ngày ngày cùng anh ở chung một chỗ, cô sẽ khó mà tiêu nổi cơm, tâm tình sẽ thất thường. Cô ở trước bàn làm việc trưng ra bộ mặt tự lự.

“Tiền lương 1000.” Anh nói tiếp.

1000? Anh định cho tôi thành ăn mày sao? Nhịn không nói ra, Trì Trì khinh thường nhìn anh một cái.

“Đô-la.” Anh lại bổ sung một câu.

“A!” Ánh mắt của cô chợt sáng lên, thiếu chút nữa còn chảy nước miếng.

“Còn có tiền thưởng và phục trang hỗ trợ.” Đôi mắt ti hí của cô lại lóe sáng thêm một chút.

“Có muốn suy nghĩ thêm một chút không?” Anh tựa hồ chắc chắn cô sẽ đồng ý.

“Tôi suy nghĩ một chút, ha ha.” Trì Trì cười khan hai tiếng.

“Liệu có phải anh đang cố tình đánh lạc hướng cô không? Mặc dù cô không xinh đẹp, nhưng tốt xấu gì cũng là phụ nữ nha. Có câu nói, chẳng ai tự nhiên tốt với người khác, cho dù có, bên dưới nhất định có bẫy rập. Đồng ý hay không đồng ý, đây cũng là một vấn đề.”

Trì Trì lắc đầu. Mặc dù anh biết trọng dụng nhân tài, nhưng cũng là vì lợi ích của bản thân.

“Anh có thể để tôi phục vụ riêng anh sao?” Cô suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa sáng tỏ nghi vấn này.

“Cô cho là mình hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành sao?”

Phong Lô giọng điệu bất cần. Cô cho là anh suy nghĩ như vậy? Nếu không phải người ta nhờ vả, anh lại phải công tư bất minh như vậy sao? Làm người ta tức giận chính là, nữ nhân này dám hoài nghi dụng tâm của anh!

Sử Trì Trì thấy thế khấn trương lắc đầu một cái.

“Xin hỏi, cô cho rằng mình liệu có thể làm bình hoa sao?” Phong Lô tiếp tục hỏi.

“Dĩ nhiên không phải.” Trì Trì mặc dù rất không hài lòng giọng điệu của anh, nhưng vẫn thành thực trả lời.

“Còn nữa...., cô cho là tôi là loại đào hoa công tử chẳng biết làm gì ngoài theo đuổi phụ nữ sao?”

Chẳng lẽ anh không phải sao? Chỉ là Trì Trì nghĩ thì nghĩ, trong miệng vẫn là ngoan ngoãn đáp: “Dĩ nhiên là không phải, nhìn anh cũng không giống như vậy.” Chẳng lẽ đào hoa công tử trên mặt còn dán nhãn sao?

“Cô cho rằng tôi đối với cô có cảm thấy

Cái này ai biết. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (Không sợ không làm được việc lớn mà chỉ sợ gặp phải điều không may). Thường đi theo chó điên, ai có thể đảm bảo không bị cắn lầm một cái?

“Dĩ nhiên là không, tôi tin tưởng hành vi nghề nghiệp thường ngày của anh.”

“Vậy là được rồi, cô cũng không phải lo lắng cho tình cảnh của mình, cô có thể nghỉ ngơi đạo đức của tôi nhưng không thể nghỉ ngơi khả năng thưởng thức của tôi.”

Anh có đạo đức sao? Sử Trì Trì ở trong lòng nghi ngờ hỏi.

“Tôi đối với cô gái nhỏ không nảy nở như cô không có hứng thú.”

Anh lại tăng thêm một câu đả thương người, Trì Trì hận đến cắn răng nghiến lợi, tôi đối với nam nhân cũng như xe công cộng, không có hứng thú. Ngày ngày chen trên xe buýt, trong lòng cô đã sớm có bóng ma rồi.

“Phong tổng yên tâm, tôi đối với loại đàn ông xem mình như hoa thủy tiên, bộ mặt linh hoạt như hoa loa kèn, miệng độc như đuôi bọ cạp cũng không còn hứng thú.”

Cô lập tức kính trở lại anh một câu. Cái gì gọi là còn chưa nảy nở? Hắn có thể sỉ nhục nhân cách cô, nhưng không được sỉ nhục sự quyến rũ của cô. Ôm buồn bực thua thiệt không phải là tác phong của cô.

“Cô cần phải suy nghĩ thêm một chút không?”

“Không cần, tôi đồng ý.”

Cô sung sướng đáp, ai vượt qua được sự hấp dẫn của tiền chứ? Mặc dù anh là quả địa lôi, cô sẽ cẩn thận ẩn nấp không đập trúng anh.

Chỉ là công việc này thật sẽ nhẹ nhõm giống như anh nói sao? Nếu thật là như vậy, làm sao cô lại thấy Lý Đặc luôn vội vàng vàng như vậy?

“Mỗi người được phân công một công việc khác nhau.”

Anh tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của cô, đối với cô giải thích. Kỳ quái, anh một mực nhìn văn kiện, làm sao có thể biết lúc này cô nghĩ gì?

“Cái đó, Phong tổng, tại sao mỗi lần tôi tới, anh đều biết trước?”

Nhớ tới hai lần vừa rồi, cô không khỏi hoài nghi anh thật có năng lực đặc biệt.

“Trong công ty này còn có ai đi bộ có tiếng bước chân nhanh như vậy?” Anh còn không ngẩng đầu lên, sớm biết là đáp án này rồi còn hỏi, thật là....

“Vậy tôi bây giờ làm gì?”

Anh không lên tiếng, đưa ngón tay chỉ gian nhỏ trong phòng làm việc. Bên trong chỉ có hai tủ sách, một bàn, một ghế dựa và một chiếc máy tính. Trên giá sách trừ cổ thư chính là sách ngoại ngữ. Không nghĩ được anh lại thích loại này. Nhìn dáng dấp của anh cũng là người phong nhã. Cô cầm lên một quyển để một chút bắt đầu đọc.

Ngày mùa thu, ánh mắt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu trên người cô, để lại cho cô có chút khí chất trầm tĩnh. Phong Lôi liếc mắt nhìn, đại khái cũng thấy chỉ có đọc sách thì cô mới có thể lắng xuống. Đọc quyển sách, tựa hồ như thiếu thứ gì, vì vậy, cô pha một ấm trà vừa uống vừa đọc. Lúc đọc, chân cũng không tự chủ được từ trên ghế dựa lên trên bàn. Thỉnh thoảng còn dùng đưa mấy cái. Giá có chút âm nhạc thì tốt hơn. Đang suy nghĩ, âm hưởng kia vang lên, là cô rất thích nghe khúc hát ru.

“Pha trà cho tôi.” Phong Lôi bên ngoài kêu.

Sử Trì Trì đã chạy tới. Anh đưa cho cô một ly thủy tinh lam đậm.

“Nếu như có nữ nhân gọi điện cho tôi, cô phải máng cô ta, muốn máng thế nào thì máng.”

Anh uống một ngụm trà, đầu dựa vào lưng ghế, khuôn mặt mệt mỏi.

“Này...” Cô do dự một chút, trên đời còn có công việc này? Chỉ là, lấy người tiền tài thay người tiêu tai, máng thì máng, dù sao cô cũng thắng.

Vừa dứt lời, chuông điện thoại liền vang lên.

“Alo, tôi tìm Phong tổng.”

Giọng nữ cất lên. Sử Trì Trì nhìn Phong Lôi, trưng cầu ý kiến của anh. Anh nhường mày, vung tay lên bày tỏ không muốn gặp.

“Anh ấy không có ở đây.”

“Cô nói dối, anh ấy rõ ràng ở đó.” Giọng nữ nhân chuyển thành sắc nhọn.

“Anh ấy ở đây, nhưng là không muốn gặp cô, được chưa?” Thật là, cho hết lên mặt.

“Cô là ai?” Nữ nhân cảnh giác hỏi, cô nhớ phòng làm việc của Phong Lôi căn bản không có phụ nữ.

“Tôi là ai, với cô không liên quan.” Sử Trì Trì bằng một tiếng cúp điện thoại.

Điện thoại mấy phút lại vang lên một lần, những nữ nhân này thanh âm vừa mềm như nước thoát cái vừa sắc vừa nhọn, thì ra công việc này thật không phải là người làm. Thiệt cho cô còn tưởng là nhặt được một món hời. Cô vừa nghĩ, đã đến giờ cơm trưa. Trời đất bao la, hoàng đế cũng ăn cơm. Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, chuẩn bị chạy ra ngoài.

“Cô đi đâu vậy?” Cô vừa chạy tới cửa, liền nghe giọng nói phía sau truyền tới.

“Đi ăn cơm.” Sử Trì Trì đứng lại, không phải anh sẽ không để cho cô ăn cơm đấy chứ?

“Ăn ở đây.” Anh tiếp tục nói.

“Hả?”

“Ăn cùng tôi, một lát nữa có người đưa cơm tới.”

Ăn cùng anh, được rồi, người nào nhìn bát người đó. Cô ử rử cúi đầu trở lại ngồi xuống. Ánh mắt của anh lạnh giá, “Ăn cơm cùng tôi khó chịu vậy sao?”

“Cũng không quá khó chịu, tôi sợ tôi không tiêu hóa nổi.”

6. Chương 6

Cơm đưa tới, hai phần, phần ít là của anh, đương nhiên phần cơm lớn đó chính là cho cô.

“Ăn đi.” Anh ra lệnh.

Lúc bắt đầu ăn, cô ăn rất văn nhã, nhưng là do thức ăn quá ngon rồi, ăn ăn liền quên hình tượng, bắt đầu hung mãnh lên.

Một bữa cơm cô ăn gần một canh giờ, không phải do cô ăn chậm mà là cơm quá nhiều.

Phần cơm đã thấy đầy rồi. Ăn cơm no, tinh thần của cô rất tốt. Đầu tiên tưới nước cho cây cối, đem sách sửa sang

lại một chút, cô ở trước mặt anh đi tới đi lui, chột đông chột tây, anh nhìn mà hoa mắt. Sau đó, cô khóa trái cửa, tự mình đem dây điện thoại rút ra, tét ở trên giường nhỏ, đã ngủ. Ngủ đến nước miếng chảy thẳng, đại khái lại đang trong mộng ăn đồ gì thôi.

Phong Lôi không gọi cô, cô cũng không khách khí ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn. Tỉnh dậy đã rất nhanh đến giờ tan làm.

“Ngại quá, lần này tôi ăn quá nhiều, mà ăn nhiều thì liền thêm ngủ. Lần tới tôi nhất định chú ý.”

Ngày đầu tiên đi làm nằm ngủ thẳng cẳng là quá vô trách nhiệm rồi.

“Tan việc đi cùng tôi.”

“Nhà nước quy định làm việc chỉ có tám giờ.”

“Tôi quy định bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu.” Anh mặt bả đạo.

“Hơn nữa, trong tám giờ, có người ăn một giờ ngủ hai giờ.” Được rồi, là cô đuối lý trước.

“Anh nói thế nào thì chính là thế ấy.”

“Có được tiền thêm giờ không?” Cô không sợ chết, lại nói thêm một câu.

“Tính theo giờ.”

Anh bỏ lại một câu, sải bước đi về phía trước. Sử Trì Trì vui vẻ theo sát ở phía sau. Ra khỏi thang máy chuyên dụng, mọi người rồi rít liếc nhìn. Mấy mỹ nữ phí bao công sức ăn mặc kia trong mắt càng bốc lửa. Thật không hiểu, làm thêm cũng có người đổ kỵ. Trì Trì nho nhỏ than thở.

Anh nói làm thêm giờ chính là theo anh đi tập thể dục trên mấy cái máy móc uốn lượn kia, còn không bằng đi bộ trên đường ấy. Chỉ là, cô cũng theo anh tập mấy thứ. Nửa giờ sau, hai người mồ hôi đầm đìa, tắm gội qua, lại cùng anh ăn qua loa, sau đó lại cùng anh đi bơi. Giày vò đến hơn mười giờ, Phong Lôi mới thả cho cô về.

Thứ hai Bắc kinh mưa to gió lớn, không có nữ nhân nào tới làm phiền, Trì Trì tìm đồng nghiệp lầu dưới mượn một đồng lớn cùng tạp chí phụ nữ để xem. Nhìn phía trên một truyện cổ in to đùng cô không khỏi vui vẻ. Truyện cổ Trung Quốc tả thực so với tiểu thuyết còn khôi hài hơn. Vừa nhìn phía sau một quyển nữa, cơ bản đều là dạy nữ nhân ăn mặc như thế nào để hấp dẫn đàn ông, để biến thành ông xã. Tác giả viết rất sát, cô xem được vui ngắt trời.

Phong Lôi không biết xuất hiện trước mặt cô từ lúc nào. Sử Trì Trì cũng không kịp đem tạp chí giấu đi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt giải thích: “Tôi đang lấy lại tinh thần để làm việc đây.”

Phong Lôi cũng không bóc mẽ cô, thuận tay cầm một quyển tạp chí trên bàn lên, vừa đứng lật tới một tờ, đề mục phía trên là . Sử Trì Trì trong đầu “oanh” một tiếng, trời ạ, chỉ muốn tìm chỗ nào mà chui đầu vào. Phong Lôi trong mắt lóe sáng, ánh mắt nhìn cô một vòng, cười cười, không thêm giải thích, liền đi ra ngoài.

Trì Trì vốn định lớn tiếng, tôi còn chưa kịp đọc tờ này một chữ nha, nhưng là đầu lưỡi của cô như thất lại, có thể nào cũng không thể nói ra”>

Cô thể về sau sẽ không bao giờ đọc hai loại tạp chí này nữa, ít nhất thì sẽ không đọc ở công ty. Lần này cô lấy từ dưới đáy bàn quyền ra đọc. Nhìn đến lúc tan việc, cô thấy Phong Lô đang vui đầu vào công việc, định lặng lẽ chạy đi.

“Đứng lại.” Phong Lô quát nhẹ một tiếng. Trì Trì tâm thần bất định, bất an đứng lại. Anh sẽ không phạt tiền cô chứ?

“Hôm nay theo tôi đi tiếp khách.”

Cô không phải chỉ giúp anh đuổi nữ nhân sao, tại sao lại nhiều việc như vậy?

“Ban đầu anh đâu có nói có việc này. Còn nữa, ...hiện tại đã đến lúc tan việc.” Sử Trì Trì rõ ràng chưa đủ khuyến khích.

“Tôi nói có thì có, đi làm thời gian lấy lời tôi nói làm chuẩn.”

Có còn dân chủ không, Trì Trì trong lòng thầm mắng tên độc tài.

“Tôi không có lễ phục, cũng sẽ không mang giày cao gót, vừa thấy thức ăn hai mắt liền tỏa sáng, vừa thấy người lạ cổ họng cũng khô không nói được ra lời.”

Trì Trì lưu loát nói xong, nghĩ thầm xem người có dám dẫn ta ra ngoài nữa không.

“Anh dẫn tôi ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, tôi thật nhìn chẳng ra hình dáng gì.”

Được rồi, vì buổi tối an bình, cô chỉ ủy khuất mình một chút.

“Cô đúng là chưa ra hình dáng gì.”

Phong Lô đồng ý gật gù đầu, nhưng anh lại nói tiếp một câu “Nhưng phụ nữ thường sức lực không bằng cô.”

Trì Trì tức giận tới mức trợn cả tròng mắt trắng, đây là lời người ta nói sao?

“Tiền thưởng.”

Trì Trì còn muốn nói thêm cái gì, Phong Lô trong miệng nhay ra hai chữ. Trì Trì nhất thời không có hơi sức đấu tranh, vừa nghĩ tới màu h đáng yêu của ngân phiếu, cô chẳng còn lời lẽ nào. Cô dưới sự uy hiếp của anh không thể làm gì khác, đành mặc bộ dạ phục màu trắng, chân đi đôi giày cao chùng năm phân. Lần đầu tiên đi giày cao gót, cô sợ mất thăng bằng, liền nắm chặt tay áo Phong Lô, nhắm mắt theo sát đuôi anh.

Trong bữa tiệc, nữ nhân từng người trang điểm xinh đẹp, nhìn từ xa giống như cây thông Noel, nhìn gần giống như tiệm tạp hóa. Các nam nhân bất kể cao thấp mập ốm nhất luận mặc âu phục nghiêm túc ngay ngắn. Mọi người tụ chung một chỗ, nghĩ một đằng nói một lẻo, tăng bốc lẫn nhau, từng ánh mắt đổ kỵ hiểu lầm hướng Trì Trì bắn tới. Trì Trì hoàn toàn không rảnh để để ý, cô chỉ ngóng nhìn mau mau khai tiệc. Nhưng đợi đến khi khai tiệc cô mới phát hiện, lễ phục trên người cô quá vừa người, cô căn bản không thể ăn uống thả cửa. Cho nên cô không thể làm gì khác hơn là giống như một thực nữ, dùng chén nhỏ múng nhỏ ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ một, vừa ăn vừa mắng.

Thật chẳng dễ dàng nhìn đến lúc tàn tiệc. Sử Trì Trì bước thấp bước cao đi ra cửa, đang suy nghĩ Phong Lô có thể cho người đưa cô về hay không, lại ngoài ý muốn thấy được trong đám xe sang trọng kia một chiếc xe Santana màu đỏ như gà lạc giữa bầy hạc.

“Anh anh có ý đến đón tôi?” Gió lạnh thổi, Trì Trì không khỏi sợ run cả người.

“Nghĩ khá lắm, ở nơi này thật chán nản. Mau lên xe.” Trần Bội thúc giục.

“Xe này ở đây chẳng ai thèm ngồi.” Trì Trì ý tốt nhắc nhở anh.

“Giả bộ người giàu có cái gì, mấy cái xe kia không chừng đều là đi mượn.”

“Ha ha, anh cũng bắt đầu ghét người giàu?” Sử Trì Trì cười.

Không ngờ Trần Bội cũng cười.

“Cô cảm thấy Phong Lô là người thế nào?” Trần Bội vừa khởi động xe vừa thỉnh thoảng hỏi.

“Sao anh biết Phong Lô?” Sử Trì Trì kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, quanh đây người nào mà không biết anh ta?” Trần Bội làm một bộ dạng đương nhiên.

“Chưa ra dáng gì, rất biến thái, cũng rất thú vị.” Sử Trì Trì luận.

“Phụ nữ các cô chẳng phải đều muốn tìm đối tượng giống như anh ta hay sao?” Trần Bội trong mắt lóe lên một tia vô cùng phức tạp, vừa mong đợi lại vừa rụt rè, sợ mất mát.

“Thôi đi, có mà bông hoa mục ấy, đang bị vây xung quanh bởi mấy bông hoa kia.”

“Chúng tỏ hân có sức quyến rũ.” Như mất hết sức lực, Trần Bội nản chí nói một câu đắng chát.

“Được coi là sức quyến rũ? Anh có thể bỏ bớt hào quang cho hân đi được không? Không phải là người có sức quyến rũ mà là tiền có sức quyến rũ.”

Sử Trì Trì thường cùng Lâm Không và Mạnh Hoài Nam ở chung một chỗ, có lúc cũng rất sắc bén.

“Cô cũng bắt đầu ghét nhà giàu sao?” Trần Bội nhắc nhở.

“Ừ, chỉ là , trừ tiền bên ngoài, người này cũng không phải là cái gì cũng xấu.” Sử Trì Trì tận lực khách quan đánh giá.

“Chỉ là,” Sử Trì Trì chần chờ nhìn Trần Bội đánh giá một chút, “Anh hỏi thăm kỹ thế làm gì? Hai người chẳng lẽ là tình địch?” Không giống sao chứ?

“Khác nhau một trời một vực, lấy gì cạnh tranh?” Trần Bội thanh âm lạnh như băng.

“Xét về sức quyến rũ mà nói, hai người các anh không khác nhau lắm.”

“Thế nào là không khác nhau lắm?” Trần Bội thanh âm lại thêm một chút nhiệt độ.

“Hợp thành một khắc bạc.” Sử Trì Trì vận sức nói, sau đó nhảy xuống xe, đã về đến nhà.

“Chờ một chút.” Trần Bội kêu.

“Không phải nói nhiều, tiền xe cuối tháng tổng kết.”

“Tôi không nói cái này.” Trần Bội đã chạy tới cởi áo khoác của mình, khoác lên người Sử Trì Trì. Sử Trì Trì nhất thời cảm thấy trên người cũng như trong lòng có chút ấm áp.>Anh đi theo phía sau cô.

“Chúng tôi không ở đây một mình.” Sử Trì Trì nhắc nhở anh.

“Tôi sợ cô xảy ra chuyện, cảnh sát tìm đến tôi.”

Trần Bội nói tiếp. Sử Trì Trì cắn răng, cũng biết anh bình thường không có tốt bụng như vậy.

“Ngày mai mấy giờ đi làm?” Trần Bội bình thản hỏi.

“Mai là ngày nghỉ, anh không biết sao?”

“Biết, một tháng ba mươi ngày của tôi với ngày nghỉ của cô không liên quan.”

“A.” Trên đời còn có chuyện tốt như vậy.

“Chiều nay tôi tới hai siêu thị để mua.”

“Biết rồi.”

Sử Trì Trì nhìn vóc người tuấn dật cao lớn của anh lại liên tưởng mấy ngày gần đây xảy ra đủ chuyện, cảm giác có chút hoang đường. Nhưng là hoang đường ở chỗ nào cô lại không muốn nghĩ thông. Thôi, cái thế giới này vốn hoang đường.

“Ai, rốt cuộc đến nhà rồi.” Sử Trì Trì hoan hô một tiếng, ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của mình.

“Sao người lại may mắn như vậy chứ?” Giang Văn Văn thở dài một tiếng, giọng nói chua chát.

“May mắn? Phiên chết rồi. Tên kia thế nhưng chẳng thèm để ý đến luật pháp, tự mình kéo dài thời gian làm việc, hại ta ngay cả thời gian dành cho bản thân cũng không có.” Trì Trì phát tiết xong lập tức đi ngủ. Làm thật tốt, kiếm ít tiền rồi mở tiệm sách, làm cô thủ thư vui vẻ. Cô động viên mình cố gắng lên.

7. Chương 7

Lại thứ hai, ta hận thứ hai! Sử Trì Trì vẫn nhắm mắt, thò tay đập cái đồng hồ báo thức đang gào thét, lật người tiếp tục ngủ.

Giang Văn Văn mỗi ngày đều trang điểm cả tiếng đồng hồ, cho nên bình thường cô vẫn hay dậy sớm. Trì Trì có thể ngủ thêm một lát là sẽ ngủ thẳng, sớm một phút cũng không chịu dậy. Bằng không, sao tên của cô lại được gọi là Trì Trì?

“Trì Trì, trễ rồi trễ rồi, sẽ bị trừ lương.”

Giang Văn Văn không gọi nổi cô dậy, không thể làm gì khác đành dùng biện pháp này. Vừa nghe đến tiền, Trì Trì liền nhảy xuống giường, không tới năm phút liền chuẩn bị xong. Giang Văn Văn thở dài một cái, ở công ty này dám để mặt mộc đi làm chắc chỉ có Trì Trì. Tr

ì Trì cầm túi lên chạy đến trước cửa hàng cơm. Ông chủ ở đây cũng biết cô, bưng tới cho cô bốn cái bánh bao và một chén to tào phớ. Trì Trì đánh đông dẹp tây nhoáng cái giải quyết xong bữa sáng.

Cơm nước no nê, Trì Trì đang đứng trước cửa tiểu khu chờ Trần Bội, lại nhận được điện thoại của anh bảo hôm nay không thể đưa cô đi làm. Được rồi được rồi, đầu năm nay người nào không có chuyện chứ? Chén xe buýt đi, mất không ít thời gian. Cửa xe vừa mở Trì Trì đã ba chân bốn cẳng chạy ra.

“Lên xe.” Một thanh âm quen thuộc truyền thẳng đến. Chẳng lẽ cô nghe nhầm sao? Chính xác là bị anh ta dọa chết mà. Trì Trì rón rén quay lại nhìn. Vừa quay lại đã nhìn thấy một bộ dạng trắng tinh ngồi trong xe thể thao, Phong Lôi vẻ mặt rất không bình tĩnh đang nhìn cô.

“Chào buổi sáng Phong tổng.” Trì Trì bên ngoài tươi cười nhưng trong lòng đang khóc thầm chào hỏi. Thế nào mà lại xui xẻo như vậy, sáng sớm đã đụng anh ta.

“Đã không còn sớm.”

“.....”

Anh mở cửa xe, để cho cô đi lên. Trì Trì chột trượt chân, ngã nhào vào lòng anh. Mặt đối mặt, miệng kề miệng.

“A a a, tôi không cố ý.”

Sử Trì Trì vội vàng đẩy anh ra. Cô thật sự không phải là cố ý, cô vẫn tự nhận mình là người tâm sáng

Anh ngồi trên ghế lái xe, cả đường không lên tiếng. Trì Trì tâm thần bất an một lúc, thấy anh không thể hiện gì trong lòng lén thở phào nhẹ nhõm. Đến lúc đi vào phòng làm việc, Phong Lôi mới bỏ lại một câu: “Cô phải chịu trách nhiệm về tôi.”

Nói xong, anh nhàn nhạt cười một tiếng. Không giống với nụ cười hồ ly gian trá trước kia, lúc này nụ cười của anh tựa như ánh mặt trời ấm áp, làm cho người ta rất thoải mái. Nhưng không phải ai cũng biết trong nháy mắt tiếp theo anh sẽ biến thành người như thế nào.

“Tôi phải chịu trách nhiệm với anh, tôi phải chịu trách nhiệm với anh???”

Cho tới trưa, Trì Trì trong đầu đều là những lời này. Thế nào mà thời thế lại thay đổi vậy? Lời này không phải những lời phụ nữ thường nói sao? Sao lại đổi thành anh nói chứ?

“Muốn tôi chịu trách nhiệm? Anh không chừng bị bao nhiêu nữ nhân ăn hết rồi, thế nào lại đổ thừa lên đầu tôi, hừ.” Cô lại bắt đầu lăm bầm lấu bấu.

“Muốn cô chịu trách nhiệm là chiếu cố cho cô đấy.” Phong Lôi không biết vào phòng từ lúc nào.

“Chiếu cố? Hắc hắc.” Cô còn có thể nói gì đây.

Trì Trì đang nghiêm túc chiến đấu với đám văn kiện trên bàn, các loại văn bản về phương pháp ghi chép đại cương, tóm tắt trọng điểm khi đi họp. Mặc dù anh không chỉ rõ muốn cô làm những thứ này, nhưng người tiền tài phải là người hữu ích, đây chính là chân lý của cuộc sống. Trì Trì vừa vội vàng làm vừa thỉnh thoảng quay đầu ngó ngó boss, xem có cần gì không. Từ sáng đến giờ, anh cũng không nhàn rỗi. Xem ra, làm lãnh đạo cũng chẳng dễ dàng gì. Cô nhẹ nhẹ cảm thông với anh. Nhìn anh đáng thương, bận rộn, liền đi pha cho anh ly trà. Cô mang trà hoa cúc mình pha cho anh uống, lại thêm mấy cánh hoa hồng, nhất thời cả phòng làm việc mùi thơm ngát bay bốn phía.

Chân mày anh thoáng giãn ra, con mắt lóe sáng tinh anh. Anh bưng lên uống một hớp: “Không tệ, cô cũng không phải cái gì cũng không biết.”

Bỗng chết anh đi, ai cho anh trong miệng chẳng có lời nào hữu ích. Trì Trì giận đến đau bụng. Cô sao lại đàn vậy?

Phong Lôi vừa ngắt phòng làm việc nhỏ của cô, nhìn văn kiện chất thành một núi nhỏ trên bàn, rất buồn bực cô hôm nay sao lại làm việc thế chứ. Trì Trì nhìn ánh mắt nghi hoặc của anh lập tức giải thích: “Phong tổng, tôi đã suy nghĩ rõ ràng, tôi không thể không có lý tưởng như vậy. Tôi sau này muốn đi theo thư ký Vương học hỏi, tranh thủ bồi dưỡng kinh nghiệm.”

Sử Trì Trì lời thề son sắt. Học giỏi thì âm thân, sau này muốn đi ăn máng khác không phải cũng dễ dàng sao?

“Ừ, học thật tốt, về sau đi ăn máng khác cũng có nhiều lợi thế hơn.” Phong Lôi gương mặt ôn hòa nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Thật là hiểu lòng tôi, Sử Trì Trì cười nói tiếp.

“Xem ra có người thân tại Tào Doanh* đây.”

[* Thân tại Tào Doanh: Theo điển tích Thân tại Tào Doanh, tâm tại Hán: Ý nói thân xác ở một nơi nhưng tấm lòng lại hướng về nơi khác]

“Tôi.....”

Người này lại thay đổi biện pháp dò hỏi cô. Trì Trì đang muốn giải thích, lại nghe thấy ngoài cửa có chút ồn ào.

“Thật xin lỗi, Vương tiểu thư, cô không thể vào.” Ngoài cửa thư ký Vương đang cản người.

“Phong tổng, Vương tiểu thư nhất định muốn gặp ngài, tôi không cản được cô ấy.”

Thư ký Vương vẻ mặt bất đắc dĩ. Phong Lôi phát tay một cái, ý bảo anh đi ra ngoài.

Vương Thái Vi đi một đôi giày cao chày mười phân, yếu liễu đu đưa như theo gió bay vào. Trì Trì rất lo lắng cô ấy đi không vững sẽ hôn mặt đất mất.

“Phong Lôi, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh.”

Nghe giọng nói ngọt ngào phát ngán của người kia, dạ dày Trì Trì cuộn lên. Cô lặng lẽ chạy về phòng làm việc nhỏ của mình, làm ra dáng vẻ rất bận rộn. Lỗ tai lại dựng thẳng nghe ngóng động tĩnh ở phòng ngoài.

“Lôi, đã lâu không p em rất nhớ anh.”

Thanh âm nũng nịu có thể so với Lâm Chí Linh, Trì Trì trong lòng như có một luồng khí lạnh thổi qua.

“Lôi, nghe nói ông nội ngã bệnh, ông của em hiện nay sức khỏe tốt chứ?”

Làm ra vẻ thân thiết, dù sao cũng không phải ông nội của cô. Trì Trì bĩu môi, với tay vào ngăn kéo, tiện thể cầm một quả nho ném vào miệng. Hừ, anh bây giờ ở đây cửa gái? Không có tôi chẳng phải anh vẫn làm tốt sao?

“Lôi, Phong Nhã hiện giờ ra sao, đã lâu không gặp cô ấy rồi.”

Vương Thái Vi tiếp tục hỏi thăm người nhà Phong Lôi. Thật dài dòng, cô dứt khoát hỏi một câu “Tôi hỏi thăm cả nhà anh” không được sao?

.....

“Lôi, tối nay có rảnh không, anh trai em cũng lâu rồi không gặp anh, chúng ta cùng ăn cơm nhé?”

Ăn cơm? Cho anh ngộ độc thức ăn. Trì Trì hậm hực nói, chân không tự chủ đá vào bàn một cái.

Nghe tiếng động trong gian sau, Vương Thái Vi trong lòng nghi ngờ, tại sao lại có giọng phụ nữ? Chẳng lẽ Phong Lôi lại có mật thất sao? Vương Thái Vi qua tấm chắn thủy tinh nhìn thấy một cô gái dung mạo tầm thường mặt mũi dữ tợn đang nghiêm mặt viết như bay.

“Lôi, cô ấy là họ hàng xa của anh sao?”

Vừa nhìn bộ dạng của anh, trong lòng cô đã sụp đổ, đánh chết cô cũng không tin ánh mắt Phong Lôi lại như vậy.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.” Phong Lôi không ngẩng đầu lên đáp.

“Vị hôn thê?”

Vương Thái Vi kinh ngạc nhìn Phong Lôi, sợ không phải là anh nói. Chỉ là, còn kinh ngạc hơn cả Vương Thái Vi, đó chính là Sử Trì Trì. Lúc Phong Lôi nói những lời này, cô đang cầm một quả nho lớn chuẩn bị nhét vào miệng, kết quả dừng ở giữa đường. Phong Lôi nhìn vẻ mặt của cô không nhịn được cười phớt một tiếng. Vương Thái Vi ngậy ngốc tại chỗ, biết anh đã mười năm rồi, cô thậm chí chưa từng nhìn thấy dáng vẻ cười nhu hòa như vậy của anh.

Phong Lôi đứng dậy đi đến bên cạnh Trì Trì, hướng về phía quả nho đang dừng ở giữa không trung cắn một miếng.

“A, quả nho của tôi.”

Trì Trì ý thức được anh muốn giành quả nho của cô, quả lớn nhất này cô cố tình để dành đến cuối cùng, sớm biết như vậy giải quyết nó ngay từ đầu cho xong.

Vương Thái Vi ở một bên nhìn cử chỉ thân mật của hai người, sắc mặt từ đỏ biến thành trắng, từ trắng biến thành tái xanh. Nhưng dù sao người ta cũng là tuyển thủ nhà nghề, chỉ hơi lộ ra một chút tâm tình liền khôi phục lại như thường. Cô kiềm chế cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, cố gắng trấn định, nói: “Lôi, anh vẫn hài hước như ngày xưa.”

“Ngày xưa tôi hài hước sao?” Phong Lôi chau chau mày, hỏi.

“Dĩ nhiên, anh lúc nào cũng hài hước và đầy sức quyến rũ, anh trai em nói, năm đó ở trường các anh, các tiểu thư và hoa khôi tranh nhau vung tay vì anh đấy.”

Vương Thái Vi nói xong cố tính vô ý nhìn lướt qua Sử Trì Trì, người ta là tiểu thư và hoa khôi còn không đủ tầm, người thì là cái gì?

“Vương tiểu thư, anh trai cô học tại trường học dành cho người khiếm thị sao?”

Sử Trì Trì cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi, nếu không phải người đui, người nào sẽ vung tay vì hấn ta chứ.

“Sử tiểu thư thật là...”

Vương Thái Vi đang nghĩ xem nên châm chọc Sử Trì Trì thế nào thì Phong Lôi chen vào: “Đây là Vương Thái Vi, em gái bạn học của anh, hai người cứ từ từ nói chuyện, anh đi trước có việc.”

Phong Lôi gương mặt bình thản, dịu dàng như anh trai nhà hàng xóm. Sử Trì Trì biết, anh một khi lộ ra vẻ mặt này chứng tỏ chẳng phải việc tốt đẹp gì.

“Tôi cũng rất bận, vậy hôm nào tán gẫu với cô tiếp vậy.”

Trì Trì vội vàng phản ứng, tìm tạm một cái cớ. Nói đùa sao, giác cô làm sao mà có tiếng nói chung được? Hơn nữa vì lời nói dối của anh, trong mắt nữ nhân này cô đã sớm thành kẻ địch. Cô cũng không thích nữ nhân tranh giành, bởi vì cô là một người tao nhã, không thích tình huống thú vị này.

“Trì Trì, em như vậy là không được, khách đã đến rồi, em dù có vội cũng phải bớt chút thời gian tiếp khách chứ.”

Phong Lô rất nghiêm túc cải chính cô. Nụ cười trên mặt Vương Thái Vi ngày càng cứng nhắc, nhìn về phía Sử Trì Trì với ánh mắt tóe lửa hờn ghen. Xem ra người khác hôm nay thề không bỏ qua cho cô.

“Được, Lô, anh đi đi, em nghĩ em sẽ cùng Sử tiểu thư trò chuyện rất vui vẻ.” Vương Thái Vi nét mặt tươi cười như hoa, khéo hiểu lòng người.

Phong Lô rất tốt bụng, đi ra còn đóng cửa lại. Hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, Sử Trì Trì nhanh chóng xoay mặt, cúi đầu bày ra dáng vẻ rất bận rộn.

Vương Thái Vi khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống quan sát Sử Trì Trì. Cô bây giờ thấy chỉ còn hai người, vẻ chanh chua đồ kị bất bẻ tất cả đều hiện ở trên mặt. Nữ nhân trước mặt diện mạo tuyệt đối là tầm thường.

“Sử tiểu thư tốt nghiệp đại học nào vậy?”

“Cô là nhân viên của Bộ nào vậy?” Sử Trì Trì không ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại.

“Sử tiểu thư gia đình làm gì?”

“Cô ở cục công an sao?”

Trì Trì rất không bình tĩnh hỏi ngược lại. Vương Thái Vi hỏi liền hai vấn đề đều không được đáp lại, trong lòng thầm nghĩ, người không trả lời nhất định là bởi chột dạ cùng tự ti, ta sẽ có biện pháp lật tẩy là bài của người.

“Có một vài người chẳng biết mình là ai, tướng mạo không có, vóc người chẳng ra sao, mà chim sẻ lại đòi hóa thành phượng hoàng.”

Vương Thái Vi rốt cuộc không nhịn được, lời nói chanh chua như nước vỡ đê ào ào tuôn ra.

“Cô nói cũng đúng đấy.”

Trì Trì vươn tay vào ngăn kéo sờ soạng lôi ra một quả táo, ăn say sưa ngon lành, tựa hồ như đang nói chuyện phiếm.

“Chỉ là, cô thì có cái gì? Không phải người ta vừa cự tuyệt cô sao? Công phu của cô trên giường không dùng được....? Hay là chê mấy bộ phận đã được làm giả của cô?”

Dáng vẻ của cô rất quan tâm, ánh mắt trượt trên người Vương tiểu thư quét từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên bộ ngực cao vút khác người của cô ta.

“Cô đừng có nói bậy!”

Vương Thái Vi giận đến đỏ mặt. Cô ta làm sao mà biết được bộ ngực của mình là thật hay giả? Vẫn như vậy, Vương Thái Vi dù sao cũng là tuyển thủ nhà nghề, những cảm xúc cực bại chỉ thoáng phô bày rồi ngay lập tức lại khôi phục lại trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Dùng ánh mắt sắc bén nhìn Sử Trì Trì từ trong ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Loại người như cô sinh ra đã tướng mạo kém cỏi, vô luận thế nào cũng không đạt tới điều kiện của Lô.”

Sau đó, cô ôm ngực chờ Sử Trì Trì sụt giảm khí thế, mặt đỏ tới mang tai. Sử Trì Trì lười biếng đáp: “Về phần đạt hay không đạt được, cái này có cần cô làm trọng tài không? Vấn đề này để tôi hỏi anh ấy một câu, nếu quả thật không đạt tới, tôi sẽ đề cử cô với anh ấy. Đúng rồi, hỏi cô một câu, cô thường đi tập thể hay đi riêng? Một đêm bao nhiêu tiền? Cùng NP* cô cũng có thể chấp nhận sao?”

8. Chương 8

“Người.....”

Vương Thái Phi thanh âm vút thành bén nhọn, vừa nghĩ tới Phong Lôi vẫn còn ở phòng ngoài, lại cố gắng đè nén hạ thấp xuống. Trì Trì có chút mệt mỏi, ngáp một cái nói: “Tôi giờ muốn ngủ, cô cứ tùy ý>Nói xong, đem tai nghe có hiệu quả cách âm tốt nhất nhét vào lỗ tai, nghe bài hát ru con.

Phong Lôi ở bên ngoài nghe hai người “nói chuyện phiếm” lại không nhìn được phá lên cười. Anh đã biết trước là Vương Thái Vi không thể chiếm nổi thể thượng phong.

“Tóm lại, tôi khuyên cô nghĩ cho kỹ, cô và anh ấy căn bản là không thể.” Khí thế của Vương Thái Phi đã vơi đi không ít.

“Tôi và anh ấy là không thể?”

Trì Trì vừa vặn rút một bên tai nghe ra, nghe thấy lời cô nói. Vương Thái Vi mặt đắc ý, cuối cùng cũng có chút đầu óc. Phía ngoài Phong Lôi lại nhú mày.

“Là không thể nào như cô muốn. Anh ấy là cái bánh trong nôi bị tôi hấp chín, là dầu trong đèn bị tôi đốt hết, anh ấy là cây tôi là đất cầm chân anh ấy. Tôi muốn cùng anh ấy triền miên triền miên đến đầu bạc răng long. Ai da, Lôi ca là của tôi.”

Sử Trì Trì có ý nhại thanh âm cao vút của Vương Thái Vi.

Phong Lôi trong lòng cười to, nhưng mà trên mặt lại giả bộ bày ra một bộ dạng nghiêm chỉnh. Trì Trì lon ton đã chạy tới đứng sau lưng anh, nằm ở trên ghế dựa làm bộ như ôm lấy anh, kỳ thực đang dùng sức là bấm anh. Vương Thái Vi thẹn quá thành giận, thẳng bước mà đi, hai người này căn bản là đang lấy cô ra mà trêu đùa.

“Biểu hiện không tệ. Tôi cuối cùng cũng coi như là tìm được một sở trường khác người của cô.” Khó khi nào Phong Lôi lại khen cô.

“Tất nhiên, anh có mắt như mù, cục vàng như tôi đây đi đến đâu cũng sáng nha.”

Người này thật không thể khen, vừa khen một câu cái đuôi liền cong lên.

“Đúng rồi, anh còn phát hiện sở trường gì của tôi?” Trì Trì dương dương tự đắc đi đến gần.

“Chửi người khác.”

Trì Trì mặt đen sầm sì, cũng biết miệng chó không thể nhả ra ngà voi.

“Còn một chuyện, anh phải bồi thường cho tôi. Anh dám nói tôi là vị hôn thê của anh, tổn thất này tính thế nào?”

Cô móc ra máy tính cá nhân, gõ mấy giây nói: “Nhìn lại thấy anh cũng là một lãnh đạo tốt, tôi bớt cho anh tám phần trăm, một vạn.” Trì Trì hào phóng nói.

“Cô còn biết tôi là lãnh đạo của cô. Đây là công việc của cô, đừng quên.”

Anh nhắc nhở cô. Đúng nha, anh đã sớm nói qua đây là một phần công việc.

“Nếu tính kia là đang trong phạm vi công việc coi như xong. Dù thông minh người kia cũng sẽ có thời điểm hồ đồ nha, đúng không?” Cô cười thu lại máy tính.

“Nói chuyện phiếm cảm giác thế nào?” Anh ngừng tay khỏi công việc, nghiêm túc hỏi.

“Cảm giác? Là có, cảm thấy họ thật là ngu, có điều kiện tốt như vậy, làm sao còn phải tranh giành đàn ông với người khác? Thấy được tranh giành, đàn ông cái đuôi liền vênh lên trời, lại càng không đem các cô đặt ở trong mắt rồi. Cho nên phụ nữ tốt nhất không nên tự làm khó mình và người khác, cuối cùng người được lợi lại chính là đàn ông.” Đây chính là chân lý tâm đắc chính cô trải nghiệm.

“Cô sẽ đi giành sao?” Anh bất thành linh hỏi.

“Tôi? Tại sao tôi lại phải chém giết? Tựa như rất nhiều người giành nhau một cái bánh bao nhỏ, người này cắn một cái, người kia bẻ một miếng, coi như cuối cùng đến tay cũng không còn bao nhiêu, hơn nữa lại là đồ thừa của người khác, tôi ghét nhất ăn bánh bao còn thừa.”

Thật bất hạnh, anh tổng giám đốc oai phong lúc nào đã thành bánh bao rồi. Nói chuyện với cô, có thể làm cho người ta cười, cũng có thể làm cho người ta tức đến nội thương. Thấy Phong Lôi sắc mặt chuyển nhiều mây, Trì Trì suy nghĩ một chút xem mình nói sai chỗ nào, đúng, cô không nên đem anh so sánh với bánh bao.

“Phong tổng, tôi vừa rồi chỉ là ví dụ, anh tuyệt nhiên không giống cái bánh bao.” Phong Lôi vừa tức vừa buồn cười, tiếp tục trầm mặt không nói lời nào.

“Anh không giống bánh bao, chỉ là thật giống bánh tiêu. Vừa dài vừa tròn, trong lòng còn có nước.” Trong lòng còn có nước?

“Nhìn ăn ngon, thực ra đối với cơ thể con người thì không tốt.”

Nhìn mặt của người khác ngày càng đen, Trì Trì cuối cùng cảm thấy nói chuyện với thủ trưởng thật sự cần kỹ thuật hạng nhất. Nói sai rồi, cô vội vàng chạy đi, trốn vào phòng làm việc nhỏ, làm ra bộ rất bận rộn công việc. Thật tốt là thời gian sau rất thanh tĩnh, không có nữ nhân tới cửa, địa lôi cũng không chỉ điểm cô. Trì Trì nhìn nhìn xong, văn kiện sửa sang xong để ở một bên, lại cúi đầu nghiên cứu phương pháp sáng tác văn học.

“Ông nội mời cô ăn cơm.” Lúc tan việc, Trì Trì thu dọn xong đang chuẩn bị đi, thanh âm Phong Lôi lại truyền tới.

“Tôi không đi, đàn ông Phong gia các người tất cả đều vừa tròn lại vừa gian, anh lần trước đã gạt tôi.” Sử Trì Trì còn canh cánh trong lòng nhớ tới chuyện lần trước.

“Tôi không lừa cô, cô chỉ cần dùng một lỗ tai để nghe cũng sẽ biết chân tướng của sự tình.”

“Tôi đây không phải có hai lỗ tai thì là cái gì?” Trì Trì nắm hai tai mình hướng về phía anh nói.

“Thì ra có cũng có hai lỗ tai, tôi còn tưởng không có cơ đấy.” Anh tiếp tục làm việc, hai người tiếp tục trầm mặt đối kháng.

Trì Trì không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống chờ anh xong việc. Cô vừa vờ đọc báo, vừa nhìn anh, nhìn n lần, anh vẫn sừng sững bất động. Nhìn tới lần thứ mười một, Trì Trì rốt cuộc không nhịn được, vọt tới trước mặt anh: “Này, anh không phải nói muốn mời tôi ăn cơm sao? Thế nào mà bây giờ còn chưa đi?” Anh không đổi ý chút, nếu là đổi ý phải nói sớm nha.

“Không phải cô nói đàn ông nhà chúng tôi vừa gian lại vừa tròn sao?”

Thì ra là anh đang mang thù trong lòng, đồ nam nhân keo kiệt!

“Các người vừa gian lại vừa tròn, nhưng cơm của các người lại chẳng như vậy, dù sao tôi cũng ăn cơm chứ không phải ăn người.” Cô miệng đầy lý lẽ ngụy biện.

“Nếu vậy thì đi thôi.”

Trì Trì đi theo phía sau anh, ngồi lên xe của anh. Xét thấy nói chuyện với anh quá nguy hiểm, dọc đường đi Trì Trì đều giả vờ ngủ say, anh cũng không nói chuyện, hai người bình an vô sự. Giả thể nhưng thế nào lại ngủ thiếp đi. Trong mộng, cô mơ thấy mùi đùi gà thơm ngào ngạt, cô đã cầm lên chuẩn bị làm nhiệm vụ cần. Người nào làm đùi gà cứng thế, gãy răng cô rồi!

Cô vừa mở mắt, đã nhìn thấy mình đang ôm cánh tay Phong Lôi gặm gặm. Phi, anh còn chưa rửa tay. Trì Trì vội vàng chán ghét buông ra, may mà không ai nhìn thấy. Cô sững sốt. Trời ạ, đứng bên cạnh có mười mấy người, tất cả đều không thể tưởng tượng nổi nhìn cô. Phong lão đầu cười đến miệng méo xệch đi. Những người khác tận lực chịu đựng không cười, nhưng mặt cũng kìm nén đến đỏ bừng.

“Tốt lắm, nha đầu, người nhất định đối bụng đúng không?” Coi như lão đầu này tương đối khéo hiểu lòng người.

Trì Trì đi theo mọi người đi vào. Mọi người hàn huyên một lát. Cũng may, nhà bọn họ so với tưởng tượng hòa khí hơn nhiều. Nhất là Phong cha, Phong mẹ luôn có vẻ như ánh mặt trời rực rỡ, đôi khi làm người ta có cảm giác ôn hòa như mùa xuân. Thế nhưng cha mẹ ấm áp như mùa xuân làm sao lại sinh ra đứa con trai như Phong Lôi đây? Biến dị gene?

Trên bàn cơm, Trì Trì được an bài ngồi cạnh Phong Lôi. Chỉ là, nhà bọn họ ánh mắt người nào cũng không giống như là đãi khách, mà là..... Tóm lại có một loại cảm giác kỳ dị không thể nói. Có thể bởi vì cô là ân nhân của Phong gia gia. Mặc kệ nó, dù sao cô tới là liền ăn cơm. Trì Trì lần này ăn uống rất tao nhã. Chờ hoài nghi, cô cũng có thời điểm ưu nhã. Theo thói quen bình thường, cô trước khi ăn cơm thích uống một chén canh. Cô vừa mới uống vài hớp, ánh mắt của mọi người lại nhìn chăm chăm cô. Tưởng ăn của mình đã là lịch sự tối đa rồi, cô phải tận lực giả bộ thực nữ một chút. Cô lấy tay sờ lên mặt mình một cái, không có dính cái gì không nên dính trên đó.

“Trên mặt của tôi dính gì sao?”

Trì Trì nghiêng mặt sang bên cạnh nhỏ giọng hỏi Phong Lôi. Vừa nhìn, trước mặt anh thế nào lại trống không? Bên cạnh mình lại có một chén canh. Ui, cô uống sai rồi. Trì Trì mặt có chút ngượng ngùng. Cô lập tức đem chén canh đẩy qua, “Trả lại cho anh.” Phong Lôi cái gì cũng không nói, không nói một lời cầm nửa chén canh uống một hơi. Mọi người đang ngồi hít vào một hơi.

“Xong rồi, lại sai lầm rồi. Cô tại sao có thể đem chén canh mình đang uống dở trả lại cho anh?” Sử Trì Trì hối hận đến muốn cắn lưỡi. Nhưng bây giờ cũng đã muộn, cô chỉ làm bộ bình tĩnh cúi đầu ăn cơm.

Lúc ăn cơm, bên ngoài vừa lúc có một trận mưa rất lớn. Phong gia mọi người ăn xong món tráng miệng lại cùng nhau ngồi xem tivi, tỏ rõ phải vui vẻ hòa thuận. Trì Trì cũng không cảm thấy có chút nào không thích. Nhưng là bây giờ là mười giờ, Phong Lôi căn bản không nói chuyện đưa cô về, những người khác cũng không nói.

“Phong tổng, anh hãy đưa tôi về nhà.”

Cô lại một lần nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không nhìn thấy trời đang mưa sao? Tối nay ở lại đây.” Anh tiếp tục xem bóng đá.

“Không được đâu, tôi đến nhà người lạ ngủ sẽ không quen.”

Không quen mới lạ, cô đến chỗ nào đều có thể nằm. Nhưng là không thể ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ.

“Vậy trước hết hãy tập thói quen đi, dù sao cũng đều là chuyện sớm hay muộn.” Trì Trì không hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

“Anh không phải đưa, tôi tự mình bắt xe.”

Cô đứng lên, muốn dùng ánh mắt đáng thương đả động người nhà anh, bọn họ không đến nỗi để cho một cô gái yếu đuối đêm hôm tự về nhà một mình chứ? Nhưng là, những người đó ánh mắt cố ý nhìn chăm chăm tivi, tất cả đều không nhìn cô.

“Nơi này trong vòng một km đều không có taxi, không tin cô đi xem xem.” Trì Trì đứng lên lại ngồi xuống, do dự.

“Cô sợ tôi đối với cô có lòng dạ xấu xa?”

Phong Lôi hỏi, Trì Trì âm thầm oán thầm, tôi lại không nghĩ như vậy. Phong Lôi quan sát cô một cái tiếp tục nói: “Người nên sợ là tôi.”

“Anh! Tự cao tự đại, anh có cởi trắng ra bỏ đến trước mặt tôi, tôi cũng không thèm nhìn anh một cái.”

Sảnh phòng khách rất lớn, Phong cha và Phong mẹ ở một tivi khác bên cạnh, nghe không rõ bọn họ nói chuyện.

“Đã như vậy sao cô còn không dám ở lại?” Phong Lôi hừ lạnh một tiếng.

“Ở thì ở, xem anh có thể làm gì tôi.”

Trì Trì nhỏ giọng nói thầm, nhìn một chút căn phòng trang hoàng lộng lẫy hào hoa này. Cha mẹ sau khi ly hôn, cô đã rất lâu không có ở qua phòng như vậy rồi. Hôm nay vừa lúc thay đổi, thấy mới mẻ hơn.

Trì Trì thừa dịp anh không chú ý, nhanh chóng đoạt lấy điều khiển tivi, đổi đến kênh khác, kênh này đang phát . Trì Trì đắc ý nhìn bộ một hắc tuyến của Phong Lô, tức chết người, dùng cách này quả là hiệu quả.

Trì Trì vừa xem tivi vừa ngó chừng anh, nhìn anh xong lại nhìn tivi thì hình ảnh đã thay đổi. Một nam một nữ đang hưng hân cắn lẫn nhau, bàn tay nam mò mẫm bên trong y phục nữ.... Cái đó, mưa rào có sấm chớp bên trong có cảnh nóng hung mãnh như vậy sao? Trì Trì cảm thấy mặt nóng bừng, vội vàng động thủ đổi kênh. Ai ngờ vô luận thế nào hình ảnh kia vẫn cố định trên màn hình. Cô nhìn kỹ, thì ra điều khiển tivi đã ở trong tay người khác.

“Tôi không xem nữa.” Trì Trì thở phì phò lên lâu.

“Vừa đúng lúc, tôi cũng không muốn xem nữa.”

Phong Lô rất phối hợp để điều khiển tivi xuống theo cô lên lầu, hơn nữa mặt thuần lương thiện nhiệt tình nói: “Đi, tôi dẫn cô tới phòng dành cho khách.”

Trì Trì tới phòng anh chỉ cho, xoay cửa lại nhớ tới, mình trước lúc ngủ thích đọc, liền chạy xuống lầu cầm một xấp báo trở lên. Trở lại, vừa nhìn, thế nào trong phòng lại nhiều đồ dùng đàn ông vậy? Chỉ là, cũng là thế là phòng cho khách thôi. Cô vui sướng nhảy mấy cái trên chiếc giường lớn êm ái, nhanh chóng chui vào chăn. Mở tờ báo ra nhìn liền cường không được, từ từ chìm vào mộng đẹp tuyệt vời.

Ngủ không biết bao lâu, có một thứ chui vào chăn của cô. Cô chợt giật mình tỉnh dậy, hét lên một tiếng: “Có người sắc lang!”

Tay cô che chỗ trước ngực, ai bảo cô khi ngủ thích không mặc gì, đã làm cho anh thấy hết.

Phong Lô trong mắt lóe lên một tia mê loạn, ngay sau đó tr định lại: “Là cô xông vào phòng của tôi.”

“Nói vậy, anh chỉ cho tôi đây là phòng của tôi.

“Phòng cô ở bên cạnh.”

“Anh rút ra ngoài.” Trì Trì đập anh một cước.

“Được, tôi đến phòng bên cạnh ngủ.” Phong Lô bị đá ra ngoài.

Trì Trì khóa chặt cửa, lại dùng ghế chèn vào, trên ghế để một chậu nước. Dù sao cẩn thận vẫn hơn. Đây là phòng của anh ta, nhất định anh ta có chìa khóa.

Khi tỉnh lại đã là chín giờ. Phong Lô sớm không xuống muộn không xuống, lại cố tình nhằm đúng lúc cô đi xuống lầu mà cùng đi xuống. Mọi người dùng ánh mắt mờ ám nhìn hai người bọn họ cười không ngừng.

“Cháu và anh ấy không ngủ cùng nhau. Tối qua cháu vào nhầm phòng nên đã đuổi anh ấy ra ngoài.” Mọi người nhất định là thấy cô đi ra từ phòng anh nên mới hiểu lầm. Trì Trì tranh thủ thời gian giải thích, ai ngờ càng tỏ càng đen. Cuối cùng quyết định không nói gì hết. Ăn sáng xong, hai người cùng tới công ty. Vừa vào công ty, Trì Trì sống chết cũng không chịu cùng anh vào thang máy chuyên dùng. Cô không muốn lại phải nghe mấy lời đồn đại. Mặc dù cô không quá quan tâm người khác nói gì, nhưng tận lực tránh thì vẫn tốt hơn.

“Cô trong lòng có ma sao?” Anh ngăn cô lại.

“Anh mới có ma.” Trì Trì quạt cường ngẩng đầu, mặt ra vẻ bình tĩnh, ngay cả có ma cũng không đem thể hiện cho người ta xem.

“Nếu không có thì cô sợ cái gì?”

Vừa nói anh vừa kéo cô vào thang máy. Cô vốn thân thể tiểu kiều, trước thân thể to lớn của anh càng lộ ra vẻ bé nhỏ. Trong thang máy chật hẹp, khiến Trì Trì cảm thấy một loại áp lực không nói được thành lời.

“Anh đừng đứng gần tôi như vậy.”

“Cô đúng là trong lòng có ma, đứng xa như vậy mà cũng cảm thấy gần.” Phong Lôi cười híp mắt. Ngàn vạn lần không nên cùng mấy tên mặt dày cái cọ để phân rõ phải trái, có cái thể nào cũng không thể thắng. Trì Trì khẽ nén tiếng thở dài, được rồi, cô nhịn thời gian cũng nhanh.

Cuối cùng cũng tới, có hai phút mà cô cảm thấy như ba canh giờ vậy.

“Mặt cô đỏ.” Phong Lôi ý tốt nhắc nhở.

“Tôi...tôi hơi nóng.” Trì Trì có chút không tự nhiên, ra khỏi thang máy liền vội vàng chạy về phòng làm việc nhỏ của mình. Tùy ý mở ra một xấp văn kiện, nhưng một chữ cũng không vào đầu nổi. Đều là anh làm nhiều loạn cảm xúc của cô, tên địa lôi đáng ghét.

Trì Trì ở bên bàn làm việc quay một vòng, hít vài hơi thật sâu.

9. Chương 9

Đang lúc cô buồn bực không tìm được chỗ xả thì có một nữ nhân tự đưa tới cửa.

“Cô là hồ ly tinh.” Thật chẳng có gì sáng tạo, lần nào mắng chửi cũng chỉ dùng mấy câu đó.

“Cô đừng nằm mơ, giữa hai người không thể nào.” Trì Trì cúp điện thoại. Kỳ quái, giữa bọn họ có chuyện gì hay không liên quan gì đến cô. Đám người này đúng là một đám ăn không ngồi rồi.

Trong buổi sáng, hiệu suất làm việc của cô rất thấp. Mấy văn bản trước mặt không cách nào hoàn thành.

“Cô qua đây mát xa cho tôi một chút.” Phong Lôi kêu.

“Này, tôi không phải giúp việc của anh.” Trì

Trì trợn mắt lên, người này coi cô là cái gì, cô cũng có thể diện chứ.

“Tối đây nói chuyện với tôi.” Anh đổi cách khác. Với anh thì có gì để nói, không phải công kích thì cũng là cười nhạo tôi. Tôi có bệnh a. Trì Trì vẫn ngồi bất động.

Phong Lôi rời bàn của anh đi đến bên cô.

“Cô tới đây làm bao lâu rồi?” Anh lại hỏi một câu.

Trì Trì duỗi ngón tay ra đếm, cô đã lĩnh ba lượt tiền lương tức là ba tháng.

“Sao mà một chút tiến bộ cũng không có.”

“Sao tôi lại không tiến bộ, hiện tại đã thành trợ lý ai cũng biết mà.” Trì Trì có chút ủy khuất.

“Tôi nghĩ rằng cho cô thêm một tháng nữa, nếu cô vẫn như vậy thì cẩn thận đấy.”

Phong Lôi bình thản nhưng trong giọng điệu có chút uy hiếp. Anh là có ý gì? Trì Trì đang muốn phản bác, người ta căn bản không cho cô cơ hội, nói xong mấy lời này liền lắc đầu một cái, mở cửa đi ra ngoài, để Trì Trì ngồi ngây ngô tại chỗ. Anh nói ba tháng cô không có tiến bộ, cô thay anh tiếp những nữ nhân kia, ăn cơm cùng anh, còn cùng anh làm thêm giờ, hiện tại cô đang học cách xử lý các hạng mục công việc, không có không lao cũng có khổ lao đấy thôi. Ngày không hiểu đêm đen, ông chủ luôn là không hiểu nỗi khổ của nhân viên. Trì Trì thầm hờn dỗi. Cùng lắm thì, tôi không làm!

Kể đến, hai người cùng không tự chủ mà tiến vào giai đoạn Mỹ và Liên Xô, dĩ nhiên dựa vào địa vị của Trì Trì thì không thể chủ động chiến tranh lạnh, đây là do Phong Lôi lựa chọn chiến tranh lạnh với cô. Không trả lời, không để ý tới, có chuyện gì thì gọi thư ký. Ách, mình cũng không vội. Nửa tháng trôi qua, anh xưa nay đối xử với cô chưa từng bây giờ lại phân biệt cấp trên cấp dưới, quan hệ đồng nghiệp, thái độ khách khí lạnh nhạt. Anh cũng không cần cô làm thêm giờ. Trì Trì nỗ lực xử lý công việc nhanh chóng nâng cao, chỉ là tính tình của cô còn nhanh chóng nâng cao hơn. Giang Văn Văn cười nhạo cô, nói cô đang tiến vào thời kỳ mãn kinh sớm hai mươi năm. Trần Bội cũng nói xung quanh cô tràn ngập hơi thở oán thán.

“Cô làm sao vậy? Ở công ty có chuyện không vui?” Trần Bội nhìn Trì Trì mặt nhăn như vỏ bánh bao ân cần hỏi han.

“Ai, cuộc sống tám chín phần là không như ý.” Trì Trì cố làm ra vẻ tang thương thở dài nói. Trần Bội trong mắt lóe lên một tia cười, ra vẻ thấu hiểu.

“Gần đây ông chủ của cô không để cô làm thêm giờ?” Trần Bội giống như vô tình hỏi.

“Có thể công việc không cần gấp.” Trì Trì ấp úng đáp. Gã đàn ông kia tan tầm không biết đang sung sướng nơi nào đây? Phòng tập thể thao, câu lạc bộ, nhà hàng đều là những khu vực đầy rẫy mỹ nữ. Anh....Không cần nhớ, không thèm nghĩ. Trần Bội nhìn sắc mặt Trì Trì lúc nắng lúc râm, mắt lúc sáng lúc tối, cảm thấy rất thú vị.

“Không bắt cô làm thêm giờ cô nên vui vẻ mới đúng chứ.”

“Đúng nha, có thể là vì không có tiền làm thêm giờ thôi.” Trì Trì nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có lý do này hợp lý nhất.

“Tôi còn tưởng cô thích ông chủ của cô rồi chứ.” Trần Bội trêu chọc.

“Tôi thêm vào, loại củ cải, bánh tiêu, bánh bao cắn dở, tôi làm sao có thể thích anh ta chứ! Anh ta vô sỉ lại đổ thừa rằng mình có sức quyến rũ vô hạn.”

Sử Trì Trì càng nói càng oán giận, cứ như Phong Lôi là một người xấu xa mười phần độc ác vậy.

“À, tiền xe tháng này của anh. Anh phải tìm người khác đi, có lẽ tháng sau tôi không còn làm ở công ty này nữa.” Trì Trì nhớ lại câu nói hơn nửa tháng trước của Phong Lôi.

“Cô muốn nghỉ việc?”

“Là anh ta muốn cho tôi nghỉ.”

Sử Trì Trì xem chừng đã lòi từ đầu đến chân Phong Lôi ra chữ. Cho đến khi xe vào đến tiểu khu, cô vẫn chưa thỏa mãn.

“Tôi nghĩ có lẽ có cô kém, anh ấy muốn cô chuyên tâm chứ không có ý đuổi việc cô.” Trần Bội không nhịn được nhắc nhở cô.

Trì Trì nhảy xuống xe phát phát tay với Trần Bội. Trần Bội ngồi ngay ngắn ở trong xe cầm điện thoại di động lên nói: “Thế nào, có cảm tưởng gì?” Đầu kia truyền tới một thanh âm cổ điển chế nhạo rõ: “Dám mắng tôi, tôi sẽ tính sổ với cô ta.”

Trần Bội cười, vừa vui lại vừa có chút cô đơn. Anh nhìn một chút, lâu cuối, phòng cô đã sáng đèn. Anh ở đó một lúc rồi từ từ lái xe ra khỏi tiểu khu, mật mờ đi vào bóng đêm.

Một tháng sau, phòng làm việc của Phong Lôi lại có thêm một nữ trợ lý.

Lúc Với Như Mộng đi vào, công ty đại đa số là nam, cùng một hơi, tưởng như không khí đã bị hút sạch. Cô khí chất cao quý, dung mạo tuyệt sắc, người toát ra hòa khí, năng lực lại xuất sắc. Trên đời ở đâu ra một nữ nhân hoàn mỹ như vậy? Trì Trì không nhịn được thán phục một chút.

“Cô là Trì Trì?”

Với Như Mộng cười quyến rũ, duỗi tay về phía cô. Nếu như là nam nhân đại khái đã bị điện giật cho hôn mê. Tên địa lôi đó sẽ phản ứng thế nào? Trì Trì liếc mắt nhìn bàn làm việc trống trải, đã một tuần lễ, anh vẫn chưa về. Muốn hỏi thư ký Vương lúc nào anh trở lại thì lại thấy ngại ngùng.

Trì Trì quyết định, nếu cô cố gắng một chút, thì sẽ thể hiện được năng lực. Còn thật sự nếu không được thì cô cũng không còn biện pháp. Chỉ là, so với Với Như Mộng kia, cô căn bản không cùng một tầng lớp.

Trì Trì cũng không còn thời gian than vãn thở dài, cô muốn thật sự cố gắng. Cô quan sát phương pháp làm việc của Với Như Mộng và thư ký Vương, nắm bắt tất cả các cơ hội có thể học hỏi. Tiến bộ từng ngày, hôm nay so với hôm qua lại hiểu biết nhiều kiến thức hơn. Xử lý văn kiện, nghe điện thoại, đối nhân xử thế, cô dường như đã có chút phong cách chuyên nghiệp. Không có người nào trời sinh đã là nhân tài, chỉ cần chịu khó học tập, tất cả đều không có vấn đề gì. Trì Trì tổng kết như vậy trong nhật ký điện tử.

Khi Phong Lôi trở lại đã là ba tuần sau. Anh vừa vào phòng làm việc, Với Như Mộng liền cười nghênh đón, nhận lấy áo khoác và cặp công văn của anh, đặt một chén nước trong tay anh, hơn nữa lại dịu dàng hỏi: “Mệt không?”

Không thể không thừa nhận, so với Vương Thái Vi, Với Như Mộng không chỉ cao hơn một bậc.

Phong Lôi uống một ngụm nước, không trả lời, sau đó cầm văn kiện cùng bản trình ký đi tới phòng họp. Hơn nữa nói rõ hai người bọn họ không cần tham gia.

Phòng làm việc chỉ còn lại Sử Trì Trì và Với Như Mộng.

“Cô và Phong Lôi quan hệ thế nào? Anh ấy đối xử với cô không giống người khác.”

Với Như Mộng vẻ mặt ôn hòa cùng Trì Trì nói chuyện phiếm. Anh ta đối xử với mình đặc biệt? Từ lúc mới tới có chút biểu hiện đặc biệt ra ngoài, còn bây giờ không phải đối xử giống như nhau sao? Sử Trì Trì có chút hoảng hốt thêm oán giận.

Thật ra trong bụng Với Như Mộng đã thầm đoán ra, người như Trì Trì làm sao có thể làm trợ lý của anh ấy chứ. Chỉ là theo như cô hiểu thì Phong Lôi chưa bao giờ không phân biệt được công tư. Tựa như cô, mặc dù được coi là nhận vào do có chút thân tình, nhưng cũng phải vượt qua khảo sát năng lực của Phong Lôi. Cho nên anh ta và Trì Trì rất là đáng nghi.

“Có thể do tôi cứu ông nội anh ta, nên anh ta muốn báo đáp tôi.” Trì Trì suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ có thể đưa ra lý do này.

“Thì ra người cứu ông là cô sao?” Với Như Mộng khẽ mỉm cười. Sử Trì Trì có chút ngoài ý muốn, nghe cô ấy gọi, như là cô ấy và nhà anh đã rất thân quen.

Với Như Mộng nhìn thấu nghi ngờ của cô, cười cười giải thích: “Chúng tôi trước kia là hàng xóm, mười năm trước cả gia đình tôi ra nước ngoài, năm nay mới trở về.”

Thì ra bọn họ là thanh mai trúc mã, lần này cô trở về là cùng anh nói lại tiền duyên.

“Các người thật là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.”

Trì Trì gặp cứng là cứng, gặp mềm là mềm. Cô đối với hòa khí của người kia không thể nào mà hung lên được.

“Cũng hy vọng là thế. Nhưng ai biết được. Tôi vẫn không hiểu nổi anh ấy đang nghĩ gì.”

Người nào mà hiểu được anh ta đang nghĩ cái gì thì cũng không phải là người rồi.

Hai người tùy ý hàn huyên mấy câu rồi vội đầu vào công việc của mình. Mặc dù tăng thêm một người, nhưng gần đây lượng công việc đột nhiên tăng đột biến. Phong Lôi cũng yêu cầu thực hiện tương đối chặt chẽ.

“Lôi, gần đây anh bận rộn như vậy, phải chú ý nhiều đến thân thể nha.”

Với Như Mộng ở bên cạnh ân cần dịu dàng nói, Trì Trì cảm thấy rất chói tai, dồn sức vào tay gõ bàn phím liên tục. Phong Lôi nhìn vào phòng làm việc của Trì Trì, sau đó nói: “Tôi phải nhanh chóng hoàn thành công việc, vì sau đó còn có một chuyện đặc biệt làm tôi bận rộn.”

“Chuyện gì đặc biệt

Với Như Mộng rất có hứng thú hỏi. Phong Lôi cố ý dừng lại một chút, Trì Trì cũng không khỏi dừng lỗ tai lắng nghe.

“Nếu như về chuyện bí mật kinh doanh thì thôi.” Với Như Mộng thúc thời nói.

“Không phải bí mật kinh doanh.”

Phong Lôi thoáng nhỏ giọng: “Là vấn đề cá nhân.”

“Vậy sao?”

Với Như Mộng thanh âm vẫn bình tĩnh nhưng vẫn làm người ta nghe thấy có chút hưng phấn.

“Đối với việc hôn sự này phần lớn là do người nhà tôi chủ ý, nhưng qua một thời gian tiếp xúc, tôi cảm thấy cô ấy là người không tệ...”

Mặc dù hai người nhỏ giọng nói nhưng Trì Trì vẫn dứt quăng nghe được đại khái. Cô giống như là buổi sáng mùa đông uống một cốc nước đá, toàn thân toát ra khí lạnh.

“Vậy tôi chúc mừng hai người trước.”

“Có thể cho tôi biết tên tuổi cô dâu không?” Với Như Mộng dí dỏm hỏi.

“Cái này...” Phong Lô liếc nhìn Trì Trì.

“Tôi nguyên rửa vợ anh là đồ thổi phòng*.” Trì Trì cắn răng nghiêng lợi thầm nói, ngón tay vẫn rắng rắc gõ bàn phím.

[* Theo em ở đây chắc ám chỉ búp bê tình dục chẳng? Hic hic]

“Người khác có thể không biết, chẳng lẽ cô cũng không biết sao?” Phong Lô ám chỉ cực mạnh.

“Nguyên rửa vợ anh vĩnh viễn là xử nữ.” Trì Trì lại một lần nữa nguyên rửa.

Trì Trì đang cắn răng nghiêng lợi âm thầm mắng chọt thấy biểu tượng của Phong Lô trên màn hình chất nhấp nháy sáng, phía trên viết: “Đem văn kiện đã sửa xong cho

Mệ nó, vừa nói chuyện yêu đương vừa nói chuyện công việc.

“Còn chưa sửa xong.” Trì Trì trả lời.

“Nhanh lên một chút, hiện tại tôi đang cần.”

Trì Trì đành gửi đi văn bản đã sửa qua. Gửi xong cô lại tiếp tục sửa phần còn lại. Đột nhiên, cô gấp đến độ bấm thẳng vào đui, thì ra là cô không cẩn thận đánh nhầm hai câu nguyên rửa kia vào văn bản gửi đi rồi. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Trì Trì giờ phút này mới chính thức thể nghiệm thế nào là lúng túng.

Hy vọng anh còn chưa kịp đọc. Trì Trì mất bò mới lo làm chuồng gõ: “Thật xin lỗi, Phong tổng, tôi vừa gửi nhầm, văn bản đó anh bỏ đi, tôi gửi lại bản khác.”

“Được thổi phòng, còn là chạy bằng điện?”

Phong Lô nhanh chóng đáp trả. Trì Trì đánh dấu chấm hỏi, làm bộ không hiểu.

“Ý của tôi là cô thích chồng mình là đồ được thổi phòng và chạy bằng điện?”

Phong Lô dùng chữ đỏ bôi đậm để trả lời. Tôi, tôi thích người như vậy chạy bằng điện đấy! Trì Trì hung hăng mắng.

10. Chương 10

Sau đó, anh logout, biểu tượng một màu xám xịt. Trì Trì len lén liếc ra phòng ngoài, hai người kia cũng không nói chuyện riêng nữa, Phong Lô lại khôi phục dáng vẻ chính thống nghiêm túc đạo mạo.

Với Như Mộng cũng bắt đầu công việc, thỉnh thoảng trao đổi vài câu với Phong Lô, đồng thời cũng không quên phóng điện. Nhìn hai người ăn ý, Trì Trì cảm thấy càng ngày càng khó chịu. Phong Lô trong một tháng gần đây vẫn không quan tâm đến cô, coi cô như người tàng hình. Với Như Mộng thay thế vị trí trước kia của cô, không cần suy nghĩ cũng biết nhất định anh sẽ mang theo cô ta đi tập thể thao, ăn cơm tối, giải trí.... nhớ tới chuyện hai người vừa nói lúc nãy, có ngu người ta cũng biết kết quả là gì.

Trì Trì về đến nhà, không ăn uống thả cửa như ngày thường, cũng không kêu ca phàn nàn.

“Người làm sao vậy?” Giang Văn Văn liếc nhanh

ồ ăn còn thừa trên bàn hỏi cô.

“Không có gì.” Trì Trì vội vã trả lời rồi lạng lẽ lui vào nhà trong, ngã lên giường.

Trì Trì suy nghĩ cả đêm (thật ra thì cũng chỉ một tiếng là ngủ). Thứ hai, cô dậy cực sớm, chạy bộ một tiếng, nghe nói vận động có thể làm con người ta thanh tỉnh. Cô muốn được thanh tỉnh trước khi đối mặt với thực tế. Tên biến thái kia khiến cô chẳng vui vẻ gì.

“Tại sao?”

Phong Lô nhìn lá đơn xin thôi việc trên bàn nhàn nhạt hỏi.

“Không muốn làm nữa.”

Trì Trì cố làm ra vẻ tiêu sái lắc lắc đầu. Nhưng tóc của cô thực sự quá ngắn, căn bản không thể bay nổi.

“Hợp đồng ký một năm, không có lý do chính đáng không thể thôi việc.”

“Tôi có lý do chính đáng.”

Trên đời này dễ tìm nhất chính là mấy lý do kiểu này. Trì Trì sớm đã dự đoán nghĩ sẵn trong đầu, đang muốn nói tiếp thì Phong Lô lại nói một câu: “Nhưng nếu cô có thể đền bù như quy định thì tôi sẽ xem xét ngoại lệ.”

“Tôi... tôi không có tiền, anh làm gì thì làm.”

Anh còn muốn bóc lột cô? Ban đầu ký hợp đồng sao cô lại không chú ý đến điều này? Lòng dạ hiểm độc tư chất tư sản, ông chủ độc ác!

“Không có tiền cũng được, cô có thể đến người.”

Trì Trì hung hăng trừng mắt nhìn anh. Xem như anh lợi hại. Vậy coi như tôi không xin thôi việc nữa, ngồi đợi công ty sa thải được chưa? Trì Trì trong cơn tức giận xoay người chạy đi. Không cho tôi thôi việc thì tôi trốn việc! Lén lút nhìn vào cửa thấy đôi nam nữ kia khăng khăng thiếp thiếp, làm cho người ta ghê tởm quá đấy! Trì Trì đầu óc chẳng nghĩ được gì liền chạy qua phố quà vặt đối diện công ty đi dạo một ngày, trốn việc ra ngoài. Cô trốn việc như vậy nhưng cũng không quên trước khi tan việc chạy tới máy chấm công.

“Cả một ngày nay cô chạy đi đâu?” Trì Trì đang từ cửa sau chạy ra ngoài, ai ngờ xui xẻo đụng phải Phong Lô.

“Anh quan tâm tôi đi đâu làm gì?”

“Dù tôi có ở đây anh cũng đâu thèm nhìn tôi một cái.” Cô đại khái trong đầu mơ hồ, mới bật thốt lên những lời này. Xong rồi, Trì Trì hối hận chỉ muốn cắn lưỡi. Hiện tại, anh ta chắc chắn đắc ý đến vênh cái đuôi lên.

“Cô rất để ý chuyện này?” Ánh mắt của anh sáng lóng lánh như đom đóm.

“Tôi không thèm để ý.” Trì Trì vội vàng phủ nhận.

“Cô ăn cho hai người sao?” Phong Lô đột nhiên cúi người xuống bế bổng cô lên. Trì Trì đầu óc đang hồ đồ lơ mơ, lại nghe anh nói: “Còn không ăn ít đi? Cô nặng không ít đâu, chắc cũng tăng ít nhất năm cân.”

Trên mặt anh treo một nụ cười đầu độc người ta, không giống như bình thường....Không có ý cười nhạo, thậm chí còn có cảm giác dịu dàng. Chẳng lẽ cô nhìn nhầm sao? Ánh trăng tối nay dù không sáng ngời nhưng rất đẹp. Đây chẳng lẽ là ảo giác? Đầu là trắng sáng gây ra họa. Trì Trì cứ suy nghĩ như vậy.

“Sao anh biết tôi nặng?” Trì Trì cơ hồ quên giãy giụa phản kháng bật thốt lên. Phong Lô nhướn lông mày, không trả lời cô.

“Tôi và Với Như Mộng chỉ là hàng xóm.” Anh coi đây là lời giải thích sao?

“Anh và cô ấy có quan hệ gì có liên quan gì đến tôi đâu?” Trì Trì quay mặt đi chỗ khác.

“Nếu không liên quan sao lại xin thôi việc? Sao lại tức giận?”

Ánh mắt của anh khôi phục lại tia sắc bén.

“Tôi....”

Trì Trì không biết tự bào chữa thế nào, lúc này đầu óc cô hỗn loạn, lúc ăn cơm cô có uống hai chai bia, hiện tại cảm giác say dâng trào.

“Tôi không muốn làm thôi, Sử Trì Trì tôi lòng mang Hạo Nhiên Chính Khí, không vì năm đấu gạo mà khom lưng....”

Trì Trì nói xong đầu nghiêng đi, lấy tiếng ngáy làm lời cuối.

“Cô tỉnh lại đi.” Phong Lô kêu.

“Anh đừng làm gì hết, anh muốn nói gì tôi đều biết, để yên cho tôi ngủ được không?”

Trì Trì đang ngủ cao mày, không nhận được phát tay một cái.

Phong Lô không còn cách nào khác đành bế cô về nhà, đặt ở phòng của anh, còn mình thì ngủ ở phòng cho khách.

Buổi sáng rời giường thì Phong gia chỉ còn Phong Lô, trên bàn ăn bữa sáng phong phú, Phong Lô đang đọc báo.

“Là đói mới dậy đúng không?”

Không sai, cô là đói nên tỉnh dậy, nhưng anh nhất định phải nói ra sao? Xem ra tối hôm qua chỉ là ảo giác của cô.

Cô ngồi xuống, không để ý đến anh nữa, cầm cúi ăn uống.

“Ăn nhanh lên, hay tôi ăn giúp cô?”

Trì Trì nghe xong lời này, quýnh lên một mạch, không cẩn thận đem cả nửa cái cánh gà nuốt xuống, cắm ở trong cổ họng, đau đến đỏ bừng cả mặt.

Phong Lô lúc này mới bối rối, hỏa tốc đưa cô đến bệnh viện.

“Yên tâm đi, tiền thuốc thang tôi sẽ trả, coi như là tai nạn lao động.”

Đây là lời an ủi anh dành cho cô sao? Trì Trì hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái. Trong công ty cũng chẳng biết người nào loan tin, một buổi sáng, người đến thăm cô liên tục không dứt. Cô mới chỉ làm việc mấy ngày đã bị điều đến phòng làm việc của địa lỗi, chẳng lẽ cái này người ta gọi là tốt duyên sao?

Nhưng nếu đã là đến thăm cô, đều là tốt bụng, cô luôn dùng khuôn mặt tươi cười để chào đón.

“Trì Trì, người nói cho ta biết sự thật, người thật sự có sao?”

Đợi đến khi trong phòng bệnh chỉ còn hai người, Giang Văn Văn mới nhỏ giọng hỏi, đồng thời liếc nhanh một cái lên bụng cô.

“Có cái gì? Người rót cuộc đang nói cái gì?” Trì Trì cảm thấy lẩn lộn, nhìn Văn Văn.

“Ta là bạn tốt của ngươi, thế mà ngươi lại để cho ta là người cuối cùng biết.” Giang Văn Văn làm bộ dạng đáng thương.

“Trong công ty mọi người đều nói, ngươi mang thai.”

Trời ạ, là tên trời đánh nào độc mồm như vậy? Một đời trong sạch của cô cứ như vậy bị phá hủy.

Trì Trì thật sự không có lời để nói. Cô vừa định ngồi dậy liền bị Giang Văn Văn ấn xuống.

“Chớ lộn xộn.”

“Ta không có, chỉ bị hóc xương thôi mà. Ngươi có nghe hay không?” Sử Trì Trì quát to đến nỗi ngoài hành lang cũng nghe thấy.

“Phụ nữ có thai tính tình thất thường là chuyện rất bình thường.”

Mấy người tốt bụng trong hành lang thay cô giải thích.

“Tôi thật sự không thể ở nơi này được, không thì sẽ điên mất.”

Trì Trì lặng lẽ chạy về công ty. Từ khi cô tiến vào cửa chính, dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều nhường đường cho cô, không ngừng nhắc nhở cô phải đi đứng nhẹ nhàng, giống như cô là búp bê pha lê vậy.

Phong Lôi không có ở đây, chỉ có Với Như Mộng đang xử lý văn kiện.

“Tôi nhanh vậy sao?”

Cô cũng như người khác lơ đãng nhìn bụng Trì Trì. Trì Trì hàm hồ trả lời một tiếng, rồi chui thẳng vào phòng làm việc nhỏ của mình.

Trì Trì bây giờ tâm tình rất loạn, cô định sắp xếp lại tư liệu, kết quả lại càng loạn. Với Như Mộng nhận thấy lại âm thầm sửa lại, cũng không nói gì với cô. Giữa hai người tràn ngập bầu không khí lúng túng.

Đến trưa Phong Lôi mới trở về, trên tay anh xách theo một túi to bánh bao, thả trên bàn cô: “Đây là ông nội bảo tôi mang đến cho cô.”

“Nhanh ăn đi, đói bụng lại đổ tại tôi.”

Vừa nói anh vừa cố ý vỗ vỗ vào bụng của cô. Với Như Mộng đứng một bên mặt trắng bệch.

“Tôi hiện tại đang cảm thấy hơi buồn phiền.”

Trì Trì vuốt ve bàn tay đang quấy rối của anh.

“Không muốn ở chỗ này, vậy được, vậy thì về nhà.” Anh lại vỗ vỗ đầu cô.

“Anh....”

Trì Trì vừa định phát tác, lại nghe anh nói: “Buổi chiều tôi có cuộc họp phải tham dự, thật không thể ở cùng cô.”

Sau đó, anh nhẹ nhàng lướt đi, để lại cô cùng Với Như Mộng.

Hai người lại khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Tôi thật sự không nghĩ cô là người như vậy, định dùng cái thai để buộc anh ấy lại.”

Với Như Mộng chợt mở miệng, khuôn mặt biểu lộ sự khinh thị. Trì Trì cũng không muốn giải thích, cô thích nghĩ thế nào là việc của cô. Ai, thì ra nữ nhân nhìn qua dù có cao quý thế nào thì chỉ cần hơi dính đến hai chữ đồ kỹ cũng chẳng khác gì các nữ nhân khác.

“Tôi không có, tin hay không tùy cô. Hơn nữa tính tôi là như vậy, đó là chuyện của tôi.”

Trì Trì bắt đầu ăn bánh bao không thèm nói nữa. Nói đùa à, có con mới cưới là cách làm của nhiều năm trước rồi, cô sẽ dùng nó sao? Cho là dùng cái thai thì có thể trói buộc người đàn ông, loại người làm điều này quả thật không có đầu óc. Sử Trì Trì cô về chuyện nhỏ có thể mơ hồ, ứ chuyện lớn nhất định không hồ đồ.

Lần này không hiểu sao Phong Lôi lại đồng ý cho cô thôi việc, hơn nữa lại không bắt phải đền bù. Xem ra, anh cũng không phải loại người xấu xa như cô nghĩ.

“Hôm nay công ty mở một bữa tiệc nho nhỏ để chia tay cô.”

Trì Trì vừa nghe, nhịp tim liền ngưng mấy giây. Chia tay á? Tại sao? Cô cũng có phải nhân vật cao cấp gì đâu, chỉ là một trợ lý nhỏ. Nhưng thịnh tình khó chối, đi thì đi.

Đúng là một bữa tiệc chia tay vui vẻ. Phong Lôi không biết từ đâu đào ra mấy kẻ dẫn chương trình dở hơi, làm cho không khí vô cùng náo nhiệt. Mấy người không ngừng tung hứng, làm cho toàn thể hội trường tiếng cười không dứt.

Trì Trì từ sớm đã được Phong Lôi gọi đến nói chuyện, đặc biệt hợp ý. Sử Trì Trì khi còn bé một lòng chỉ muốn đổi tên mình, nhưng người ta gọi cũng thuận miệng rồi, cô đổi cũng không dùng. Những người trước kia có chút quen biết Trì Trì đến mời rượu cô, mặc dù động đến rượu là đỏ mặt, nhưng tửu lượng của cô rất tốt. Nhưng làm sao địch nổi đám người nhiệt tình đó. Sử Trì Trì quật ngã mấy nam nhân, xong chính mình

cũng bị trắng ngả xuống. Trì Trì lúc đầu chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh đang không ngừng chuyển động, mặt bàn chột to chột nhỏ, sau đó không biết gì nữa.

11. Chương 11

Khi tỉnh tại, cô giống như một con cóc ngủ say nằm lỳ trên giường. Không đúng, dưới người cô hình như có cái gì đó ấm áp mềm mại đang động đậy. Trì Trì hoảng sợ, cô cố gắng mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ: “Anh tại sao lại ở bên dưới tôi?”

Cô lúc này đang đường đường chính chính nằm trên người anh. Khó tin nhất chính là, thân thể bọn họ lờ lững kết hợp vừa vặn. Hai chân của anh ép chặt lấy cô, hai cánh tay ôm quanh cô. Trong cơ thể nhiệt huyết bắt đầu chuyển động, chuyển động!

“Anh rốt cuộc đã làm gì tôi?”

Sử Trì Trì vèo một cái nhảy xuống giường, xoa xoa đầu trấn an cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo trong đầu quá. Trên giường, Phong Lôi đuổi đuôi lưng cho đỡ mỏi, chậm chạp mở mắt giải thích: “Tối hôm qua là cô ép tôi, tôi có làm thế nào cũng không đẩy cô ra được.”

Trên mặt Phong Lôi giờ phút này không có chút áy náy nào, ngược lại còn làm ra vẻ uất ức.

“Không thể nào, tôi cho tới bây giờ vẫn là người trong sạch, chưa từng có chung đụng cùng người nào!”

Trì Trì tố cáo, đầu óc của cô hỗn loạn như một nồi tương hồ. Tại sao lại như vậy? Nhất định là anh đang đổi trắng thay đen.

“Cô ép tôi còn chưa đủ, cô còn muốn ép người nào?” Anh đuổi cánh tay định kéo cô về giường.

“Đây là sự thật, thừa nhận đi, cô phải chịu trách nhiệm. Nếu không tối qua có rất nhiều nhân chứng, tôi không ngại kiện ra tòa.”

Phong Lôi nheo ánh mắt dài nhỏ, nhàn nhạt uy hiếp. Trì Trì trong lòng tức giận mắng: Trên thế giới có loại người này sao? Chiếm đoạt người ta rồi còn ra vẻ. Người tổn thất chính là cô, anh lại muốn lên tòa án kiện cô? Không, kiên quyết không khuất phục, Trì Trì âm thầm nắm chặt tay. Không đợi cô lấy tinh thần xong

“Tự cô xem đi.” Phong Lôi tiện tay ném tới một xấp hình liên hoan tối qua của công ty đã được rửa ra. Trong hình cô giống như một nữ lưu manh, không, chính là một Nữ Lưu Manh. Bức thứ nhất, cô trước mặt mọi người xé áo Phong Lôi; bức tiếp theo, cô trước mặt mọi người đẩy anh ngã xuống; rồi cô cười lên người của anh; rồi...rồi...rồi... Trì Trì đã không còn mặt mũi nhìn nữa rồi.

“Đây tuyệt đối không phải là tôi, tôi bình thường uống rượu không có hư hỏng như vậy.”

Cô trước kia uống rượu say cùng lắm là ngồi ở lối đi chửi mắng người ta, sẽ không bao giờ lôi kéo bạn học đi trên đường bắt được một đôi tình nhân hướng về phía nam mà mắng: “Người thật khốn kiếp, dám yêu người khác sau lưng tôi!”..., những loại này rõ ràng là loạn, cô sẽ tuyệt đối không làm.

“Người chụp ảnh là ai? Tại sao lại chỉ ch

Trì Trì bắt lực chất vấn, chẳng còn khí thế hào hùng vừa rồi.

“Không chỉ chụp mình cô, nhưng chỉ có cô làm loạn.” Phong Lôi ở một bên giải thích.

“Tôi say rượu trí óc hồ đồ, tòa án sẽ xử khoan hồng.” Sử Trì Trì thanh âm ngày càng nhỏ.

“Một câu say rượu hồ đồ là có thể đẩy trách nhiệm? Nếu như vậy, tất cả mọi người đều có thể mượn những lời này rồi muốn làm gì thì làm.”

Phong Lô lạnh lạnh nói tiếp. Trì Trì ngay sau đó vừa buồn bã vừa liên tưởng, chẳng phải say rượu lái xe cũng bị phạt sao?

“Nhưng luật pháp chỉ quy định về đàn ông cưỡng ép phụ nữ, nếu anh đi kiện, sẽ chẳng có gì để dựa vào.”

Hừ hừ, xem anh làm sao bây giờ? Trì Trì cảm thấy 22 năm qua, đầu óc của mình chưa bao giờ nhanh nhạy như hôm nay, quả nhiên cái khó ló cái khôn, thời khắc nguy nan liền thông minh.

“Tôi không ngại trở thành vụ án nữ cường ép nam đầu tiên, đến lúc đó luật pháp Trung Quốc sẽ nhớ rõ công lao của tôi.”

Phong Lô cười như không cười, phòng thủ kín kẽ, bình tới tướng đỡ, nước tràn đắp đất. Người đàn ông này đúng như Trì Trì nghĩ. Nói không chừng anh ta đã sớm tính toán tất cả. Nếu không, nếu là cô ép anh thật thì với thân thể cao lớn kia vì sao không phản kháng? Sao không kêu người đến? Trì Trì càng nghĩ càng tức giận.

“Tối qua tôi cũng uống khá nhiều, cô làm bộ tốt bụng tới đỡ tôi, ai ngờ cô lại rắp tâm hại người. Tôi coi như đánh đổi danh dự cũng không thể để cô nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật....”

Phong Lô giống như một trình tiết liệt nam ở một bên tố cáo.

Không thể, cô tuyệt đối không thể để anh đi kiện, ra tòa lúc đó còn nhiều khó chịu hơn. Ô ô, thể diện cùng phong độ thực nữ của cô đã bị anh phá hỏng.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào? Cùng lắm thì tôi bồi thường tiền cho anh.”

Trì Trì thu hồi nanh vuốt vừa giương ra, cưỡng bách bắt mình ăn nói khép nép, cô muốn cùng anh giải quyết riêng, đúng, giải quyết riêng. Tiền lương của cô vốn dành dụm để đi chơi, rốt cuộc không được rồi.

“Cô nhìn bộ dạng tôi giống thiếu tiền sao?”

Anh ngồi dậy, cởi bỏ nốt thứ trên người, lộ ra nơi cấm dỗ.

“Anh mặc đồ vào được không?” Trì Trì quay mặt đi chỗ khác.

“Dù sao tối hôm qua cô cũng đã nhìn hết sờ sạch.” Trì Trì bị ghen đến không thốt được lên lời.

“Tôi chẳng còn gì để nói với anh, anh thích kiện thì đi mà kiện.”

Trì Trì thấy anh cứng đầu cứng cổ, dứt khoát bỏ mặc, không để ý tới anh quay người đi như chạy. Cô cũng không tin anh không cần thể diện! Một người đàn ông bị nữ nhân cưỡng ép, mọi người sẽ nhìn anh thế nào, truyền tới công ty nhân viên sẽ nhìn anh thế nào?

Trì Trì trong lòng oán hận, ngay lập tức quay người rời đi, lưu lại một áng mây màu sắc không tốt gì. Sao cô lại tin tưởng sự tốt bụng của anh chứ? Sao lại đi tham dự cái tiệc chia tay ấy chứ? Không cảm thấy địa vị cô như vậy chẳng có gì mà phải đưa tiền sao? Nguyên rửa trôi sập đập tan cái công ty đó.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Trì Trì đi ở trên đường cảm thấy dường như tất cả mọi người đang nhìn cô. Chẳng lẽ cô có tật giật mình. Cô lắc lắc đầu chạy vào siêu thị mua một túi bánh bao, tính toán mấy ngày tới sẽ không ra khỏi cửa để tránh chút tai tiếng.

Đang chuẩn bị chạy về nhà, một nữ nhân tự xưng là ký giả báo chặn cô lại: “Nghe nói Sử tiểu thư có gan cưỡng ép Phong tổng trước mặt mọi người. Chúng tôi đã thành lập một chuyên đề có tên là , đến lúc đó mời cô làm khách mời của chúng tôi được không?”

“Cô khỏe chứ, tôi là phóng viên của tạp chí , xin mời cô phát biểu một chút được không?”

“....”

“Địa lôi, tôi muốn giết

Sử Trì Trì mắt đỏ ngầu rống một tiếng như sư tử Hà Đông, hướng tòa nhà Hạo Thiên chạy như điên. Xong rồi, có người muốn giết người diệt khẩu rồi! Một người chứng kiến chạy đi báo tin.

Công ty Tứ Hải bây giờ khá vắng vẻ, mấy nam nhân viên hơi có vẻ thùy mị tránh ở xa xa, chỉ sợ Trì Trì làm gì mình. Ngay cả ông chú quét vệ sinh đã năm mươi tuổi cũng núp ở nhà việc sinh nam không chịu ra ngoài.

Trì Trì mắt đỏ vành mắt xanh tái vọt vào phòng làm việc. Phong Lôi đang nghe điện thoại, anh dừng lại, bĩu cười đắc ý, giống như đang chờ sẵn.

“Anh là tên khốn kiếp, anh hại tôi! Một cô gái êm đẹp đang hoang như tôi bị anh hãm hại. Tôi muốn kiện anh.”

Trì Trì nhào tới anh ra sức đấm rồi đánh, đem toàn bộ nước mắt nước mũi bôi lên áo sơ mi trắng toát của anh.

“Tốt lắm, đừng khóc, cô nghĩ thế nào cũng có thể mà.”

Phong Lôi chưa từng thấy cô khóc, có chút hoảng hồn, nhưng anh cũng không thể để cô thấy được, nếu không, về sau để cô biết được nhược điểm của mình sẽ không tốt.

“Tôi phải làm sao bây giờ?” Trì Trì tiếp tục vừa đánh vừa khóc, thương tâm muốn chết.

“Cô lấy tôi mọi sự sẽ đại cát.” Phong Lôi nhân cơ hội nói lên đề nghị của anh.

“Không được, tôi không thể lấy anh.”

“Tại sao?” Anh có chút tức giận.

“Bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Anh có chút không kiên nhẫn.

“Tôi không thể nói cho anh biết.”

“Nếu như vậy, coi như xong.” Phong Lôi khôi phục lại vẻ lạnh nhạt.

“Tôi thật lòng xin lỗi còn không được sao?” Trì Trì thút tha thút thít.

“Cô cho rằng cô nói câu xin lỗi là tôi lại nguyên vẹn sao?”

Phong Lôi lạnh lùng nói, tiếp tục ngồi xuống làm việc, không để ý đến cô nữa.

.....

Trì Trì ảo não đi ra ngoài, chạy như điên.

Liên tiếp mấy ngày, cứ Trì Trì ra cửa mua thứ gì cũng có người nhìn cô chỉ chỉ chỗ chỗ, có nam nhân cố làm ra vẻ đứng đắn cách xa cô chừng trăm mét, có nam nhân cố ý đứng trước mặt cô chờ xem cô làm gì, các nữ nhân thì thái độ coi cô như kẻ thù, cô nào cũng như gà mẹ bảo vệ gà con bảo vệ ông xã hoặc bạn trai của mình.

“Hừ, dù tôi có uống say nữa, cũng sẽ không thêm để ý cái loại dưa vẹo táo nứt các người. Các người có thể nghi ngờ đạo đức của tôi nhưng đừng có nghi ngờ con mắt của tôi.”

Trì Trì khinh miệt nhìn những người này.

Đáng giận hơn là tên khốn kiếp Trần Bội cũng lần trốn cô.

Đạo này, Trần Bội thường làm bộ không nhìn thấy cô, làm Trì Trì giận đến muốn nổ phổi. Cô chặn trước mặt anh chưa ngoa hỏi: “Anh chạy cái gì mà chạy? Tôi làm gì anh?”

“Cô đừng như vậy, tôi không thích kiểu đó đâu.” Trần Bội cố làm ra vẻ sợ hãi nói.

“Anh đi chết đi.” Trì Trì tức giận mắng.

“Tôi có tình nguyện chết thì cũng không muốn bị cô hủy hoại.” Trần Bội gương mặt tiết liệt.

Trì Trì lại một lần nữa khóc chạy đi. Trì Trì vốn định chạy về nhà để trị liệu tâm hồn tổn thương, ai ngờ trong nhà cô lại có hai vị khách không mời mà đến. Phong ba, Phong mẹ trận địa sẵn sàng chờ quân địch. Nhưng biểu tình của hai người rất nghiêm túc, không có vẻ hòa ái dễ gần thường ngày.

“Bác trai bác gái, cháu thật sự là không cố ý.”

Trì Trì bấm một cái vào bắp đùi, làm ra bộ khóc không ra nước mắt. Không có cách nào khác, cô chỉ có thể làm ra bộ dạng này, nếu có thể giống như Giang Văn Văn, động một chút là có thể làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu thì tốt biết mấy.

“Khụ, yên tâm, chúng tôi sẽ không trách cô. Phụ nữ như cô, vì tương lai của mình mà dùng trăm phương nghìn kế cũng là bình thường.”

Đây là cái gì, không phải bọn họ tới hỏi tội sao? Thế kéo đến đây làm gì?

“Ý của tôi là, về sau cô đừng quần lấy Phong Lô nhà chúng tôi nữa, hai người không cùng một tầng lớp, hôn nhân nhất định phải cùng một giai cấp mới có thể hạnh phúc. Ừ, đây là 50 vạn, cô cầm lấy đi, về sau tránh xa con trai tôi ra một chút.”

Phong mẹ rất có khí thế vất tờ chi phiếu lên bàn, sau đó lôi Phong ba quay người đi thẳng.

“Các người đứng lại cho tôi, tôi không nhớ hai người là loại người dùng tiền dơ bẩn.”

Chờ Trì Trì kịp phản ứng, hai người đã sớm chui vào trong xe chạy xa, chưa bao giờ thấy bọn họ lưu loát như vậy.

“Lão đầu tử, vừa rồi tôi biểu diễn thế nào?” Phong mẹ dương dương đắc ý hỏi Phong ba.

“Bà xã quá tuyệt! Trên đời này có chuyện gì có thể làm khó bà chứ?” Phong ba cười nịnh nọt.

“Thật là tu luyện mười năm dùng một phút, tôi chính là rèn luyện nhiều như vậy mới có thể nói. Nhưng không biết hiệu quả thì thế nào?”

Phong mẹ không yên tâm nói.

“Ai da, cái này xem ý trời, dù sao chúng ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ con trai giao là được.” Phong cha an ủi vợ.

“Tôi thật sự không nghĩ ra, đời này qua đời khác, nam nữ tìm hiểu vốn là chuyện tự nhiên, chỉ cần bản thân để ý, làm cha mẹ đi can thiệp làm gì?”

Phong mẹ đại khái nhớ tới một số chuyện cũ không vui, giọng điệu có chút cay cay.

“Được rồi, chúng ta đã khổ rồi, cho nên, dù đối tượng của con trai thế nào, chúng ta không can thiệp. Trên đời này có tìm cũng không ra người hiểu lẽ làm cha mẹ như chúng ta.” Phong cha tự biên tự diễn.

Bên này, Trì Trì giận đến nổi lỗ mũi lệch qua một bên. Hai người, coi như mình nhìn nhầm bọn họ. Còn tới đây làm bộ với cô. Cái gì quan niệm kiểu đấy. Cô còn ngại con trai hai người không xứng với cô đấy. Nói chuyện khó nghe, bộ dạng lạnh băng băng. Mau đem tên con trai 30 tuổi bộ dạng như mười mấy tuổi của các người mà giam vào hang đi. Vô lại còn vô sỉ.

Trì Trì càng nghĩ càng giận, cuối cùng lại mạnh động, bấm số điện thoại phòng làm việc cũ.

Người nhận điện thoại là Vợ Như Mộng, lạnh nhạt nói cho cô biết Phong tổng không có ở đây, hỏi số điện thoại của anh thì nói không biết. Cô cũng thật là dần, biết anh lâu như vậy mà không biết số di động của anh. Đang muốn gọi điện thoại cho Văn Văn cầu xin cô ấy hỏi thư ký Vương, vừa vặn chuông cửa vang lên, chính là Phong Lô, chẳng lẽ anh nghe thấy cô mắng chửi anh sao?

12. Chương 12

“Cha mẹ tôi tới?”

Phong Lô hỏi, tự mình tìm chỗ trống ngồi xuống, lại thuận tay rót cho mình ly trà, bộ dạng như là đang ở nhà mình.

“Họ cho tôi 50 vạn.” Trì Trì vui ở trên ghế salon, lười biếng trả lời.

“Thì ra tôi chỉ đáng giá 50 vạn.” Phong Lôị tựa hồ không hài lòng với giá này.

“Thế là đắt rồi, thật lợn bao nhiêu tiền một cân chứ?”

“E hèm.” Phong Lôị hừ lạnh, trên mặt không vui.

“Là tôi nói, hiện tại vật giá tăng cao, giá tiền này là có chút thấp.”

Trì Trì vội vàng quay đầu le lưỡi, thà đắc tội với tiểu nhân còn hơn đắc tội

“Hừm.”

“Tôi hình như hơi khát.” Phong Lôị nằm ở trên ghế sofa, miễn cưỡng nói.

“Tôi sẽ pha trà cho anh.”

Trì Trì chạy tới chạy lui chăm sóc. Phong Lôị thích uống trà, không chút để ý nói: “Tôi hình như lại hơi đói bụng.”

“Ừ, tôi đi làm cơm cho anh.” Trì Trì làm bộ rất sung sướng nói, hàm răng cắn vào nhau kêu lộp cộp.

“Đúng rồi, anh ăn tạm chút điểm tâm lót dạ đi.”

Trì Trì là trăm năm khó dụ dỗ như thế. Nếu có biện pháp thì sao cô phải cầu cạnh anh thế chứ.

Phong Lôị ăn uống no đủ rồi, nửa nằm trên ghế, nhắm mắt hưởng thụ. Trì Trì âm thầm cắn răng mắng, trên mặt vẫn in lúm đồng tiền như hoa.

“Tấm chi phiếu này trả lại cho anh Anh xem liệu ông nội có bỏ qua cho tôi không?”

Sử Trì Trì đáng thương nói, làm bộ thỏ trắng ngây thơ.

“Không bàn nữa.”

Phong Lôị thái độ ngang bướng, căn bản không muốn há miệng mắc quai.

“Người được lợi chính là anh! Còn chưa đủ hay sao?” Trì Trì trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Vậy cô chuẩn bị tốt một chút, hai ngày tới sẽ nhận được lệnh của tòa án.” Phong Lôị chuẩn bị đứng dậy đi.

“Tôi cũng không tin trên đời này lại không có lý lẽ gì.” Trì Trì hung hãn nói.

“Tùy cô, dù sao tôi cũng có nhân chứng vật chứng, phòng giam hay động phòng đều do cô chọn.”

Phong Lôị nói xong câu đó nhanh chóng bỏ đi, né tránh tiếng gào thét sau lưng bảo toàn tính mạng.

Trì Trì bực bội một lúc lâu. Giang Văn Văn đến khuya còn chưa trở về, cô đầy bụng uất ức không có chỗ bày tỏ, cô đành đi gõ cửa nhà Mạnh Hoài Nam, lúc này cũng chỉ có tên “Marie Cuirie” này ở nhà.

Mạnh Hoài Nam mở cửa, nhìn bộ dạng đau khổ đến không muốn sống của cô: “Thế nào? Bị đuổi việc?”

“Nếu bị đuổi việc thì đã tốt.”

Trì Trì nước miếng văng tung tóe kể chân tướng sự việc, sau đó chờ Mạnh Hoài Nam an ủi đồng tình với mình.

“Nói như vậy, người đã ăn ông chủ của mình rồi hả?” Mạnh Hoài Nam không nề hà hỏi.

“Ta không có, là anh ta gài bẫy ta.”

Trì Trì vội vàng giải thích. Mạnh Hoài Nam thuận tay cầm một xấp bản thảo đưa ra: “Người viết tâm lý của người ra đi, ta đang muốn viết một tiểu thuyết về chuyện nữ ăn nam.”

Mạnh Hoài Nam nghiêm trang nói. Sử Trì Trì khóc không ra nước mắt, xem xem tự mình đã bán đứng mình cho cái loại bạn bè gì, không thèm an ủi lại còn trêu ghẹo cô.

“Viết đi chứ đợi gì nữa.” Mạnh Hoài Nam đổ dầu vào lửa.

“Mạnh Hoài Nam, ta nguyên rửa chồng người, người đúng là không phải người.” Trì Trì mất hết kiên nhẫn.

“Người chủ của người đi, chồng ta vẫn còn ở trong bụng mẹ hử.” Mạnh Hoài Nam bình tĩnh trả lời.

“Cái đồ không phải người!”

Trì Trì tiếp tục tức giận mắng. Mạnh Hoài Nam không nhanh không chậm phân tích: “Nếu người bị người ta ăn, ta thế nào cũng sẽ đứng về phía người, sau đó tìm cơ hội thiên tên kia. Nhưng đây là người chủ động, ta thật sự không còn lời nào để nói.”

Mạnh Hoài Nam nhún nhún vai. Sử Trì Trì cách một tiếng đưng vào cửa, cô thật nhàn rồi làm sao mà lại tìm cái loại không phải người để kể khổ chứ. Trì Trì suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác đành gọi điện cho Lâm Không Đồng.

“Lâm Không Đồng, a.. a, ta hiện tại thật là kh.....” Trì Trì lại đem mấy lời vừa rồi kể cho Lâm Không Đồng.

“Trì Trì đừng đau lòng, ta sẽ giúp người.” Lâm Không Đồng đầu bên kia an ủi, trong lòng vui như hoa nở.

“Tên khốn Phong Lô, hử ta nói không muốn đến phòng giam thì chỉ có động phòng, ta nên làm gì bây giờ?”

“Trì Trì người thích anh ta sao?” Lâm Không Đồng không đáp mà hỏi ngược lại.

“Chỉ có điên mới thích anh ta.”

Mới bắt đầu không chừng còn có chút cảm giác, hiện tại, hử, khi nhìn rõ bản chất của anh làm sao cô có thể thích anh được?

“Trì Trì, không bằng người lấy anh ta đi.”

“Không, ta không cam lòng.”

“Người có gì không cam lòng? Người suy nghĩ một chút, người lấy anh ta, về sau tất cả quyền hành đều nằm trong tay của người, coi chừng tiền trong túi anh ta, kiểm tra anh ta, thỉnh thoảng cảm đoán. Để cho cô nhân tình hờn dỗi, giận đến khóc nức nở...”

Lâm Không Đồng vừa phân tích tình hình trước mặt cho Trì Trì, vừa chỉ ra cho cô tương lai tươi sáng.

“Trả thù một người đàn ông thì cách tốt nhất chính là lấy anh ta. Người cứ nghĩ cho kỹ.”

Lâm Không Đồng chốt lại một câu giàu triết lý. Trì Trì nghe được gật gật đầu, nghĩ xem Lâm Không Đồng và Mạnh Hoài Nam chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao?

“Còn người nữa, không phải nói người và ông nội anh ta quan hệ rất tốt sao? Sao không lợi dụng một chút?” Lâm Không Đồng lại nhắc nhở cô.

“Phong lão đầu, tôi làm thế nào mà lại quên nhỉ, ông nhất định sẽ giúp tôi.” Nói gió thì có mưa, Trì Trì để điện thoại xuống lập tức bắt xe đến Phong gia.

“Sử tiểu thư, mời theo tôi, Phong lão tiên sinh đợi cô đã lâu.”

Sử Trì Trì đi theo người giúp việc vào Phong gia. Phong lão đang nằm trên giường.

“Phong gia gia ngài thế nào?” Trì Trì đi đến gần ân cần hỏi han.

“Ai, đều là tại ta không có số có cháu đích tôn, để ta không còn mặt mũi ra cửa, vừa đi ra ngoài liền bị người ta chê cười.”

Phong gia gia không đợi Trì Trì lên tiếng liền lớn tiếng dọa người. Trì Trì kiên nhẫn nghe, tỉ mỉ an ủi.

“Gia gia, ngài giúp cháu khuyên anh ấy một chút, anh ấy không giằng co không được sao, chuyện này giải quyết riêng không được sao?”

Trì Trì rút cuộc tìm cơ hội chen vào nói.

“Ai, náo loạn thành ra như vậy, còn giải quyết riêng thế nào đây?” Phong gia gia mặt mũi u sầu nói.

“Chưa có chuyện gì, còn có thể cứu vãn dư luận mà.” Trì Trì chỉ sợ ông không để ý.

“Ai, con lớn không khỏi cửa, chuyện trong nhà đâu chỉ trong nhà biết. Chỉ là...”

Phong gia gia nhìn Trì Trì có dấu hiệu suy sụp, vội vàng nói đỡ.

“Nha đầu, người cứu mạng ta, vô luận xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ đứng về phía người, người nói đi muốn ta giúp cái gì?”

Phong lão đầu tựa hồ vừa phải trải qua một phen đấu tranh tư tưởng gian nan mới có thể xác định, rất ra dáng vì đại nghĩa quên thân.

“Thật ra thì cũng không có gì to tát, ngài có thể khuyên Phong Lôi chuyện này cứ tính như vậy. Ngài biết đấy, chuyện này đối với cháu ảnh hưởng rất lớn, hiện tại ngay cả cậu bé mười tuổi cũng lẩn trốn cháu.”

“Gia gia, phụ nữ là phái yếu, bất cứ việc gì bị tổn thương đầu tiên cũng là phụ nữ. Ngài có biết cháu trải qua bao nhiêu đau khổ, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, ngày nào cũng trần trọc đến sáng. Ngài xem mặt cháu từ hình tròn đã biến thành hình vuông rồi.”

Trì Trì thao thao bất tuyệt kể khổ. Phong gia gia nghiêm túc nhìn cô, mặt của cô vẫn là hình tròn mà

“A, thật là nghiêm trọng.” Phong gia gia làm bộ suy tư một lát đột nhiên vỗ trán: “Được rồi!”

“Phương pháp gì? Ngài nói mau!”

“Người xem như vậy có được hay không?” Phong gia gia ngoắc tay ý bảo Sử Trì Trì ghé tai vào.

“Này...được không?” Sử Trì Trì nghe phương pháp giải quyết của Phong gia gia rất không hài lòng.

“Tuyệt đối không thành vấn đề. Như Mộng đưa bé đó ta chứng kiến nó lớn lên, hoàn toàn xứng với Phong Lôi, lại cũng đã sớm thích Phong Lôi rồi, đối với chuyện này chắc chắn sẽ không phản đối.”

Phong gia gia ngồi đó tự biên tự diễn, Trì Trì sắc mặt ngày càng tối. Để cho cô bây giờ mà lấy Phong Lôi, cô không cam lòng; nhưng nếu để anh cưới người khác, cô lại càng không cam tâm. Tại sao? Anh chà đạp thanh danh của cô, hủy diệt sự trong sạch của cô, sau đó coi như không có chuyện gì, xoay đi cưới mỹ kiều nương. Anh là cái gì chứ?

Phong gia gia giả hoạt đánh giá sắc mặt thay đổi thất thường của Trì Trì, sau đó mặt không biến sắc nói: “Nếu như Với Như Mộng không được, Vương Thái Vi cũng không tồi. Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đi gọi điện cho hai nhà.”

“Gia gia, ngài từ từ, để cháu suy nghĩ một chút xem có biện pháp khác không.” Trì Trì nhỏ giọng nói. Phương pháp này không được!

“Được, gia gia sẽ chờ tin tức tốt của người.” Phong lão đầu cổ nín cười nói.

Trì Trì mặt mày ủ ê từ trong Phong gia đi ra. Càng đi tâm tình càng buồn bực, cuối cùng đã đi bộ đến tận công viên. Cô đang đẩy một bụng tâm sự, lại nghe phía sau có người gọi lớn: “Trì Trì.”

Sử Trì Trì mạnh liệt quay đầu lại, người gọi không phải là ai khác mà chính là hàng xóm lúc cô còn ở quê, Diệp Hoan.

“Chị Diệp, chị mới tới đây sao?”

“Tối hơn nửa năm rồi, mang đồ tới đây bán.” Diệp Hoan tha hương gặp lại người quen thì rất kì

“Đúng rồi, Trì Trì, người yêu em tới Bắc Kinh tìm em, em biết không?”

“Hả?” Trì Trì cả kinh trong lòng.

“Chị thật không hiểu em nghĩ thế nào. Lại Minh đưa nhỏ này thật là tốt, em sao lại lẩn trốn cậu ta. Chị nghe nói cậu ta đã chuẩn bị xong nhà cửa, đợi em tốt nghiệp là kết hôn. Kết quả là em lại trốn mất.”

Diệp Hoan thao thao bất tuyệt, không chút nào chú ý tới sắc mặt ngày càng tái nhợt của Trì Trì.

“Trì Trì, bây giờ em ở đâu?”

“Em ở tập thể của công ty.” Trì Trì nói dối, không thể nói cho chị ấy biết, chị ấy mà biết thì cả thế giới đều biết.

“Công ty nào thế?”

“Công ty vớ vẩn thôi.”

“Công ty xăng dầu? Vậy khẳng định là một công ty lớn. Xăng dầu bây giờ đắt như vậy, mỗi ngày đều tăng lên....” Diệp Hoan vẫn thao thao.

“À chị Diệp, công ty em còn có việc, em phải đi trước, hôm khác liên lạc nhé.”

Trì Trì cơ hồ là chạy trốn chết. Cô bây giờ hàng đêm đề phòng cướp, ngày ngày ở nhà dưỡng thương. Chẳng dễ dàng gì được tự do, cô cũng không muốn người nhà tìm thấy nhanh như vậy.

“Lại Minh gì chứ!”

Trì Trì mày nhíu lại. Trước mắt cô hiện ra hình ảnh tên Lại Minh kia mặt mũi nhợt nhạt, biểu tình tối tăm, bà mẹ thì luôn có bộ mặt hận đời. Không được, cô tuyệt đối không thể gả cho Lại Minh. Sử Trì Trì tâm phiền ý loạn cứ đi bộ thế cho đến khi trời tối.

Một đêm mùa đông phố xá đèn sáng lung linh, nơi nơi dập dìu trai thanh gái lịch, Sử Trì Trì lẫn trong đám người, hai tay nhét vào túi, mặt ngẩng 35 độ nhìn lên trời cao, tiện thể ghé mắt nhìn cái đám người đi qua đi lại thành sông. Đột nhiên, trong đám người cô thấy một người, không, là hai người, thân thể dựa sát vào nhau vô cùng thân mật. Nam là Phong Lôi, nữ, không biết là ai. Buổi sáng anh còn ở nhà cô cầu xin cô lấy oán tỗi anh liền ve vãn một nữ nhân cùng nhau dạo phố. Anh biến cô thành cái gì? Lòng Trì Trì đau đớn như bị kim châm.

Cô chạy nhanh mấy bước, đến trước mặt hai người, một tay chen vào giữa, một tay chỉ vào mặt Phong Lôi: “Phong Lôi, đồ đứng núi này trông núi nọ, định vui hoa dập liễu sao....”

Trì Trì còn chưa kịp nói hết suy nghĩ, chỉ nghe thấy Phong Lôi quay sang nói với nữ nhân bên cạnh: “Tiểu thư, cảm ơn cô đã cùng tôi đi một đoạn, đây là tiền công của cô.”

Nữ nhân kia nhận tiền công sung sướng vui vẻ bước đi.

Trì Trì trừng mắt nhìn anh, nhét hai tay vào túi tiếp tục bước đi. Phong Lôi theo sát phía sau cô.

“Cô định làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì? Bỏ tiền ra thuê nam nhân cùng đi dạo với tôi một vòng.” Trì Trì hung hăng nói. Cô đi ở phía trước, Phong Lôi cũng đi theo phía sau.

“Tôi miễn phí cho cô được không?” Phong Lôi rất rộng rãi nói.

“Vô duyên, tôi không cần quà tặng giá rẻ.”

“Tôi dám đánh cược rằng cô muốn tôi.” Phong Lôi không để ý đến thái độ cự tuyệt của cô, ra sức bán mình.

“Tôi muốn anh lập tức biến khỏi tầm mắt của tôi.”

13. Chương 13

Trì Trì tùy ý vào một quán ba, tới quầy rượu, nhận lấy một ly đưa lên mồm uống. Phong Lôi ngồi ở đối diện cô, khuyên cô không được đành cùng cô uống.

“Lần này tôi sẽ không uống say, tôi vừa say là có người tìm cơ hội tính toán với tôi.”

Trì Trì đầu còn giữ được một tia lý trí. Nhưng tia lý trí này chỉ kéo dài nửa giờ rồi biến mất không thấy tăm hơi. Hơn một giờ sau, Phong Lôi ôm hông cô, hai người cùng ra khỏi quán, sớm đã có tài xế chờ sẵn ở cửa.

Lần này Trì Trì rất biết điều tuyệt đối không làm ầm ĩ, chỉ lặn quay ra ngủ o o. Giang Văn Văn vừa lúc có việc cũng không về nhà, trong nhà chỉ có Phong Lôi và cô.

Hôm nay Trì Trì ngủ không yên ổn, cô mơ thấy mẹ mình cũng tới tìm mình. Mẹ cầm dao cắt vào tay mình ép cô phải lấy Lại Minh.

“Trì Trì, con có lấy chồng không?” Mẹ gần như điên cuồng hỏi.

“Không, con không lấy!”

“Nếu con không lấy chồng, mẹ hôm nay sẽ chết trước mặt con.” Mẹ dùng dao cắt vào động mạch, máu tươi phun trào ra.

“Cô có lấy chồng hay không?”

Tên Lại Minh cũng vung một cây dao, từng dao từng dao cắt vào tay mình như cắt thịt heo.

“Tôi xin các người đừng như vậy được không? Tôi lấy, tôi lấy.”

Cô rút cuộc cũng phải chịu khuất phục. Ai mà chẳng lấy chồng. Cô an ủi mình.

Cưới xong, cô đối với Lại Minh là muốn gì được đó, nhưng là, có ngày bọn họ cãi nhau. Lại Minh theo thường lệ sẽ cầm dao chém mình đâm đĩa máu tươi. Phòng cưới của bọn họ khắp nơi đều là máu, đổ đến chói mắt.....

“Không, tôi không đồng ý lấy anh!” Trì Trì toàn thân ứa đẫm, đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

“Cô kiên quyết không muốn gả cho tôi sao? Tôi còn tưởng cô cũng thích tôi một chút đấy.” Phong Lôi giọng khàn khàn tự giễu cợt.

“Không có, người tôi không muốn lấy không phải anh.”

Trì Trì không nghĩ là Phong Lôi đang ở bên cạnh mình, chờ đầu óc thoáng thanh tỉnh liền vội vàng phủ nhận.

“Ý của cô là cô muốn lấy tôi”

“Để tôi nghĩ lại.”

Trì Trì lần nữa nằm xuống, bịt kín đầu, ngủ một lát lại lần nữa ngồi dậy: “Đúng rồi, phòng khách có ghế salon, cạnh phòng vệ sinh có phòng ngủ cho khách, anh chọn một nơi đi.”

“Tôi chọn nơi này được không?”

“Không được!”

“Tôi có thể hỏi cô vừa mơ thấy ai không?”

“Không thể!”

Trì Trì không nhận được đáp, ánh mắt đảo một vòng. Đột nhiên cô chăm chăm nhìn vào Phong Lôi. Ủ, vóc người anh ta nhìn qua rất tốt. Dáng vẻ không tồi, ít nhất cũng không tồi lắm. Sau bao nhiêu năm bị mẹ và Lại Minh tàn phá, cô cảm thấy nam nhân chỉ cần không tồi lắm chính là hàng tốt. Trì Trì tiếp tục suy tư, người này mặc dù rất biến thái, nhưng không điên cuồng, dù sao Phong gia nhìn qua cũng là một gia đình bình thường, tỷ lệ sản xuất người điên cũng sẽ thấp một chút. Ít nhất nếu có việc gì anh cũng sẽ không cầm dao cắt tay mình ra. Nếu như cô lấy anh, như vậy mẹ và Lại Minh chẳng phải sẽ không còn hy vọng gì rồi sao? Về sau, chờ Lại Minh bình thường trở lại hoặc là kết hôn, chẳng phải cô sẽ được giải thoát sao? Nếu không, nếu như mẹ và Lại Minh đến tìm cô, thật sẽ xảy ra chuyện như giấc mơ vừa rồi, thì cô làm thế nào? Cô bây giờ đã tốt nghiệp đại học, không còn lấy cớ xa gần gì được. Trì Trì ngồi ở trên giường suy nghĩ nửa giờ, trong lúc này, Phong Lôi ngồi quan sát cô. Về việc cô đang suy nghĩ gì, anh thật sự đoán không ra, bởi vì suy nghĩ của một phụ nữ ngốc, một vạn đàn ông thông minh cũng không đoán ra.

Nửa giờ sau, Trì Trì lật người xuống giường, tìm trong ngăn kéo một lát lôi ra một bài thi, trang đầu đã bị xé.

Phong Lôi cảm thấy Trì Trì quan sát mình giống như đang xem hàng, nhưng cũng không ngăn trở, bởi nếu cô muốn định giá, anh tin rằng giá tiền của mình cũng không hề tồi. Trì Trì do dự một hồi rồi cuộc mở miệng nói: “Đây là bài thi nhập môn của con rể Sử gia chúng tôi, anh làm đi.”

Trì Trì mở đèn bàn, đẩy cái ghế về phía Phong Lôi.

“Nếu tôi làm đúng toàn bộ

Phong Lôi mặc dù trong lòng rất kinh ngạc nhưng trên mặt lại bình tĩnh hỏi.

“Nếu như anh làm đúng toàn bộ, tôi...”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm về anh.” Trì Trì do dự nửa ngày, mới nhả ra được câu này.

“Cô quyết định rồi, không đổi ý?” Phong Lôi đối với bài thi kia cảm thấy rất hứng thú.

“Không!”

“Được, chờ một lát.” Phong Lôi cầm bút lên rất tự tin soàn soạt soàn soạt làm.

“Bài thi này cô lấy ở đâu?”

Phong Lôi làm mấy phần đề liền cảm thấy có gì không đúng. Người ra đề này suy nghĩ thật khác hẳn người bình thường.

“Ách, đây là lĩnh vực do các chuyên gia cùng ra đề, anh cảm thấy khó khăn sao?” Trì Trì có chút chột dạ, sợ anh nhìn thấu điều gì.

“Chuyên gia bệnh tâm thần?” Phong Lôi hỏi.

“Không phải, anh làm nhanh lên, anh nhất định phải vậy thì coi như thôi đi.”

“Ai nói tôi không biết?” Phong Lôi nhanh chóng tiếp tục làm bài. Làm con cháu Viêm Hoàng chẳng lẽ lại sợ cuộc thi này?

Hai mươi phút sau, Phong Lôi nộp bài thi.

Trì Trì nghiêm túc soi đáp án chăm chăm. Không tệ, không tệ, anh nhìn qua thật không bình thường, không ngờ điểm cao như vậy.

“Qua không?”

“Qua.”

Ngày thứ hai vừa rạng sáng Trì Trì liền bị Phong Lôi đào lên lôi về nhà.

Phong Lôi nắm tay cô hướng về phía cả nhà tuyên bố, bọn họ sắp kết hôn. Phong ba, Phong mẹ đầu tiên là len lén cười một lát, lại tiếp tục bày trò mẹ ghẻ cha ghẻ raon trai, chúng ta cả đời giữ hình tượng lại bị con phá gần như không còn gì. Lòng hai người trong âm thầm khổ sở một lát.

Phong mẹ nghiêm mặt nói: “Sử Trì Trì, cô rõ ràng đã đồng ý với tôi, làm sao cô có thể đổi ý? Tôi nói cho cô biết, Phong gia chúng tôi không thừa nhận hôn sự của các người. Phong Lôi sớm đã đính hôn cùng em họ ngoại nó.”

Phong mẹ đang nổi đóa, thỉnh linh cái mông bị Phong ba kéo xuống, Phong ba lặng lẽ cắn lỗ tai phu nhân nói: “Phong Lôi không có em họ ngoại, chỉ có một đứa em bên nội, mà hiện tại họ hàng gần cũng không được kết hôn.”

Phong mẹ bừng tỉnh hiểu ra, mình quá không chuyên nghiệp rồi. Đều do xem phim cổ trang tình cảm quá nhiều. Cũng may Sử Trì Trì không có chú ý tới chi tiết này.

“Mua rồi thì sao, cô đem trả hàng lại, kết hôn cũng đâu phải không có cách, hừ!”

Trì Trì liếc mắt nhìn bọn họ. Thà đắc tội tiểu nhân còn hơn đắc tội nữ nhân. Xem đi, ít ngày trước còn ngọt ngào bác trai bác gái, cô gái đáng yêu hiện tại đã bị bọn họ xem thường.

“Sao có thể nói cho qua là qua, nhà chúng tôi cũng có thể diện chứ.”

Phong cha thấy Trì Trì không chú ý tới sai lầm này, chỉ sợ phụ nhân lại gây ra lỗi, xung phong nhận việc nói trước chia sẻ nhiệm vụ với Phong mẹ.

“Cháu không biết, dù sao cháu cũng sẽ lấy Phong Lôi. Về phần cô em họ đó, hai bác tự giải quyết.” Trì Trì kéo Phong Lôi đi.

“Cho anh hay, anh thử nghe lời cha mẹ anh xem!”

Trì Trì hai tay chống nạnh, diễn hình hình mẫu Dạ Xoa. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên. Phong Lôi cố nén cười, khuôn mặt kiềm chế cố phối hợp với mọi người diễn xong tuồng vui này.

“Cái người này sao nhanh chóng đòi kết hôn? Cũng chưa bàn bạc gì với cha mẹ.”

Sử Trì Trì vừa về đến nhà liền đem tất cả thanh sắc miêu tả cha mẹ ác độc của Phong Lôi. Giang Văn Văn khuyên bạn một hồi, họ ở chung mấy năm, cô chưa từng nghe Trì Trì nói qua về gia đình mình. Bốn năm đại học, cũng ít nghe cô đàm luận về người nhà của mình. Bạn học có lúc tò mò, h thì Trì Trì cũng nói lảng qua chuyện khác. Họ cũng lén lút đàm tiếu, nói gia đình cô có vấn đề, nhưng cô như ánh mặt trời, tinh thần phấn chấn, tính tình hoạt bát vui vẻ, coi như không thành vấn đề. Tại sao cô cái gì cũng không nguyện tiết lộ đây?

“Ta muốn tạo cảm giác thần bí.”

Trì Trì cố làm ra vẻ bí hiểm nói. Các bạn hỏi mấy lần rồi cũng không ai chú ý nữa, cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ, họ cũng không quá chú ý về chuyện của một người.

“Mỗi công dân từ 18 tuổi trở lên có năng lực hành vi dân sự bình thường đều có quyền tự quyết định việc của mình, bao gồm cả kết hôn.”

Nếu không bởi gia đình người kia, cô cũng không kết hôn nhanh như vậy! Trì Trì kể qua mấy thứ này, sắc mặt không khỏi ảm đạm một lát, ánh mặt trời nặng nề chiếu trên mặt của cô.

Chỉ là, hiện tại Phong Lôi cũng hỏi về vấn đề này, Trì Trì không thể làm gì khác đành nói lại một lần.

“Tôi kém như vậy sao? Để em cảm thấy không tự tin?” Phong Lôi không nghĩ mình cũng có ngày này.

“Vậy anh nói tôi kém sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Em không kém.”

Biết thời thế mới là anh hùng. Nếu anh nói cô kém, trong cơn tức giận cô không thèm kết hôn cùng anh nữa thì sao?

“Vậy cha mẹ anh không phải là trăm phương nghìn kế phản đối chúng ta sao?” Anh bị oan uổng vì cha mẹ đại nhân.

“Cho nên nói, việc cha mẹ anh phản đối và nhân phẩm của tôi không liên quan gì đến nhau.” Trì Trì rất thông minh tổng kết lại một câu.

“Ý em là cha mẹ chúng ta và nhân phẩm có liên quan?” Phong Lôi rất am hiểu nghe lời ý tại ngôn ngoại.

“Theo họ thì có liên quan thôi.”

Cha mẹ chẳng phải phải tôn trọng bọn họ sao? Chỉ cha mẹ người khác thì không cần thôi.

a mẹ em hy vọng em tìm được người như thế nào?” Phong Lôi không ngại dấn về hạ mình học hỏi.

“Là loại người nhìn trung thực thành thật.” Chỉ là trên đời này còn có người thứ hai có cùng khẩu vị như mẹ cô sao?

“Ý em là tôi không trung thực?”

“Vấn đề này còn phải bàn sao?” Trì Trì chậm chọc nói.

“Cha mẹ em phạm vào chủ nghĩa sai lầm rồi, em có thể đề nghị bọn họ xem xét kỹ hơn một chút, rất nhiều người nhìn qua có vẻ trung thực thành thật nhưng cười về mới biết chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Em cũng muốn bắt chước trông mặt mà bắt hình dong sao?”

“Bây giờ là tôi với anh kết hôn, chỉ cần tôi đồng ý không được sao?” T

Trì Trì tựa hồ không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này. Thật ra thì Phong Lôi cũng không quá quan trọng vấn đề này. Anh chỉ là thử dò hỏi xem mẫu người mà cha mẹ Trì Trì hiện tại thích thể nào mà thôi. Tư liệu anh có cũng là mười mấy năm trước rồi.

14. Chương 14

Trì Trì mấy hôm nay có chút uất ức, nguyên nhân là do cô không biết mình chọn đúng hay sai.

“Ai nói cho tôi biết, rốt cuộc là đúng hay sai?”

Trì Trì đi một lát lại dừng lại, mặt nhăn như vỏ bánh bao. Như là có thần giao cách cảm, đang buồn rầu, đột nhiên Lâm Không Đồng lại gọi điện tới.

“Ừ, Lâm Không Đồng à, ta hiện tại đang rất hoang mang. Người thấy ta làm thế có được không?”

“Dù người làm gì ta cũng ủng hộ người.”

“Nhưng, chẳng phải người nói là không thích hng người như Phong Lôi sao?”

Trì Trì nghi hoặc ch

n chờ hỏi. Trước khi vào công ty Tứ Hải cô đã từng hỏi thăm Không Đồng về Phong Lôi, Không Đồng nói về anh với giọng đầy khinh bỉ, ngay lập tức mắng chửi người ta.

“Ách, cái này, là người phải biết thay đổi quan điểm. Ta trước kia tại vì không hiểu rõ về anh ta.”

Lâm Không Đồng nghĩ nghĩ rồi nói, cô hiểu tâm tư của phụ nữ, tự mình có thể nói người ta xấu xa, nhưng người khác ngàn vạn lần không thể nói.

“Người thật quyết định chọn anh ấy?”

Lâm Không Đồng sợ cô dây dưa vấn đề này, nhanh chóng nói sang chuyện khác. Bởi vì cô thật sự không muốn mình phải miễn cưỡng nói tốt về Phong Lôi.

“Chẳng lẽ còn người nào tốt hơn sao?” Trì Trì có chút tuyệt vọng nói.

“Người tốt thì còn nhiều, người phải tin tưởng tương lai, tin tưởng thế giới này.” Lâm Không Đồng rất trống rỗng khích lệ nói.

“Đàn ông tốt thì còn nhiều, nhưng đại đa số đều còn trong bụng mẹ.”

Trì Trì thở dài nói, trong nháy mắt lại còn ra vẻ triết lý: “Hơn nữa, cho dù có là người tốt, người ta cũng chưa chắc đã để ý đến ta, ta trong mắt họ đâu phải là đối tượng tốt.”

Lâm Không Đồng âm thầm khen: “Người thật là biết mình là ai.”

“Mặc dù anh ta nhìn qua rất biến thái, nhưng rốt cuộc cũng có tim hiểu tôi. Anh ta cũng rất lẳng nhăng, , nhưng đàn ông chẳng phải ai cũng thế sao? Cùng lắm thì ta về sau canh chừng cẩn thận một chút là được....”

Trì Trì thao thao bất tuyệt phân tích Phong Lôi, càng nói càng hưng phấn, căn bản không chú ý tới sau lưng đang có một đôi mắt tràn đầy lửa giận.

Cô nói anh biến thái, được rồi, đây không phải là lần đầu tiên nói thế, anh nhin; cô nói anh lẳng nhăng, được rồi, đó là hiểu lầm; cô nói anh.... Phong Lôi nhin nhin. Bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn bị trời buộc, anh chịu uất ức một chút, rồi sẽ có một ngày anh đòi lại g lần.

Nửa tiếng sau, điện thoại di động báo hết pin, Trì Trì mới không cam lòng cúp máy. Vừa quay người lại đã nhìn thấy Phong Lôi ánh mắt lóe tia đề nén ẩn nhẫn cộng thêm nụ cười bí ố xấu xa, ánh mắt rất trù tượng, phức tạp.

“Ha ha, anh đến bao giờ vậy?” Trì Trì tự biết đuối lý, cười có chút nịnh nọt.

“Anh vừa tới.” Phong Lôi từ trong kẽ răng nặn ra mấy lời này.

Được rồi, dần ông trước hôn nhân luôn phải trải qua giai đoạn là đầy tớ, chỉ cần sống qua giai đoạn này, anh có thể vùng lên.

“Em vừa gọi điện cho ai?” Phong Lôi làm bộ lơ đãng hỏi.

“Lâm Không Đồng, hai người đã gặp nhau rồi.” Trì Trì đáp.

“Lâm Không Đồng? Đã gặp rồi. Cô ấy.....” Cô ta chắc chắn sẽ không nói gì tốt cho anh.

“Không thể ngờ ngay cả Lâm Không Đồng cũng nói tôi lấy anh sẽ hạnh phúc. Không thể hiểu nổi sao cô ấy lại nói thế? Cô ấy nói anh dù có lẳng nhăng bên ngoài, nhưng cũng có chỗ tốt, thích sạch sẽ, chưa bao giờ đi đến quán rượu quá muộn..... Anh mặc dù hơi giả dối nhưng cũng coi là đàn ông chừng chặc.....”

Phong Lôi sắc mặt ngày càng đen, như có mây đen đang kéo đến. Trì Trì vẫn hồn nhiên nói tiếp.

“Lâm Không Đồng thật tốt, nếu có cơ hội tôi muốn cảm ơn cô ấy.” Phong Lôi lần nữa lại từ kẽ răng nặn ra một câu.

“Tôi thật sự không cho rằng sự lựa chọn của tôi sẽ được bạn bè ủng hộ, tôi cứ cho rằng họ sẽ mắng tôi mèo mù chớ đuôi đây.” Trì Trì đắc ý.

“Mắt em không mù!” Phong Lôi nói tiếp, mà là mắt tôi mù. Trì Trì mặt mày hớn hở khoác tay anh, như con chim nhỏ nép vào bên người anh.

“Phong Lôi, anh không biết đâu, thực sự sự lựa chọn này làm tôi cảm thấy rất khó khăn.” Trì Trì thổ lộ nội tâm. Phong Lôi ừ một tiếng, cảm thấy thanh âm của cô so với vừa rồi dễ nghe hơn nhiều.

“Tôi ném một trăm đồng xu, kết quả có 51 con cá hoa mắt nổi lên.” Phong Lôi có dự cảm không tốt.

“Vì vậy tôi liền chọn anh.” Đúng thế mà, mặt Phong Lôi một lần nữa bầm tím.

“....”

Sau đó, Trì Trì còn nói vô số lời tương tự, Phong Lôi ghi tạc trong lòng – anh muốn báo thù!

Cũng may, tình yêu luôn là quá trình ngọt ngào cùng thống khổ đan xen. Vượt qua thống khổ, ánh rạng đông sẽ hé sáng.

Dưới nỗ lực vận động không ngừng của Phong Lôi, hôn lễ được ấn định vào nửa năm sau.

Sau đó, công ty Tứ Hải một lần nữa lại nhận người, Phong Lôi dưới bộ dạng một nam nhân đã kết hôn, vô cùng ưu tiên bà xã. Bởi vì anh từ kinh nghiệm của mình rút ra kết luận: “Để có thể lấy nhau, khẳng định khi chưa cưới đàn ông chỉ có kiên nhẫn và kiên nhẫn.”

Ba tháng sau quyết định này mới thấy được hiệu quả. Đám nhân viên lén lút thì thầm tán dương quyết định anh minh tài tình của Phong tổng. Bởi vì căn bản sau khi quan sát đánh giá, bọn họ rút ra kết luận, đàn ông đã kết hôn có ý thức trách nhiệm cao, kiên nhẫn, chịu được áp lực từ cấp trên, lại chịu khó, rất chăm chỉ làm thêm giờ.

Phong Lôi tìm được đủ loại lý do, ngày càng tiến bộ, bởi vì anh muốn báo thù!

Hiện tại chỉ còn lại mấy tháng.

Trì Trì cứ vài ngày lại bị anh lôi kéo đi mua đồ đính hôn, mua đồ dùng gia đình, kết hôn thật đúng là phiền toái, Trì Trì âm thầm thở dài. Nhưng mỗi lần cùng anh đi ra ngoài anh cũng sẽ mua rất nhiều đồ ăn ngon. Nếu không có những thứ này làm động lực, cô cũng không đi được lâu như vậy.

Hôm nay cũng như thường ngày, bọn họ lại cùng nhau đi mua đồ.

“Đưa em về thôi.”

Lúc từ cửa hàng IKEA đi ra, Trì Trì không còn hơi sức nào nói.

“Em không phải muốn cùng tôi về nhà tôi sao?” Phong Lôi có chút không vui.

“Văn Văn ở nhà một mình sợ.”

Cô ấy là người mảnh mai yếu đuối, ngộ nhỡ gặp sắc lang thì phải làm sao? Chủ yếu chính là cô sợ ở cạnh cái con người háo sắc tiềm ẩn này.

“Vậy chúng ta kết hôn thì cô ấy làm sao? Em trở về theo cô ấy?”

Nữ nhân này định đem mình làm anh hùng cứu nhân độ thế sao? Cô lúc này mới nhớ tới, sau khi kết hôn không những phải cùng anh ở chung ăn chung mà còn phải..... Mặc dù lần đầu tiên là cô chủ động, nhưng cái gì cô cũng không biết. Về sau, về sau làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây, Trì Trì không khỏi đỏ mặt len lén nhìn anh một cái.

“Đúng vậy, ban ngày em sẽ không nhìn anh, tối về...”

Cô nhỏ giọng nói xong, anh chợt thắng xe, cô đụng vào người anh. Người đàn ông này muốn đụng chết cô nha.

“Em dám? Ban ngày không cho phép nhìn đàn ông, chỉ có thể nhìn anh. Buổi tối thì...” Phong Lôi giọng nhỏ dần, nhần nại đến gần biến thái, gần như anh đã bộc lộ ra. Chỉ là, anh biết cách mạng chưa thành công, kịp thời nhịn lửa giận xuống, đồng thời ý vị sâu xa giữ lại nửa câu.

Trì Trì nhìn về mặt quỷ dị kia, nhất thời có chút sợ sệt. Cô phát hiện tuy anh rất hay làm mặt lạnh, nhưng có lúc cũng sẽ nổi giận.

Đáng sợ như vậy, cô chỉ là không muốn kết hôn nhanh như vậy thôi. Đều do mình quá xúc động, xúc động là ma quỷ, tức giận là độc dược. Đây chẳng phải là hậu quả lúc cô xúc động và tức giận đó sao, kết quả là lên phải thuyền giặc.

“Em bây giờ có thể không kết hôn cùng anh không? Hay là chờ thêm một thời gian đi.”

Trì Trì nhìn sắc mặt của anh từ nhiều mây chuyển thành mây đen vần vũ.

“Hai trăm vạn, nếu em bồi thường được.”

Anh mặt không chút thay đổi. Hai trăm vạn? Có thể mua mấy trăm anh! Cô cướp cũng không ra được số tiền này.

“Nhưng em có chút hối hận hiểu rõ anh.”

“Em chưa hiểu rõ phương diện nào? Anh lập tức thỏa mãn. Nói!” Phong Lôi lạnh lùng nói.

“Em.... Anh xem tính khí anh như vậy, về sau ngược đãi em thì làm thế nào? Tâm hồn em còn chưa dậy thì hoàn thiện, vô cùng yếu ớt.” Trì Trì chỉ chỉ vào ngực mình nói.

“Chưa dậy thì hoàn thiện không chỉ có tâm hồn đâu, ngay cả người em cũng chưa dậy thì hết đâu.”

Phong Lôi lạnh lạnh nói tiếp. Trì Trì giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu.

“Người thì không phải trời tối không nhìn thấy sao? Tại sao gọi là không hoàn thiện? Địa lôi, anh có thể sỉ nhục nhân cách của em, nhưng anh không được sỉ nhục sức quyến rũ của em.”

Trì Trì hận không thể ngay lập tức cởi quần áo ra cho anh xem. Anh nghiêm trọng sỉ nhục tự ái phụ nữ của cô. Phong Lôi nhếch miệng cười nhạt, tâm tình tốt hơn nhiều. Nữ nhân này thật biết điều. Anh lại không để ý cô, nghiêng đầu thắt dây an toàn cho cô, nhanh chóng lái xe.

“Này, anh cũng đeo đồ an toàn vào đi.” Nhìn xe đi nhanh như vậy, Trì Trì có chút lo lắng.

“Ngay lúc này sao?” Anh nhìn cô một cái rất kỳ quái.

“Hiện tại không đeo, chẳng lẽ muốn về nhà đeo sao?” Người này còn dám nói đầu óc cô không dùng được đây. Phong Lôi giảm tốc độ, dừng ở ven đường, đẩy ra một hộp màu hồng.

Anh thật tốt, biết cô đói bụng, đem đồ ăn cho cô. Trì Trì vụng trộm tặng cho anh chút điểm.

Kế tiếp, cô thấy anh kéo khóa quần.

“Anh nhét đồ ăn vào đó sao?”

Trì Trì trừng to mắt mà nhìn động tác của anh. Nam nhân này không có gì là không kỳ quái.

“Là em bảo anh đeo mà.”

Trì Trì lúc này mới nhìn thấy rõ đó không phải là đồ ăn mà là áo mưa an toàn.

“Em bảo anh đeo dây an toàn chứ không phải áo mưa an toàn. Suy nghĩ của anh sao lại hạ lưu như vậy?”

Trì Trì mặt đỏ bừng tức giận. Không đúng, hình như chính cô đã sai lầm. Giá như trong xe có một cái hàng để chui đầu vào. Một lúc lâu sau, Trì Trì mới nhỏ giọng nói: “Chuyện hôm nay không được nói cho người khác.” Nói ra, cô sau này làm sao còn có thể làm người?

“Em cho rằng anh sẽ đem truyện khuê phòng của chúng ta làm chuyện vui khắp nơi sao?” Phong Lôi ánh mắt lấp lánh trong suốt như sao đêm, bao nhiêu buồn bực những ngày qua bị quét sạch. Người xưa có câu, mất cái này thì sẽ được cái kia. Trì Trì lại bị anh làm cho giật mình. Cô mê mẩn nhìn thần thái phấn khởi của người nào đó, tim không tự chủ được đập thành thịch.

“Em nhìn anh có ý xấu gì vậy?” Phong Lôi rất tự đắc cười một tiếng.

“Em không có! Nếu có đèn ô tô kia đâm vào mắt em rồi.” Trì Trì lập tức ngồi thẳng, ra vẻ hết sức nghiêm chỉnh.

15. Chương 15

“Văn Văn, ta đã về, mau ra đón.”

Trì Trì tâm tình kích động đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy hai người trong phòng khách nụ cười trên mặt lập tức đông cứng.

“Mẹ, anh, sao hai người lại biết con ở đây?”

Sử Trì Trì xách theo một bọc đồ lớn sững sờ ở cửa.

“Trong mắt con còn có mẹ sao? Con có biết chúng ta tìm con bao lâu không?”

Mẹ bộ dạng hận thấu xương, anh vẫn bộ dạng buồn rười rượi không nóng không lạnh.

“Ngày mai trở về cùng chúng ta, ngay lập tức kết hôn.” Một năm không thấy, gặp lại vẫn là câu nói

“Con không thể, con trước kia không thể

, nay lại càng không thể.” Sử Trì Trì kiên quyết cự tuyệt.

“Mẹ tuyệt đối không chấp nhận con và người đàn ông kia kết hôn. Mẹ đã sớm nói với con, đàn ông có tiền là không thể dựa vào, tại con con lại đi vào vết xe đổ của mẹ? Mẹ dạy dỗ con còn chưa đủ sao?”

Mẹ vẫn là những lời lẽ tầm thường. Hai mươi năm, bà cơ hồ mỗi ngày đều nói những lời này. Để cho cô ban đầu thương hại sau cùng là chán ghét, cho nên rời nhà trốn đi. Cô sợ, sợ cô không hành động, sẽ lấy việc tự sát uy hiếp cô, dùng việc đó để đổi lấy việc mình muốn. Cô có chút hiểu, vì sao ban đầu ba cô lại bỏ đi.

“Nếu con dám không đồng ý, mẹ sẽ chết trước mặt con.”

Mẹ tiếp tục nói. Giang Văn Văn ở một bên sợ tới mức mặt trắng bệch. Trì Trì lạnh nhạt ngồi trên ghế salon, cô chán nghe rồi, những vẫn là không thể không nghe, bởi vì lúc đó, bà sẽ thực sự tự sát.

“Được rồi, mẹ để con suy nghĩ thật kỹ.” Trì Trì giống như trước đây qua loa nói.

“Người đàn ông kia làm sao bây giờ?” Mẹ không thuận.

“Sau này hãy nói, mọi việc có chút phức tạp, ngày mai con nói cho hai người biết. Hai người ngồi xe nhất định mệt rồi, con đi dọn phòng cho hai người.” Trì Trì lập tức nói sang chuyện khác.

Mẹ ngủ phòng cho khách, Lại Minh được an bài ở phòng khách. Khi cô đi vào, ánh mắt Lại Minh dính trên người cô, mấy lần muốn nói lại thôi.

“Con hôm nay phải làm thêm giờ.”

Trì Trì thu xếp xong, nói nhăng cuội vài lời liền chui về phòng mình. Cô dùng di động gửi cho Giang Văn Văn một tin nhắn: “Ta gần đây rất bận, người giúp ta chăm sóc mẹ và anh ta, làm phiền người rồi.”

Vừa gửi xong tin nhắn, điện thoại di động vang lên, là Phong Lô: “Sao anh còn chưa ngủ?”

“Anh vừa định ngủ.” Đầu kia giọng nói trầm m

“Nếu mẹ em không đồng ý, chúng ta nên làm gì?” Trì Trì băng quơ hỏi.

“Đừng tìm có với anh.”

Phong Lô thanh âm trầm thấp lạnh như băng. Trì Trì có chút ủy khuất, hiện tại đây không phải là ý của cô.

“Sáng sớm mai tới công ty, nhất định phải tới.”

Anh nói xong liền cúp máy, căn bản không cho cô thời gian cự tuyệt.

Trì Trì trần trọc nửa đêm trên giường, cuối cùng không nhịn được đứng lên uống hết nửa chai rượu vang mới hỗn loạn mà ngủ. Hôm sau Trì Trì nói dối mẹ là phải đi làm, lại nghĩ cách từ chối Lại Minh đưa đi rồi cuộc mới được tự do.

Trì Trì vừa xuống đã nhìn thấy Phong Lô đang ngồi đọc báo trong xe.

“Anh cố ý tới đón em sao?”

Trì Trì trong lòng hơi cảm động, người này dưới ảnh hưởng của mình thay đổi tốt hơn sao?

“Đừng tưởng bở, anh vừa lúc đi ngang qua.”

Anh vẫn cúi đầu xem báo, từ đầu đến cuối không nhìn cô một cái. Trì Trì ném cho anh cái nhìn xem thường. Phải biết phụ nữ ghét nhất là đàn ông không để mình trong mắt, cô không phải ngoại lệ.

“Em tối qua nói mẹ em phản đối?” Anh lật tiếp một trang báo.

“Đúng.”

“Yên tâm đi, mẹ em vừa nhìn thấy anh sẽ không phản đối nữa.” Người đàn ông này thế nào mà lại tự cao tự đại vậy?

“Em sợ bà mà nhìn thấy anh lại càng phản đối.”

Trì Trì ngồi vào xe, trên mặt thoảng qua hồi ức, Phong Lô lông mày nhướn lên, tiếp tục rửa tai lắng nghe.

“Ba em là người có tiền, ông bỏ mẹ con em, nên mẹ em hận người có tiền, cho là tiền không có một người nào tốt.”

“Đó là do bà tìm nhầm người, đàn ông xấu không phụ thuộc vào việc có tiền hay không.”

“Lời này anh giữ lại nói với mẹ em. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng hai ngày bà sẽ đến tìm anh.”

Trì Trì có chút mệt mỏi dựa lưng vào ghế ngồi.

“Em không phải lo lắng, tất cả đã có anh.”

Trì Trì nho nhỏ cảm động, những lời như vậy tặng cho anh không ít điểm.

“Bởi vì em lo lắng cũng chẳng ích gì, đầu óc em toàn là tương hồ.”

Lại bị đả kích, cô không nên ảo tưởng với người đàn ông này.

“Anh biết rõ đầu óc em toàn tương hồ mà còn muốn kết hôn cùng em?” Trì Trì tức giận, Phong Lôi lại lật một trang báo.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Anh thích tương hồ.”

Thật hết cách với anh.

Đến công ty, anh làm việc, Trì Trì xử lý văn kiện. Nửa giờ sau, Với Như Mộng tới. Lúc này đối với Trì Trì cô nhìn không vừa mắt, nhìn cô không có việc gì lại mơ màng nhìn lão địa lôi bên cạnh cô sẽ bực tức. Còn giọng nói mềm nhũn nũng nịu làm cô siêu khó chịu. Mắt cô có vấn đề sao trước kia cảm thấy cô ta rất tốt!

Với Như Mộng vừa cầm văn kiện đi ra ngoài, Trì Trì liền đến trước mặt Phong Lôi, cực kỳ không hiểu chuyện đòi Phong Lôi chuyển Với Như Mộng điều đến phòng khác.

“Đừng loạn, anh luôn luôn công tư phân minh.” Phong Lôi cười gõ gõ đầu cô.

“Nói càn, em không phải là một ví dụ sẵn có sao?”

“Em là ngoại lệ.” Ngộ nhờ còn một ngoại lệ khác thì sao?

Trì Trì thấy không cứng rắn được chuyển sang m

“Anh đồng ý với em nhé!”

Trì Trì quyết định hy sinh thân mình, cô chủ động nhào tới ôm cổ anh, dùng kiểu thanh âm như nước nói. Đàn ông không phải đều thích thể này sao? Cô thử một chút xem hiệu quả thể nào.

Phong Lôi toàn thân run lên một cái, anh theo bản năng ngoáy ngoáy lỗ tai, là anh nghe lầm sao? Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm ấp yêu thương, cho nên anh cũng không thể lãng phí, thuận nước đẩy thuyền cần môi của cô, hai móng vuốt sói cũng không yên phận, lên xuống trái phải sờ loạn, vuốt ve thân thể cô.

Trì Trì không ngờ mình lại tự châm lửa đốt thân, cô rất muốn giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang,

“Phong Lôi, anh buông em ra trước, em đi đóng cửa lại.” Cô muốn chạy ra cửa, cô không muốn hy sinh như thế.

“Muốn chạy? Đã muộn.” Phong Lôi thanh âm trầm thấp cảnh báo.

“Nhưng, nơi này là phòng làm việc.” Trì Trì giằng dụa lý.

“Không ai dám tự ý đi vào.”

Trì Trì người ngày càng nóng, muốn chạy trốn mà không được. Phong Lôi hô hấp ngày càng dồn dập, mắt thấy một bộ phim bị hạn chế chiếu sắp sửa bắt đầu, cố người lại xui xẻo xông vào.

Ngoài cửa, Với Như Mộng, thư ký Vương, còn có một đám nhân viên cao cấp của công ty, tất cả đều hóa đá đứng ngoài đó. Phong Lôi áo sơ mi vài cái cúc đã bị cởi, lộ ra lồng ngực màu đồng hấp dẫn, Sứ Trì Trì sắc mặt đỏ hồng như hoa đào, cánh tay còn tự nhiên vòng trên cổ Phong Lôi. Sứ Trì Trì mắc cỡ vùi vào lồng ngực anh không dám ngẩng đầu.

“Hai người cứ tiếp tục.”

Thư ký Vương mặt mũi tràn đầy nụ cười, nhưng mà anh cười còn khó coi hơn khóc. Anh rõ ràng nghe Tổng giám đốc nói “Đi vào.”

Với Như Mộng sắc mặt tái nhợt như giấy, mặc dù, cô đã sớm nghe chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy làm cô bị đả kích rất lớn. Cô vẫn cho là, thẩm mỹ của Phong Lôi rất cao, sẽ không coi trọng nữ nhân này, cho nên mặc dù cô cảm thấy Phong Lôi đối với nữ nhân này có chăm sóc đặc biệt, nhưng sẽ không thêm để ý đến, bởi vì cô ta không đủ tư cách. Lửa ghen giống như một con rắn độc gặm nhấm cô. Tại sao? Nữ nhân bại bởi nữ nhân không có gì mới mẻ, nhưng bại bởi người kém mình rất nhiều thứ mới làm cho người ta không thể chấp nhận.

Thư ký Vương đóng cửa lại, mọi người mỗi người một vẻ mặt vội vàng bỏ chạy.

“Chúng ta có tiếp tục không?” Phong Lôi tà mị cười một tiếng, lần này thật sự là tà mị, không phải bĩ ối.

“Dĩ nhiên.....”

“Không cần!” Trì Trì học được chút thông minh, thừa dịp được lời lỏng lẻo tức thoát khỏi móng vuốt sói.

16. Chương 16

Sử Nhan Ngọc khí thế hung hăng đi tới đại sảnh của cao ốc Hạo Nhiên, không coi ai ra gì đi thẳng vào.

“Thưa bà, xin hỏi bà tìm người nào?”

“Phong Lôi.” Sử Nhan Ngọc lạnh lùng đáp.

“Thưa bà, bà có hẹn trước không?”

“Cô bây giờ gọi điện thoại cho anh ta, nói mẹ vợ anh ta tới.”

Cô lễ tân bị vẻ mặt hung hãn của bà hù dọa, vội vàng gọi điện đến phòng làm việc của Phong Lôi.

“Xong rồi, mẹ em tới!”

Trì Trì tê liệt ngã trong ngực Phong Lôi. Cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mẹ. Phong Lôi ôm cô, nhân cơ hội ăn một chút đậu hũ, nói: ‘Em vào bên trong nghỉ ngơi

i, anh sẽ đối phó.’

“Anh đừng làm khó bà.” Trì Trì khuôn mặt thấp thỏm.

hỉ có bà làm khó anh thôi.”

Phong Lôi bắt đầu dĩ cười, “Nhớ, lúc nào anh gọi em mới được ra.” Anh bế cô vào phòng làm việc nhỏ bên trong, tiện tay đóng cửa lại.

Sử Nhan Ngọc khí thế hung hăng tiến vào, đứng hai tay khoanh trước ngực liếc xéo đến bàn làm việc của Phong Lôi. Phong Lôi nhìn bà một cái, bà thật ra là một phụ nữ có khí chất, rất đẹp, khi còn trẻ hẳn phải thuộc loại nhan sắc xinh đẹp thanh thuần...., nếu như hiện tại không dùng bộ dạng hung hãn thì cũng thật không tệ. Phong Lôi âm thầm tiếc.

“Tôi là mẹ Sử Trì Trì.” Bà tự giới thiệu.

“Cháu biết.” Phong Lôi nhàn nhạt nói.

“Mời đi ngồi.”

“Tôi tuyệt đối không đồng ý hôn sự của hai người.” Bà đi thẳng vào vấn đề.

“Cháu hiểu.”

“Người cái gì cũng biết, tại sao còn quần lầy con gái của tôi không thả?” Mất Sử Nhan Ngọc cơ hồ có thể phun ra lửa.

“Tại sao dì lại phản đối cháu và Trì Trì? Dì cho rằng cháu chưa đủ tốt sao?” Phong Lôi nghiêng cứu nét mặt biến sắc của bà.

“Bởi vì người có tiền, đàn ông có tiền không có ai tốt. Các người tất cả đều bạc tình vô nghĩa.”

“Nếu như cháu đột nhiên phá sản không có tiền, dì có đồng ý không?”

Sử Nhan Ngọc khẽ sững sốt một chút, vẫn lớn tiếng nói: “Tôi vẫn phản đối, vì tôi không hiểu người là hạng người gì.”

“Dì cho rằng đàn ông có tiền đều bạc tình, không có tiền chung tình, bạc tình hay chung tình cũng chỉ là do tiền. Một người là hạng người gì đâu liên quan đến tiền của anh ta, mà liên quan đến nhân phẩm của anh ta. Cháu đã gặp những người đàn ông có tài sản hàng tỉ nhưng vẫn rất chung thủy với tình yêu; cháu còn gặp những người một tháng bỏ ra hàng triệu tệ nuôi tình nhân. Người trước cháu không nói nhiều, có nói dì cũng nhất định không tin. Nhưng người sau, cháu biết,”

Phong Lôi cố ý dừng một chút, “giống như người mà dì lưu luyến...”

“Cậu im miệng! Cậu nói bậy!”

Sử Nhan Ngọc hất tất cả văn kiện trên bàn về phía anh. Xem ra thói xấu ném đồ của Trì Trì chính là học từ mẹ. Phong Lôi cười khổ một cái quay đầu né tránh.

Sử Nhan Ngọc ném đồ xong vẫn không thể phát tiết hết uất ức trong lồng ngực. Bà lưu luyến Lại Tử Minh, là người cuối cùng mà bà mơ ước. Bà cùng Diệp Văn Thông ly dị xong vẫn không ngừng hối hận vì lựa chọn của mình. Nếu ban đầu bà lựa chọn kết hôn cùng Lại Tử Minh, người ấy tuyệt đối sẽ không phản bội bà. Vốn cho rằng giấc mộng đã vỡ tan, sau khi vợ Lại Tử Minh – Akiko chết, bà lại không ngần ngại nhận nuôi Lại Minh, tự mình cho rằng, con trai của Lại Tử Minh nhất định thâm tình chung thủy giống như cha mình. Hiện tại người đứng trước mặt lại dám chửi bới Lại Tử Minh.

“Dì không biết vợ Lại Tử Minh chết thế nào sao? Là tự sát! Tại sao tự sát? Là bà ấy phát hiện Lại Tử Minh ngoại tình.”

Phong Lôi tàn nhẫn vạch trần chân tướng sự việc, ngay từ đầu anh đã giao cho người của mình điều tra rõ ràng về Trì Trì rồi.

“Không, không thể nào! Tôi là bạn thanh mai trúc mã của ông ấy, tôi sao lại không hiểu ông ấy là loại người gì.”

Sử Nhan Ngọc nóng nảy hét lên. Trì Trì không khỏi run rẩy. Đối với cô mẹ cô hét còn đáng sợ hơn động đất.

Phong Lôi đợi bà gào xong mới ném đến một quyển tài liệu. Sử Nhan Ngọc nửa tin nửa ngờ cầm lấy tài liệu. Trong tấm ảnh có Lại Tử Minh cùng một nữ nhân kiều diễm có vẻ sĩ khí chụp chung, dĩ nhiên bà nhận ra đây không phải vợ Lại Tử Minh.

“Lại Tử Minh làm ở Quảng Đông, rất nhiều năm không về nhà, một đồng cũng không đưa cho vợ con. Vợ ông ta bị bệnh cũng không có tiền chữa trị, cuối cùng cũng chỉ có thể chọn cách tự sát. Mà con ông ta, từ năm tuổi thì bắt đầu phải đi nhặt phế phẩm để duy trì cuộc sống.”

Phong Lôi thanh âm lạnh nhạt ở một bên giải thích. Phong Lôi không đợi bà nói lại tiếp: “Dì lúc đó có thể có dũng khí rất lớn mới lấy Diệp Văn Thông, Trì Trì so với dì còn dũng khn. Chỉ là dì nhìn nhầm người rồi, (hơn nữa theo anh biết, Diệp Văn Thông cũng không phải bị bà nói xấu khắp nơi là bỏ vợ bỏ con) nhưng Trì Trì không biết. Cháu là một người nghiêm túc trong chuyện tình cảm, một khi đã chọn mục tiêu sẽ dũng cảm tiến tới. Còn nữa, Trì Trì và cháu cũng đã hơn 18 tuổi rồi, chúng cháu có quyền tự suy nghĩ về việc mình làm. Coi như dì không đồng ý chúng cháu cũng không cần để ý, nhưng Trì Trì không đành lòng để cho dì đau lòng, nên cháu quyết định tôn trọng ý kiến của dì. Cô ấy lựa chọn con đường của mình, bất kỳ ai cũng không có quyền thay người khác quyết định.”

Phong Lôi cuối cùng cũng kết thúc màn thao thao bất tuyệt. Kể cả có hợp công ty anh cũng không nói nhiều lời như vậy. Anh bưng chén lên uống một ngụm trà.

Trì Trì ở trong phòng nghe được không khỏi run sợ trong lòng, rốt cuộc không nhịn được muốn mở cửa ra ngoài, ai ngờ cửa bị khóa. Cô chỉ còn cách tiếp tục trốn ở bên trong. Trì Trì ở bên trong âm thầm cầu nguyện, anh ngàn vạn lần không được chọc giận mẹ nữa! Anh căn bản không biết, bà nổi giận thực sự rất đáng sợ.

Sử Nhan Ngọc không biết là bị Phong Lôi nói lời động chạm rồi, cũng bị những bức hình trong tài liệu làm cho rung động. Bà đột nhiên an tĩnh lại, như tượng đá ngồi ở đó, những hung hãn vừa rồi hoàn toàn đã không thấy.

Phong Lôi lúc này mới đứng dậy mở cửa vào phòng nhỏ, mẹ con đối mặt nhất thời không biết nói gì.

“Con phải hiểu rõ ràng, mẹ chính là muốn tốt cho con.”

Sử Nhan Ngọc hừ lạnh một tiếng. Qua nhiều năm như vậy, bà luôn lấy lý do này để an bài cuộc sống của mình. Lại Minh làm sao bây giờ? So với mẹ anh ta còn khó đối phó hơn. Đừng nhìn anh ta cả ngày âm thầm, đối xử với ai cũng tốt. Nhớ có một lần, khi cô còn ở bên cạnh anh ta xảy ra cãi cọ với một nữ nhân, vốn chuyện bạn học cãi nhau là rất bình thường, nhưng Lại Minh nhìn cô bị thương, không nói hai lời liền đánh cô gái kia gần chết. Cô gái kia cha mẹ cũng là người bình thường, không đến mấy ngày liền dọn nhà. Trì Trì đến nay vẫn cảm thấy có lỗi với cô gái kia. Lại Minh nhận sự giáo dục của mẹ, hơn nữa bản thân anh tính tình lại tương đối phong bế, cho nên thế giới của anh chỉ có cô và mẹ, anh vẫn đối với cô là nói gì nghe nấy, so với một con chó còn trung thành hơn. Bởi vậy mới nói, mẹ nuôi anh không bằng nói là phá hủy anh.

“Phong Lôi, em đưa mẹ về.” Trì Trì nhẹ giọng nói

“Anh tiễn hai người tới cửa...”

“Ngần vạn lần không được.” Trì Trì vội vàng chặn lại.

“Được rồi, anh không tiễn.” Phong Lôi thỏa hiệp nói. Trì Trì đỡ mẹ từ từ xuống lầu.

“Để cậu ta tiễn.”

Sử Nhan Ngọc đột nhiên mở miệng. Trì Trì bất đắc dĩ nhìn Phong Lôi một cái. Phong Lôi đóng cửa phòng cùng hai người xuống lầu. Vừa xuống tới lầu dưới, Trì Trì đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cô thầm kêu không ổn.

“Đây chính là người đàn ông em muốn kết hôn?”

“Anh nuôi, sao anh lại tới đây?” Lại Minh cặp mắt tối tăm nhìn chằm chằm Phong Lôi cách đó không xa.

“Anh thay em đẹp hẳn, em theo anh và mẹ về nhà!” Lại Minh trong mắt lóe lên một tia ác độc.

“Em tự nguyện lấy anh ấy.” Trì Trì theo bản năng đứng chắn trước mặt Phong Lôi. So với Lại Minh, cô tình nguyện lấy Phong Lôi.

“Em là của anh, từ nhỏ đã định ước như vậy.”

Lại Minh kéo cô qua, ánh mắt thâm trầm dọa người. Phong Lôi lẳng lặng quan sát đối thủ trước mắt. Đây không phải là một người bình thường. Trước mắt, anh chỉ có thể kết luận như vậy.

“Em không muốn nói cùng anh, đây chính là cuộc sống của em. Anh nuôi, anh cũng tự tìm hạnh phúc của mình thôi.”

Cô vẫn thương hại anh, nhưng thương hại không phải là yêu. Có lẽ là anh yêu cô, nhưng cách anh yêu chỉ là cô nảy sinh cảm giác muốn trốn chạy.

“Hạnh phúc của anh chính là em, nếu như em không muốn anh, anh sẽ giết chết người đàn ông kia trước, sau đó tự sát.”

Trì Trì đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run. Anh luôn nói được làm được, cô hiểu tính cách con người anh.

“Đừng sợ, đã có anh.”

Phong Lô vượt tay cô an ủi. Trì Trì yên lặng gật đầu, ngoài mặt như không có chuyện gì xảy ra, trên thực tế trong lòng lại đang như dãi sông lấp biển. Lại Minh nhìn động tác của hai người lại càng thịnh nộ, đang định bộc phát, Sử Nhan Ngọc trầm mặc này giờ chợt lên tiếng: “Đừng gay gắt như vậy, còn ra thể thống gì, cả hai đứa nhanh cùng ta về nhà!”

“Mẹ!” Lại Minh nhìn Sử Nhan Ngọc thần sắc có chút quái gở vội vàng đỡ lấy bà.

“Mẹ không sao, chúng ta về nhà thôi.”

Sử Nhan Ngọc nói một tiếng với Trì Trì, sử dụng ánh mắt ý bảo Lại Minh đi lấy xe. Trì Trì nhìn Phong Lô, muốn nói nhưng lại ngại có mẹ ở bên. Phong Lô gật đầu cười nhẹ.

“Trì Trì.....” biết rõ hai người đó sẽ không làm thương tổn cô, nhưng Phong Lô vẫn lo lắng.

“Em không sao, bà ấy dù sao cũng là mẹ em, sẽ không đối xử tệ với em. Anh phải cẩn thận.....”

Trì Trì nhỏ giọng nói. Cô lúc này đã không còn rạng rỡ linh hoạt như thường ngày, Phong Lô không khỏi cảm thấy đau lòng. Anh phải tranh thủ thời gian cưới ngay cô về nhà, không chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, chủ yếu hơn chính là....

“Còn không đi mau!”

Suy nghĩ của Phong Lô bị một tiếng gầm giận dữ cắt đứt. Sử Nhan Ngọc vừa nhìn hai người đầu mày cuối mắt đưa tình liền lập tức lạnh giọng thúc giục. Trì Trì bị bà lôi đi. Phong Lô đưa mắt nhìn ba người bọn họ rời đi, ánh mắt ngày càng lạnh. Thì ra là Trì Trì sống dưới hai người như hai bóng ma này. Không trách được cô đột nhiên đồng ý lời cầu hôn của mình, thì ra cô muốn mượn anh để thoát khỏi tên Lại Minh. Nghĩ tới đây, anh không khỏi có chút tức giận, giống như là bị thương. Nhưng nhân loại có bao nhiêu người vì yêu mà yêu chứ? Anh lúc đầu tiếp cận cô không phải vì nhiệm vụ và sứ mạng sao? Hơn nữa còn mang theo một chút dò xét, một chút không tự nguyện. Bất kể nguyên nhân thế nào, cô cuối cùng cũng lựa chọn anh, không phải sao? Về phần hai người nhà của cô, anh cần vất óc suy nghĩ xem có phương thức nào giải quyết tốt những chuyện ngại này.

17. Chương 17

Vừa về đến nhà, Sử Nhan Ngọc liền lấy cớ bị nhức đầu đi vào phòng nghỉ ngơi. Hôm nay, bà biết được tin tức làm bà quá chấn động, cần thời gian để tiêu hóa nó. Lại Minh ở trong bếp đeo tạp dề chuẩn bị nấu cơm. Trì Trì quan sát bóng dáng bận rộn của anh ta, anh đang làm ra hình tượng một người đàn ông tốt ở nhà. Ài, nhưng là....

Giang Văn Văn định vào giúp một tay cũng bị anh đuổi ra.

“Cô đi làm một ngày cũng mệt rồi, ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

Lại Minh mặc dù chỉ nói vài lời khách sáo, Giang Văn Văn lại không khỏi cảm thấy ảm áp. Cô không khỏi âm thầm tiếc hận, người đàn ông tốt như vậy, tại sao Trì Trì lại không biết quý trọng chứ?

Nửa giờ sau, một bàn phong phú thức ăn đã hoàn thành. Giang Văn Văn không ngần ngại khen ngợi, Lại Minh ngại ngần tiếp nhận, ánh mắt vẫn dính trên người Trì Trì. Trì Trì đầy một bụng tâm sự căn bản ăn không thấy ngon, chỉ dùng bữa

gầy gầy vài miếng liền không ăn nữa.

“Ăn không ngon? Em muốn ăn gì anh làm cho em?” Lại Minh thấy cô khẩu vị không tốt, ngay lập tức hỏi.

“Em không đói bụng, đợi lát nữa rồi ăn.” Trì Trì tinh thần rã rời đáp. Cô vào phòng nhìn mẹ một chút, bà vẫn đang ngủ mê man. Cô lại nhẹ nhàng rời đi.

“Em đi siêu thị mua vài món đồ.” Trì Trì thật sự không muốn ở trong cái chỗ áp suất thấp thế này.

“Chờ anh dọn xong đi cùng em.” Lại Minh đáp.

“Không cần, em đi mua ít đồ dùng phụ nữ thôi.” Trì Trì vội vàng từ chối.

“Không sao, anh có thể ở ngoài đợi em.”

“Em đi mua quần áo lót và băng vệ sinh.” Trì Trì bắt đầu phát điên. Giang Văn Văn ở một bên ngại ngần quay mặt qua chỗ khác.

“Cái đó, Trì Trì, ta đưa người đi, ta vừa muốn mua mấy thứ. Lại Minh, trong nhà làm phiền anh.”

Giang Văn Văn kịp thời chen vào nói, tránh để hai người phân tranh.

“Được rồi, hai người đi đi, một lát anh đi đón hai người.” Lại Minh do dự một chút rồi đáp.

Trì Trì và Giang Văn Văn thở phào.

“Văn Văn, mấy ngày hôm nay làm phiền người rồi.” Trì Trì tự đáy lòng cảm kích.

“Không sao, việc ta phải làm mà. Mà ta cũng có làm gì đâu.”

“Người làm rồi, lại còn nghe mẹ ta than thở cầu nhàu chuyện xưa cũ. Ai...”

“Những chuyện nhỏ nhặt này, ban đầu ta không có chỗ nào để đi, chẳng phải người cũng chưa chấp ta sao? Đừng nói những thứ này nữa. Đúng rồi, một mình người đi đi, ta muốn đi siêu thị một lát.” Giang Văn Văn khéo hiểu lòng người cười.

“Cảm ơn người Văn Văn.” Giang Văn Văn khoát tay lặng lẽ rời đi.

Trì Trì tâm sự nặng nề, thỉnh thoảng lại đá đá mấy cục đá trên đường.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trì Trì nghe tiếng liền ngẩng đầu, đã rất lâu rồi không thấy Trần Bội. dưới ánh đèn đường nhìn bộ dạng anh tiêu tụy hơn trước rất nhiều, có vẻ như bệnh nặng chưa lành.

“Phát tài ở nơi nào rồi? Sao tôi không thể nào tìm thấy anh?” Trì Trì không còn hơi sức hỏi.

“Cô có bạn trai đưa đón, đâu cần ngồi cái xe rúm này nữa.”

Trần Bội vẻ mặt rất phức tạp, vui mừng nhưng lại hàm chứa một tia nhàn nhạt mất mát. Chuyện phát triển đúng như anh đã dự đoán, cô tìm được kết cục tốt nhất, anh tại sao lại thấy mất hứng đây?

“Tôi...” Sử Trì Trì lúc này không biết nói sao cho phải.

Dưới đèn đường, bóng dáng anh rất mảnh khảnh, Trì Trì nhìn anh cảm giác như đã từng quen biết không hiểu sao lại tràn ngập trong tâm trí cô.

“Đúng rồi, Trần Bội, anh có quen người nào tên là Trần Húc không?”

Hai người trầm mặc một hồi, Sử Trì Trì đột nhiên hỏi, vấn đề này cô đã sớm muốn hỏi rồi. Trần Bội né tránh ánh mắt dò xét của cô, khẳng định: “Không biết.”

“A, hai người có nhiều chỗ rất giống, có những lúc tôi còn tưởng anh là anh ấy.” Sử Trì Trì thất vọng thở dài nói.

“Anh ấy với cô quen thế nào?” Trần Bội ra vẻ thờ ơ hỏi, trong túi áo tay nắm chặt thành nắm đấm,

“Anh ấy là mối tình đầu của tôi.” Sử Trì Trì đáp.

“À.” Trần Bội kinh ngạc, cô ấy nhớ bao nhiêu?

“Có nói thì anh cũng không hiểu.” Sử Trì Trì làm ra vẻ anh vĩnh viễn cũng không hiểu tâm sự của cô.

“Tôi vừa rồi mới nghĩ ra, hình như có biết một người tên là Trần Húc, cô nói xem anh ta là người như thế nào?” Trần Bội từng bước hướng dẫn cô nói chuyện.

“Anh ấy đi lúc mới mười một mười hai tuổi, dáng cao gầy, sắc mặt hơi tái, không thích cười cũng không thích nói chuyện. Hiện tại so với anh thì chẳng khác bao nhiêu.” Sử Trì Trì cố gắng nhớ lại hình bóng trong trí nhớ của cô.

“Lúc anh ta mười một mười hai tuổi thì cô bao nhiêu?”

“Chín tuổi.”

“Chín tuổi đã bắt đầu nhưng nhớ rồi hả?”

Sử Trì Trì trừng mắt liếc anh một cái, ý là không thể được sao?

“Tôi và người này đã sớm quen thuộc.” Trì Trì giải thích. Trưởng thành sớm? Ngay cả cô hiện tại cũng chưa thành thực đấy thôi.

“Cô nói tiếp đi, tên Trần Húc mà tôi biết hình như cũng tương tự như vậy.”

“Thật nói giống thế nào? Vốn chúng tôi có cho nhau thông tin để liên lạc, nhưng sau khi anh ấy đi không lâu, nhà chúng tôi cũng dọn nhà, cho nên bị đứt liên lạc....”

“Trì Trì.....” đang lúc Sử Trì Trì đắm chìm trong ký ức tốt đẹp thì một âm thanh tối tăm vang lên sau lưng cô.

“A, anh nuôi?” Trì Trì vừa nhìn thấy người lập tức cảm thấy ánh đèn cũng mờ đi rất nhiều.

“Người đàn ông này là ai?” Lại Minh chỉ chỉ Trần Bội buồn rười rượi hỏi.

“Anh ấy cứu em trước một tài xế đi trái luật.” Trì Trì chỉ sợ anh ta sẽ đối với Trần Bội bất lợi, lập tức phải sạch quan hệ giữa hai người.

“Trì Trì, anh chưa từng cùng những cô gái khác nói chuyện nhiều, cho nên về sau em cũng không thể nói chuyện cùng đàn ông khác.”

“Anh nuôi, anh không thể cái gì cũng nghe mẹ, anh phải ra khỏi cái thế giới phong bế đó.” Sử Trì Trì vừa thấy Lại Minh là thấy đau đầu.

“Trì Trì.” Trần Bội kêu lên, anh như có điều suy nghĩ quan sát Lại Minh. Người đàn ông này.....Ai....

“Trần Bội, có thời gian rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp, anh về trước đi.” Trì Trì nói, sau đó kéo Lại Minh nhanh chóng tránh đi.

“Trì Trì, lúc nào chúng ta về nhà?” Trên đường Lại Minh hỏi.

“Chúng ta chẳng phải đang về nhà sao?”

“Anh nói là gia đình.”

“Để nói sau đi.”

“Phải chờ tới bao giờ?” Lại Minh đuổi tận cùng không buông.

“Đến lúc em sẽ nói cho anh biết.”

Sử Trì Trì rất không bình tĩnh. Lại Minh ngậm miệng không nói, hai người yên lặng đi. Sử Trì Trì thật không biết nên làm thế nào.

Đang lúc đầu óc toàn tương hồ, Phong Lôi lại gọi đ muồn cô lập tức tới công ty.

“Công ty có việc gấp em phải quay lại.”

“Chuyện gì? Trễ như thế còn đi sao?”

“Việc gấp.”

“Em không phải đã thôi việc rồi sao?” Lại Minh không yên tâm hỏi.

“Muốn thôi việc phải thông báo trước ba tháng, sao có thể nói đi là đi. Em bây giờ đang bàn giao công việc.” Sử Trì Trì mặt mũi trấn tĩnh nói.

“Anh đưa em đi.”

“Không cần, có xe đến đón rồi.”

“Mấy giờ em về?”

“Có thể phải làm cả đêm, anh đừng chờ em.”

Cô thật sự không muốn ở chung một chỗ với anh ta. Sử Trì Trì ngồi lên xe quay lại vẫy tay với Lại Minh.

Phong Lôi ở tiệm cơm đợi cô.

“Tìm em có việc gì?” Trì Trì vừa vào cửa đã hỏi.

“Liên lạc tình cảm.”

Phong Lôi lắc lắc ly rượu ngữ điệu thường thường nói. Người này thích đem chuyện không đứng đắn nói với giọng nghiêm trang.

“Em hình như có gì rất đáng ngờ, từ lúc tới đây anh đã thấy.” Phong Lôi ánh mắt dường như có chức năng thấu quang, có thể đoán được lòng cô.

“Em...” Trì Trì gãi gãi đầu, từ chối cho ý kiến.

“Hôm nay khó khăn lắm anh mới có tâm trạng tốt, thời gian nhiều, tới giải đáp thắc mắc cho em. Em có thể nói thoải mái, anh đảm bảo sẽ trả lời đầy đủ.”

Trì Trì kinh ngạc, có chuyện tốt này sao? Anh thật sẽ trả lời hết?

“Cơ hội đến phải nắm bắt, nếu qua rồi sẽ không quay lại.” Trì Trì vẫn còn chất vấn dụng ý của anh.

“Bắt đầu từ bây giờ tính thời gian, tổng cộng là nửa giờ, bắt đầu đếm ngược, còn 29 phút.”

Phong Lôi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, không chút để ý nhắc nhở cô.

18. Chương 18

“Anh thật sự muốn kết hôn cùng em?”

Trì Trì do dự mở miệng, muốn xác nhận thêm một lần nữa. Phong Lôi mỉm cười, giống như đây là một câu hỏi buồn cười. Nhưng để tỏ lòng tôn trọng với người hỏi, anh trịnh trọng gật đầu.

“Nhưng em không hề thông minh.”

“Anh thông minh là được.”

“Nhà em không có tài sản, cũng chẳng có địa vị.”

“Anh không cần dựa vào địa vị của phu nữ.” Phong Lôi bình thản cất tiếng, che dấu tia tức giận.

“Em tính tình đồ kỵ, không hiểu chuyện, hết ăn lại nằm, ích kỷ hẹp hòi...” Sử Trì Trì khê cần rằng, đem toàn bộ khuyết điểm của mình nói ra, không muốn đến cuối cùng khi anh phát hiện ra anh đã yêu người không nên yêu, phát hiện tất cả khuyết điểm của cô. Bây

giờ anh hối hận vẫn còn kịp.

“Anh đã sớm biết rồi.” Phong Lôi bật cười, Trì Trì tự nói ra nghe hết sức kỳ lạ.

“Trên người em rốt cuộc có ưu điểm nào để anh yêu em?”

Không phải cô không đủ tự tin, mà mọi chuyện thay đổi quá nhanh, cô thật sự không nghĩ ra.

“Ưu điểm của em chính là tự biết rõ các khuyết điểm của mình.” Anh tán dương mà thiếu chút nữa là Trì Trì học mấu.

Trong thời gian sau đó, Trì Trì tấn công, Phong Lôì ngăn đỡ, Trì Trì nước tới, Phong Lôì đắp đất ngăn.

“Vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề quan trọng nhất.”

Sử Trì Trì cắn răng lấy dũng khí hỏi: “Phong Lôì, anh lấy em vì thật lòng yêu em sao?” Phong Lôì sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng đáp: “Dĩ nhiên.”

“Nhưng....nhưng tại sao em lại cảm thấy anh lấy em giống như là để hoàn thành một nhiệm vụ nào đấy.”

Phong Lôì hơi run, từ lúc nào mà một người chậm chạp như cô lại nhạy cảm như vậy? Đúng vậy, ban đầu tiếp cận cô cũng là để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng, sau lại không phải nữa rồi.

“Tại sao em lại có cảm giác như vậy?” Phong Lôì hỏi, anh đang suy nghĩ xem liệu người nào có thể làm lộ thông tin với cô.

“Em cũng không biết, chỉ là cảm giác thôi. Em cảm thấy anh đang từng bước thay đổi em. Nếu như anh nói, sao anh lại phải làm vậy?”

Cô còn ý kiến chuyện người khác chỉnh sửa mình sao? Trì Trì ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo tinh khiết không chớp nhìn anh. Phong Lôì đột nhiên cảm thấy chột dạ, có chút áp lực. Lần đầu tiên, anh thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Phong Lôì cười cười tự chế giễu bản thân. Cảm giác này chỉ duy trì mấy giây, ngay lập tức bị anh ép mình thay đổi.

“Em thấy mình khuynh quốc khuynh thành, Phú Khả Dịch Quốc hay sao?” Phong Lôì nói giọng bắt cần đòi, hơi to giọng nói.

“Em dĩ nhiên không phải.” Sử Trì Trì có chút tức giận, tại sao anh lại hỏi với bộ dạng như thế?

“Vậy anh muốn thay đổi em thì sao?”

“Ách.....” Đây cũng là việc cô không hiểu.

“Anh thay đổi em có ích lợi gì đây? Vì tài, sắc hay là danh? Em có thể cho anh một lý do sao?” Phong Lôì lời lẽ sắc bén, ép Trì Trì phải chịu thua.

“Em.....”

“Hơn nữa, thay đổi em còn làm liên lụy đến anh. Em cảm thấy em như là minh tinh để anh tự làm mình thua thiệt sao?”

Phong Lôì bổ sung tiếp. Trì Trì thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù nghe không thoải mái, nhưng không thể không thừa nhận anh nói rất có đạo lý. Trì Trì cúi đầu than khổ.

“Đừng suy nghĩ gì cả, thế giới này vốn hoang đường, tình yêu lại càng hoang đường. Cách giải thích duy nhất là em vô tình gieo điều thiện, nên mới thu hoạch được quả tốt, đấy chính là anh.”

“Nhưng em từ nhỏ đến lớn đều nghịch ngợm, chưa từng làm điều tốt.” Trì Trì nói thật.

“Ai nói? Nghe nói nhiều người khi còn bé đã biết làm chuyện tốt!”

“Làm sao anh có thể so sánh người ta với em?” Trì Trì kêu lên.

“Em phải nói làm sao em có thể so với người ta.” Phong Lôì không khách khí sửa lại.

“Tốt lắm, không đề cập đến chuyện đó nữa. Ví dụ như, em cứu ông nội anh, cái này chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Ở cái xã hội lạnh lùng này có mấy ai còn làm việc thiện như vậy?” Phong Lôì không muốn mấy người tốt nào đó quấy nhiễu suy nghĩ của mình, nhanh chóng tìm một ví dụ để khẳng định quan điểm của mình.

“Cho nên anh vì chuyện này mà lấy thân báo đáp?” Sử Trì Trì kinh ngạc mở to hai mắt.

“Đừng quên, là em ăn anh, nên em phải có trách nhiệm.” Phong Lôì tuyên bản án cũ.

“Em không có!”

“Anh có nhân chứng vật chứng.” Phong Lôi giả hoạt cười cười.

“Anh tốt nhất nên quên chuyện này đi.” Trì Trì đập bàn, tại sao anh lại động vào vết sẹo này chứ?

“Anh làm sao có thể quên cơn ác mộng đó.”

“Vậy hẳn là mộng đẹp?” Trì Trì nhỏ giọng cãi chính.

“Sao lại nói vậy? Lúc đó chính em thể nghiệm sao?” Phong Thân đến gần cô, dùng giọng đùa giỡn hỏi.

“Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

Sử Trì Trì giận dữ không thêm để ý đến anh nữa. Phong Lôi nói nhiều như vậy cũng thấy hơi mệt, cãi nhau với phụ nữ còn mệt hơn đàm phán kinh doanh. Ít ra khi đàm phán kinh doanh còn có thể dự đoán được đối phương đang nghĩ gì, còn đối với phụ nữ, vĩnh viễn cũng không thể đoán được. Vừa nói thế này, một phút tiếp theo đã không biết họ nghĩ cái gì.

Không khí tạm lắng xuống. Trì Trì đang nổi lên, Phong Lôi cũng không gấp, anh kiên nhẫn chờ đợi.

“Khi còn bé em đã thề sẽ tìm một người yêu em và em cũng yêu người ta để kết hôn.” Trì Trì hồi tưởng một lát, cuối cùng dùng một câu đơn giản dễ hiểu khái quát như vậy.

“Vậy em tìm được sao?” Em chắc chắn không tìm được, Phong Lôi trong lòng thầm bổ sung.

“Đã từng tìm được.”

“A...” Phong Lôi nhanh chóng tìm kiếm cơ sở dữ liệu trong đại não, quá khứ của cô từng có một người như vậy sao?

“Nhưng anh ấy đã đi rồi.” Đi là tốt rồi, quá khứ chỉ là quá khứ.

“Hơn nữa, em muốn tìm một người đàn ông chỉ có một phụ nữ là em. Bởi vì em thích chung thủy.” Sử Trì Trì chậm rãi nói.

“Thích chung thủy?” Phong Lôi nhìn cô từ đầu đến chân, bình thường có thích thì cũng tương đối chung thủy thôi.

“Vâng, cho nên muốn lấy anh, em đã có một quyết định vô cùng khó khăn.”

“Em là người phát ngôn 360 của chính phủ?” Phong Lôi không nhận được nói chen vào.

“Anh mới 360! Mà phải trừ 110...là 250!”

“Được, anh là 250. Em nói tiếp đi.” Sắc mặt của Phong Lôi ngày càng đen

“Em cảm thấy có một số phương diện anh quá khác, không thích hợp với em.” Dù sao anh cũng từng có nhiều phụ nữ như vậy.

“Trì Trì thân yêu, em phải biết, trước khi biết em, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi, em không cảm thấy nếu anh ở vậy chưa từng có phụ nữ, mới đáng để em lo lắng sao?”

Phong Lôi có chút nổi cáu, khó hiểu. Trên đời này làm sao lại có người phụ nữ như vậy?

“Em tình nguyện lấy cái lo lắng đấy thay cho cái lo lắng này.” Trì Trì lầm bầm.

“Anh là loại đàn ông sau khi cưới đến già sẽ tuyệt đối chung thủy.”

Phong Lôi nén nhịn biện hộ. Khi anh biết mình ở đâu, anh sẽ giữ mình trong sạch, tại sao cô lại còn nghi ngờ anh.

“Cũng không nhất định là như thế, đàn ông giống như ong mật, hái hoa đã thành thói quen, đến chết cũng không dừng lại được.” Phong Lôi nhú mày, cái ví dụ này thật là kỳ lạ.

“Ý của em là...?” Phong Lôi dĩ nhiên có thể nghe ra ý ám chỉ ngầm của cô.

“Em nghĩ chúng ta nên chậm lại, để một khoảng lặng.”

“Hiện tại là quá chậm rồi, giờ là thời đại nào, cái gì cũng tăng tốc, tại sao chúng ta lại phải chậm lại?”

Phong Lôi đứng phắt dậy, anh không thể kiềm chế được phần nộ.

“Thời gian giải đáp thắc mắc sắp hết, em còn một phút.” Phong Lôi nhìn đồng hồ đeo tay nhắc nhở. Trì Trì liếm liếm môi.

“Được, hết giờ.” Phong Lôi làm bộ bước đi.

“Anh chờ một chút. Ừm, em chính là muốn biết, cuối cùng.....anh có thích em hay không?”

Trì Trì ấp a ấp úng nói. Nếu như anh không thương cô, cô sẽ buông tha anh. Nếu như anh yêu cô, cô sẽ...
Lời này cô để ở trong lòng không dám nói ra

“Thích, đương nhiên là thích.”

“Em còn vấn đề gì để hỏi nữa không?” Trì Trì lắc lắc đầu, tạm thời không còn vấn đề gì.

“Chúng ta có thể làm cái khác.” Phong Lôi lại khôi phục nụ cười xấu xa.

“Anh, anh thật vô sỉ.” Trì Trì sẽ không chịu để bị lừa, như lần khói chạy vụt xuống lầu.

Xuống lầu Trần Bội ở trong xe chờ cô, anh vẫn đi xe màu đỏ, chỉ không còn là Santana, mà là xe gì Trì Trì cũng không biết. Xe đồ tươi, y phục màu xám tro, tạo nên một cảnh vô cùng hòa hợp, làm cho người ta có cảm giác thê diễm.

“Sao anh lại ở đây?” Sử Trì Trì nhìn sắc mặt của anh – đặc biệt ảm đạm.

“Anh nhất định là bị bệnh.”

Trì Trì không nhịn được nói, Trần Bội lắc đầu. Trì Trì còn muốn hỏi nữa, Trần Bội lập tức ngắt lời cô: “Đúng rồi, cô nói về người tên là Trần Húc, có phải là người này không?” Trần Bội đưa ra một tấm hình.

Đó là hình Trần Húc trên giường bệnh, gương mặt thon gầy màu xám trắng, ánh mắt tuyệt vọng. Không sai, đúng là anh! Trì Trì nhìn một chút, nước mắt đột nhiên giống như chuỗi ngọc đứt không ngừng rơi xuống.

“Anh thấy anh ấy ở đâu? Anh ấy bây giờ ở đâu?”

Trì Trì ngẩng đầu lên lớn tiếng hỏi. Trần Bội quay đầu đi có nén tim đau quặn, một lúc sau mới khàn khàn nói: “Ồ cô nhi viện.”

“Không thể nào, anh ấy còn có mẹ, làm sao lại ở cô nhi viện?”

“Mẹ của anh ấy bị bệnh chết rồi.” Trần Bội trầm giọng nói.

“Vậy anh ấy bây giờ đang ở đó?”

“Anh ấy....anh ấy cũng chết rồi.”

“Anh nói láo, chúng tôi không chỉ có hai người biết nhau đâu.” Trì Trì xúc xuống xe chạy đi.

Trần Bội cười khổ nhìn bóng lưng cô xa dần.

19. Chương 19

Trì Trì vừa khóc vừa chạy, cô không bao giờ tin Trần Húc đã chết! Nhất định anh ta lừa rồi. Trên đời này người giống người nhiều như thế, có thể chỉ là trùng hợp thôi. Trì Trì không ngừng tự an ủi mình.

Tâm tưởng của cô quay lại mười ba năm trước, khi đó cô chín tuổi, Trần Húc tầm mười một mười hai cô không nhớ rõ.

Khi đó, cha mẹ cô vừa ly hôn không lâu, mẹ mang theo cô lặng lẽ trở lại thành phố L. Họ ở trong một đại tạp viện, khi đó mọi người không quen thuộc với việc ly hôn như bây giờ. Cho nên Trì Trì thường xuyên bị đám trẻ con khác cười nhạo và nhục mạ. Cô từ nhỏ đã nóng tính, ngày nào cũng đánh nhau với bọn trẻ trong khu. Sau này, Lại Minh tới, anh rất khỏe, lại giỏi đánh nhau, bọn trẻ trong viện đều sợ anh, dần dần cũng không dám trêu chọc Trì Trì nữa. Nhưng bọn họ đều bài xích cô, Trì Trì không thể làm gì khác hơn là tự chơi một mình. Không lâu sau, Trần Húc và mẹ anh cũng chuyển tới khu này. Mẹ anh đáng người rất đẹp, đối xử với ai cũng ôn hòa, trong viện mọi người cũng đối xử hòa thuận với họ. Nhưng không lâu sau đã thay đổi hoàn toàn, đó là vì nghề nghiệp của mẹ Trần Húc – bà l

à một vũ nữ.

Kể từ khi biết thân phận của bà, mọi người đều khi dễ bọn họ. Ngày nào cũng có ba bốn người đàn ông đến cửa trêu chọc, trong mắt những người khác cũng không có ý tốt. Bọn trẻ học theo người lớn, thường ném gạch đá vào Trần Húc, đánh anh cả người bị thương. Người hay lo chuyện bao đồng như Sử Trì Trì dĩ nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, thường cùng Trần Húc đánh lại bọn trẻ kia.... Dần dần, họ ngày càng thân nhau hơn.

Người lớn hai nhà ban ngày đều không ở nhà, hai người bọn họ su khi tan học lại cùng nhau làm bài, cùng nhau đùa giỡn. Mùa đông bọn họ chen chúc trong chăn trên một cái giường đọc truyện. Khi đọc đến đoạn Bạch Tuyết kết hôn cùng hoàng tử, Trì Trì ngược mắt ngây thơ nói: “Sau này lớn lên em và anh kết hôn nhé.”

Anh trả lời: “Được.

“Một lời đã định. Người nào đổi ý là con chó què.” Hai người vô cùng nghiêm túc móc tay.

.....

Thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi. Người trong viện ngày càng bài xích mẹ con Trần Húc, phụ nữ nói những lời ngày càng khó nghe, ánh mắt của đàn ông ngày càng không chút kiêng kỵ. Trần Húc lặng lẽ nhẫn nhịn, dù đám trẻ con có đánh anh hung ác thế nào, anh cũng chưa bao giờ khóc hay mách mẹ. Sau đó, không biết người nào báo, nửa đêm một ngày cảnh sát tới bắt mẹ Trần Húc đi. Hai ngày sau Trần Húc cũng bị mang đi, trước khi đi, anh ôm đầu Trì Trì nói: “Trì Trì, em chờ anh, chờ anh sau này lớn lên sẽ cưới em, nhất định phải nhớ đấy.” Nói xong anh lấy miếng ngọc đeo trên cổ xuống đập vỡ thành hai mảnh, mỗi người cầm một mảnh.

Sau khi anh đi không lâu, Trì Trì cũng chuyển nhà.

Càng về sau, mẹ Trì Trì càng ngày càng điên cuồng. Bà mỗi ngày ở bên tai Trì Trì nói ba cô phụ lòng, tuyệt tình, nói Lại Tử Minh thật thà đảng hoàng. Trì Trì có ngủ thiếp đi, bà cũng lay cô dậy bắt cô phải nghe.....

Trì Trì không dễ dàng nhịn đến lúc lớn lên, vừa cô cơ hội, cô lập tức ra ngoài sống độc lập. Sau này kinh tế ổn định rồi, cô đã trở lại đại tạp viện thành phố L. Vẫn còn một số hàng xóm năm đó ở tại đây, có một người đem một túi giấy màu vàng đưa cho cô, ở trong đó tất cả đều là thư Trần Húc viết cho cô.

“Trì Trì, nhà anh đã dọn đến Thượng Hải..... Nhà anh đã đến Nghiêm Châu, nhà anh đã đến Thâm Quyển..... Ở cuối mỗi phong thư anh sẽ viết thêm một câu. Em nhất định phải chờ anh, anh sẽ quay lại cưới em.”

Trong bức thư cuối cùng viết: “Trì Trì, mẹ anh bị bệnh rất nặng, anh cũng bị bệnh, có lẽ phải đi xa chữa trị.....”

.....

Chuyện cũ như khói như mộng, Trần Bội đứng ở trước mặt cô, muốn an ủi mà không biết mở miệng thế nào.

Một lúc lâu sau, chờ Trì Trì khóc mệt, anh mới nói: “Trần Húc nói, anh ấy không thể trở lại cưới cô rồi.” Trì Trì sau khi khóc lòng cũng nhẹ nhõm nhiều, cô xoa xoa mắt nói: “Tôi biết. Khi đó còn bé đùa thôi, sao có thể là thật.” Có lẽ anh đã sớm

“Không, đó không phải là đùa.” Trần Bội sửa lại. Chỉ là, kể cả có anh ấy bên cạnh, cô cũng chưa chắc đã yêu anh ấy. Lúc này trong lòng cô không phải đã có một người sao? Thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều

thứ, nói gì đến một câu nói đùa ngây thơ.

“Cô thích Phong Lô sao?” Trần Bội lại thình lình hỏi.

“Tôi....tôi cũng không biết.” Trì Trì không nghĩ anh sẽ chuyển sang đề tài này, hơi có chút không tự nhiên đáp.

“Thế, cô ghét anh ta sao?” Trần Bội hỏi kiểu khác.

“Cũng không ghét.” Trì Trì nhất thời cũng không lý giải được là tại sao.

“Nếu như cô thực sự không muốn kết hôn cùng anh ta, tôi có thể giúp cô.” Trần Bội nói.

“Giúp thế nào?”

“Kiện anh ta cưỡng bức. Ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế.”

“Cái gì?”

“Tình huống này bình thường luật pháp sẽ đứng về phía phụ nữ. Cho nên cô kiện anh ta so với anh ta kiện cô phần thắng lớn hơn nhiều.” Trần Bội quan sát biểu hiện biến hóa liên tục của Trì Trì.

“Nếu cô thắng kiện, Phong Lô sẽ bị xử từ ba đến bảy năm tù.” Trần Bội tiếp tục quan sát phản ứng của Trì Trì.

Trì Trì suy nghĩ rối loạn, mặc dù có chút tức giận bất đắc dĩ, nhưng dĩ nhiên không muốn kiện Phong Lô ra tòa. Ba đến bảy năm, chẳng phải toàn bộ cuộc đời anh sẽ bị phá hủy sao?

“Nhưng tôi thấy là lúc đó là do tôi say nên chủ động.....” Trì Trì ấp a ấp úng nói.

“Cô không dám hay không muốn?”

“Tôi cũng không biết.” Trì Trì khó khăn đáp.

“Nếu người khác làm như vậy, cô cũng sẽ dễ dàng tha thứ sao?” Trần Bội đột nhiên hỏi, trong nhận thức của anh, cô cho tới bây giờ là người không bao giờ chịu thua thiệt người khác, huống chi thiệt thòi lớn như vậy!

“Dĩ nhiên là không! Nếu là người khác tôi dù phải liều mạng cũng không để hấn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.” Trì Trì chém đinh chặt sắt đáp. Nói xong, cô đột nhiên nghĩ tới, tại sao đối với Phong Lô lại được?

Trần Bội vừa khổ sở vừa vui mừng nói: “Trì Trì, đừng suy nghĩ nhiều nữa, cô thích Phong Lô, và anh ấy cũng thích cô.”

“Tôi không.....” Trì Trì đang muốn phản bác, lại thấy Trần Bội phát phát tay ngắt lời cô nói tiếp: “Có lẽ, lúc bắt đầu cũng không ai đoán được hai người sẽ đến với nhau. Nhưng hai người rất hợp nhau. Có lúc người mà chúng ta vẫn mơ ước và người thực tế thường không phải là một người. Quên Trần Húc đi, anh ta chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời cô thôi, chỉ là một người đi cùng cô một đoạn đường đời, không phải là người đưa cô đi cả cuộc đời.” Trì Trì kinh ngạc nhìn Trần Bội, một tia sáng thật nhanh thoáng qua đầu óc của cô, nhanh đến nỗi cô cơ hồ không nắm bắt được.

Trần Bội còn muốn nói tiếp, vừa nhìn biểu hiện của Trì Trì lập tức dừng lại, xoay người rời đi. Bóng dáng anh gây gò cô đơn, lưng đĩnh đạc thẳng tắp.

Nhiều năm trước, cô cũng đã từng thấy qua hình ảnh như vậy.

“Anh đứng lại đó cho tôi.” Bất chợt Trì Trì hét lớn một tiếng.

“Có chuyện gì?” Trần Bội dừng bước, thanh âm hơi có chút run rẩy.

“Nói cho tôi biết, anh có phải chính là Trần Húc hay không?” Trì Trì đuổi theo nhìn chăm chăm vào anh, gương mặt mong đợi khẩn trương.

“Không phải.” Trần Bội phải cố hết sức mới bình tĩnh đáp.

“Không, anh đúng là anh ấy. Từ lần đầu tiên gặp tôi đã có cảm giác từng quen biết anh, cách nói chuyện của anh, nụ cười của anh, còn cả bóng lưng của anh.....” Trì Trì vội vàng nói.

“Tôi đã nói cô chỉ cần nhìn thấy người đẹp trai là cảm thấy giống như từng quen biết.” Trần Bụi cố gắng dùng lời đùa giỡn để che vẻ bất an

“Nếu như anh là anh ấy tại sao lại muốn làm bộ như không biết tôi? Anh sợ phải chịu trách nhiệm? Tôi đã nói rồi, đó chẳng qua là câu nói của trẻ con mà thôi. Thời buổi này, người trưởng thành thề non hẹn biển còn có thể rũ bỏ, huống chi là một câu nói đùa của trẻ con? Anh không phải quá lo lắng.”

“Cô thật sự nhầm rồi, tôi không phải!” Trần Bụi như cũ kiên định đáp.

Cả hai đang giằng co. Một thanh âm thanh thúy dễ nghe cắt đứt họ.

“A Bụi.” Cách đó không xa, một bóng dáng cao gầy yêu kiều đi tới. Trì Trì vừa nhìn nhận ra chính là Phong Nhã. Phong Nhã rất kinh ngạc nhìn Trì Trì nói: “Thật là trùng hợp, hai người cũng quen biết?” Trì Trì gật gật đầu.

“Hai người là.....?” Trì Trì ngậy ra nhìn hai người bọn họ, bọn họ dường như rất thân quen.

“A, để em giới thiệu một chút, đây là vị hôn phu của em, tháng sau bọn em sẽ kết hôn.” Phong Nhã kiêu ngạo kéo Trần Bụi, gương mặt hạnh phúc thỏa mãn.

“Vậy sao? Chúc mừng hai người.” Trì Trì cứng nhắc cười. Nếu anh là Trần Húc thì thế nào? Có lẽ người ta vô tâm vô tính, sợ cô dây dưa nên mới không dám thừa nhận.

“Trần Húc, tôi hiểu tại sao anh không dám thừa nhận. Như vậy rất tốt, anh tìm được cô ấy ít nhất cũng phải phần đầu hai mươi năm.” Trì Trì nụ cười có chút chói mắt. Nói xong cô xoay người bỏ đi khiến Trần Bụi thấy có chút không được. Anh do dự một chút liền đuổi theo.

“Trì Trì.” Giọng anh trầm thấp.

“Vâng.” Trì Trì cố gắng để giọng mình lạnh nhạt một chút.

“Tôi không phải là Trần Húc, tôi chỉ là bạn anh ấy mà thôi. Nếu tôi là anh ấy, cô chẳng lẽ lại không nhận ra? Cô có thể nhìn cũ một chút, diện mạo của chúng tôi có gì tương tự chứ?” Trì Trì theo bản năng nhìn khuôn mặt của anh, quả thật bọn họ hình dáng không phải là rất giống, một người dù có biến hóa thế nào, hình dáng căn bản chắc sẽ không thay đổi. Huống chi Trần Húc lúc đi đã mười một hai tuổi rồi, khuôn mặt căn bản đã định hình, có thể thay đổi thế nào?

“Thật xin lỗi, có lẽ tôi nhận nhầm.” Trì Trì cúi đầu khổ sở đáp.

“Ừ, vậy tôi đi trước.” Trần Bụi chần chừ một lát rồi quyết định xoay người rời đi. Cách đó không xa, Phong Nhã đang ngoắc tay về phía anh. Phong Nhã đối với đàn ông bình thường luôn là một bộ mặt không hề có cảm xúc, lúc này với Trần Bụi dáng vẻ cũng không khác gì. Trì Trì nhìn theo lưng bọn họ, không hiểu là cảm giác gì.

“Ghen?” Một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng cô truyền đến.

20. Chương 20

Trì Trì giật mình sợ hãi. Không cần quay lại cũng biết chủ nhân của giọng nói này là ai. Ngoài Phong Lôi còn có thể là ai chứ?

“Không có!” Trì Trì vội vàng phủ nhận.

“Anh nghe nói mấy tháng trước ngày nào anh ta cũng đưa đón em đi làm?” Phong Lôi nheo nheo mắt tiếp tục thẩm vấn.

“Chỉ giống taxi chui thôi.”

“Thế tại sao anh ta không nhận đưa đón người khác?” Phong Lôi quyết hỏi đến cùng.

“Anh làm sao vậy? Những người cùng công ty, rồi những mỹ nhân thỉnh thoảng lại xuất hiện em có thăm vấn anh không? Động tác thuần thực của anh không biết là đã luyện tập cùng bao nhiêu phụ nữ đây?”

Nghĩ tới chuyện này, Trì Trì lại hào khí ngất trời.

“An

h liệu mạng luyện tập không phải là để trước mặt em thể hiện thuần thực một chút sao? Bây giờ làm gì cũng phải có kinh nghiệm. Người tuyển dụng chẳng phải đều hỏi em có kinh nghiệm hay không sao?” Phong Lôi da mặt dày, vô lý lấp liếm.

“Vậy em cũng đi tìm người khác để luyện tập.” Trì Trì lấy đạo quân tử để trị tiểu nhân.

Phong Lôi trừng lớn h nói: “Em có gan đi luyện tập sao?” Người nào dám cùng em luyện????

“Đi thì đi, tại sao đàn ông các anh có thể năm thê bảy thiếp, phụ nữ chúng tôi lại phải thủ thân như ngọc?”

Trì Trì dậm chân giận dữ quay đi lại bị Phong Lôi ôm chặt. Đang thấy rất sung sướng, điện thoại di động kêu lên, Phong Lôi vừa nhìn số gọi đến, thái độ tự nhiên nghiêm túc rất nhiều.

“Phong Lôi, tôi đã xác định cô ấy thật sự thích anh, anh có thể tiếp tục giữ nguyên kế hoạch hành động.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ giữ nguyên kế hoạch.” Phong Lôi cười nhạt nói.

“Tôi biết là tôi đã hơi vội vàng, nhưng tôi sợ mình không còn nhiều thời gian, mong anh hiểu tâm tình của tôi.” Đầu kia truyền đến tiếng thở dài nặng nề u uất.

“Không, không vội, tuyệt đối đừng sốt ruột.” Phong Lôi nhanh chóng đáp. Anh bây giờ cũng có chút không thể chờ đợi đây.

“Tốt. Anh thay tôi chăm sóc cô ấy thật tốt. Yêu thương cô ấy nhiều một chút. Cô ấy vẻ bề ngoài nhìn như ánh mặt trời, thực ra trong lòng cũng có điểm yếu đuối. Sau này kết hôn với cô ấy, anh phải bao dung cô ấy.”

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh đã cho tôi biết về cô ấy.” Phong Lôi thành khẩn nói cảm ơn, không hề khách sáo.

“Không làm mất thời gian của anh nữa.” Tiếng cười trong điện thoại có chút cô đơn.

Cúp điện thoại, anh thật nhanh liền đuổi theo Trì Trì.

Anh kéo cô, cô bổ nhào về phía trước. Hai người trên đường lôi lôi kéo kéo.

“Em còn như vậy anh sẽ bế em lên.” Phong Lôi uy hiếp cô.

“Anh dám?” Trì Trì trừng mắt.

“Em cứ thử xem.”

Phong Lôi nheo mắt đến gần cô, Trì Trì vội vàng bước lùi một bước. Người này có cái gì không làm được. Cô chỉ không cam lòng bị anh kè

“Em thích Trần Bội?” Phong Lôi làm ra vẻ bình thản hỏi.

“Ừm....” Trì Trì tự hỏi, chọn lựa ngôn từ, trước khuôn mặt thâm trầm của Phong Lôi cũng không muốn chọc giận anh.

“Em đối với anh ấy không biết là cảm giác gì, chỉ cảm thấy như đã từng quen biết....”

Trì Trì nói một nửa ngẩng đầu lên nhìn Phong Lôi một cái, vừa lúc nhìn thấy tia lửa trong mắt anh. Cô trừng mắt lên: “Anh ghen?” Thần thái, động tác mang ý hài hước. Phong Lôi vừa đẩy một tia lửa giận lập tức tan thành mây khói. Không nhìn được ôm chặt lấy cô: “Anh phát hiện ra, chúng ta ngày càng giống vợ chồng.”

“Sao thế được? Em và anh nhân phẩm căn bản không cùng đẳng cấp.” Trì Trì liếc anh một cái. Cô ít ra cũng là một người thú vị, không phải người bình thường.

“Anh lại quên, anh và em căn bản không cùng đẳng cấp thông minh.” Phong Lôi trêu ghẹo nói, trong lòng vui vẻ hơn rất nhiều. Anh vốn tưởng rằng, có rất nhiều thứ là dành cho anh, nhưng hiện giờ anh biết là không phải như vậy.

Phong Lôi lái xe đưa Trì Trì về tiểu khu, dừng dưới sân, anh chờ cô mở lời mời mình lên uống nước. Đợi nửa ngày đường như người ta không có ý đó.

“Thế nào? Em không cảm thấy em nên mời anh lên nhà uống chén nước sao?” Phong Lôi chủ động nhắc nhở.

“Cái này.....”

Trì Trì do dự một chút, theo lý thuyết cô cũng nên mời khách sáo một câu, nhưng vừa nghĩ đến Lại Minh đang ở trong nhà cô lại không dám, cự tuyệt thật nhanh: “Em cảm thấy anh không uống chén nước này cũng không bị khát chết.” Phong Lôi hừ lạnh một tiếng, đập ga đi thẳng. Lái đến đầu đường anh lại cảm thấy không cam lòng, mở cửa xuống, chạy theo sau Trì Trì. Trì Trì không khỏi có chút vội vã, da mặt anh sẽ không dày đến mức theo cô lên nhà chứ? Trì Trì đang suy nghĩ xem lấy cớ gì để từ chối anh, ai ngờ Phong Lôi bất chợt từ sau lưng ôm cô, hơi thở nóng hổi quanh quẩn trên mặt cô. Trì Trì vừa hoảng hốt vừa tức giận.

“Hôn anh.” Phong Lôi nhỏ giọng ra lệnh.

“Không.”

“Nếu không, anh sẽ bế em chạy ba vòng quanh tiểu khu.”

Phong Lôi uy hiếp. Chạy ba vòng? Nếu bị người ta nhìn thấy thì sao? Mẹ cô và Lại Minh vẫn ở đây. Trì Trì đấu tranh tư tưởng một lát, rốt cuộc không thể làm gì khác, quay đầu hôn lên môi anh. Ai, coi như bị chó cắn một phát vậy. Phong Lôi mặc dù không hài lòng lắm nhưng cũng đành chấp nhận.

“Lên đi, sau khi lên lầu đứng ở ban công vẫy tay với anh.” Phong Lôi lưu luyến buông cô ra.

“Được.” Trì Trì lúc này rất sung sướng đồng ý với anh.

Phong Lôi đợi một lát, cho đến khi phòng cuối sáng đèn, một bóng dáng quen thuộc vẫy vẫy về phía anh, anh mới yên tâm xoay người đi về. Tâm tình tốt khiến anh không chú ý, bên cạnh bóng cây có một bóng người đang đứng, dùng ánh mắt buồn rười rượi nhìn chằm chằm bóng lưng anh.

Trì Trì đứng trên ban công nhìn Phong Lôi rời đi mới từ từ đóng cửa sổ, bước chân có chút nặng nề đi vào phòng ngủ. Nếu có thể thì cô không muốn trở về căn nhà này. Mẹ và Lại Minh không biết đã đi đâu, chỉ có mình Giang Văn Văn ở nhà.

Gần đây Văn Văn đối với cô có chút lạnh nhạt. Làm cho cô không khỏi phiền não.

“Lại Minh sợ người chưa ăn cơm tối, đặc biệt làm mấy món ngon cho người. Đợi nửa ngày không thấy người quay về đã đến công ty tìm người rồi.” Giang Văn Văn giọng nói xa cách lạnh lùng, khiến Trì Trì nghe rất không thoải mái.

“Văn Văn, người làm sao vậy? Người hiểu lầm ta gì đó phải không?” Trì Trì không nhịn được hỏi.

“Ta sao dám hiểu lầm người cái gì. Về sau người còn là cấp trên của ta, nếu không cẩn thận sẽ đuổi việc ta.” Văn Văn dùng giọng lạnh lùng trào phúng nói.

“Người gần đây sao nóng lạnh thất thường vậy? Không giống Văn Văn mà ta biết.”

“Người cũng không giống Sử Trì Trì mà ta biết...” Giang Văn Văn hung hăng nói, lại nghe thấy tiếng mở cửa, thì ra Lại Minh trở lại.

“Lại Minh, anh trở lại rồi, nhanh ăn cơm đi kèm mấy món anh làm hâm lại rồi.”

Giang Văn Văn liếc Sứ Trì Trì một cái rồi chạy lại chào hỏi. Đột nhiên Văn Văn sợ hãi kêu lên: “Lại Minh, trên mặt anh sao lại toàn nốt vậy?”

“Bị muỗi cắn.” Lại Minh ngẩn ngơ đáp, sau đó nhìn Sứ Trì Trì chằm chằm, trầm mặt nói: “Trì Trì, em vào đây, anh muốn nói chuyện với em một chút.”

Trì Trì trong lòng phiền não bất an, lại nghĩ thừa dịp này nói một lần rõ ràng cũng tốt.

“Được.” Trì Trì rất vui vẻ đáp. Giang Văn Văn giữ ý nhanh chóng vào phòng.

“Nói ở phòng khách đi.” Trì Trì không muốn vào phòng ngủ của anh.

“Anh muốn hỏi em, rốt cuộc chuyện của chúng ta em nghĩ thế nào?” Lại Minh hỏi thẳng.

“Ngay từ đầu thái độ của em đã rất rõ ràng, em chỉ xem anh như anh trai mình, còn kia là ý của mẹ.....”

“Em muốn đẩy trách nhiệm?” Không đợi Trì Trì nói xong Lại Minh giận dữ hét lên.

“Hôn ước của chúng ta ngay từ lúc anh đến nhà em đã được định ra, từ khi đó, mẹ đã nói không cho phép anh lui tới với những người khác, bà để cho trong lòng tất cả đều chỉ có mình em, không để người khác khi dễ em. Bao nhiêu năm qua anh đều làm được, anh vẫn nỗ lực kiếm tiền, chịu khó học nấu ăn..... Nhưng để em đối xử với anh như thế sao? Khi còn bé em vẫn lẩn trốn anh, tình nguyện cùng cái loại tạp chủng đó ở chung một chỗ cũng không thêm để ý đến anh. Cái này bỏ qua, anh cho là em còn nhỏ có thể tha thứ. Nhưng sao khi lớn lên thì sao? Em và tốt nghiệp đại học liền chạy mất. Từ đó anh một mực tìm em, đợi khi tìm được em, mới phát hiện em đã sớm cùng người khác ở chung một chỗ.”

Lại Minh giọng nói càng lúc càng lớn, tất cả những uất ức đè nén bao nhiêu năm bùng phát. Trì Trì trong lòng chua xót, cô biết, anh từ nhỏ đã che chở mình. Mười mấy năm qua, trong thế giới của anh chỉ có hai người mẹ và cô, có lúc cô cực kỳ cảm thông với anh, nhưng đó tuyệt đối không phải là tình yêu. Cảm thông và tình yêu cô phân biệt được rõ ràng.

Lại Minh nhìn Trì Trì có chút xúc động, trong lòng mềm nhũn, lời nói không khỏi ôn hòa: “Anh hiểu em còn trẻ, nhất định là em bị tên họ Phong lừa. Loại đàn ông bản lĩnh không có, chỉ có lời ngon tiếng ngọt. Chỉ cần em nghe lời anh, cắt đứt với hắn, cùng anh trở về thành phố, anh sẽ không để ý nữa. Anh đảm bảo từ nay về sau sẽ cùng em sống thật tốt, em muốn gì anh sẽ đều đáp ứng. Em xem thế có được không?”

Lại Minh bước lại gần một bước, đưa hai tay ra cố gắng ôm lấy cô. Trì Trì vừa nhìn thấy hành động của anh lập tức lui về phía sau né tránh. Lần này hoàn toàn chọc giận Lại Minh. Ánh mắt của anh ta lập tức trở lên cuồng loạn và dữ tợn: “Em có thể để cho tên họ Phong đó vừa ôm vừa hôn, tại sao anh đụng một cái lại không được? Em là của anh, luôn luôn là của anh.”

Anh bệnh cũ tái phát, Trì Trì vừa khấn trương vừa hốt hoảng. Anh ta vốn tính đã nóng nảy, một khi đã bị chọc giận, anh sẽ nổi điên. Trì Trì đang lo lắng, quả nhiên nhìn thấy Lại Minh cầm con dao gọt trái cây trên bàn lên, thuận thực rạch trên tay mình.

“Đừng như vậy, anh.”

Sứ Trì Trì trong lòng hoảng loạn chạy lên trước, ôm cánh tay của anh không thể anh rạch xuống. Giang Văn Văn nghe động cũng vội vàng chạy đến. Vừa nhìn Lại Minh như vậy, đôi mắt cô đầm lệ mông lung, dịu dàng khuyên nhủ: “Lại Minh, anh nghe tôi nói, Trì Trì chỉ nhất thời ý loạn tình mê, cô ấy sẽ biết được lòng tốt của anh. Anh suy nghĩ kỹ một chút, nghĩ đến di Sứ, di nuôi dưỡng anh cũng không dễ dàng, nếu anh xảy ra chuyện di sẽ sống thế nào?”

“Đúng vậy, anh, anh suy nghĩ cho mẹ một chút, em van anh.”

Trì Trì cũng phụ họa theo. Lại Minh ánh mắt cuồng loạn chậm rãi khôi phục lại bình thường, nhưng tay phải vẫn nắm chặt dao gọt trái cây, Trì Trì không dám chủ quan chút nào.

“Ai, tay của tôi!” Trì Trì chợt kêu lên một tiếng.

“Sao vậy? Em bị thương?” Lại Minh trong lòng hốt hoảng, dao gọt trái cây rơi trên mặt đất. Trì Trì nhân cơ hội thật nhanh nhấc lên. Giang Văn Văn vừa kéo vừa đẩy Lại Minh vào phòng cô. Sứ Trì Trì nhanh chóng tìm trong hành lý của anh thuốc an thần, bơm vào kim tiêm đưa cho Văn Văn tiêm cho anh ta. Lại

Minh lúc này mới trầm lắng ngủ. Hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Giang Văn Văn lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Cô lườm Trì Trì một cái, dùng giọng nói có chút cường điệu nói: “Đi, đến phòng người, chúng ta nói chuyện một chút.” Sử Trì Trì sững sốt một chút rồi ngoan ngoãn đi theo cô trở về

“Người định giải quyết chuyện này thế nào?”

21. Chương 21

“Dù sao ta cũng sẽ không kết hôn cùng anh ấy.” Sử Trì Trì kiên định đáp.

“Vậy Lại Minh làm sao bây giờ?” Giang Văn Văn lạnh giọng hỏi.

“Về anh ấy, ta tin chỉ cần anh ấy chịu ra khỏi thế giới phong bế đó, nhất định tương lai tốt đẹp đang chờ. Thật ra thì anh ấy rất cố ý thức trách nhiệm, lại chung tình, ngoại trừ hơi không hợp thời, còn đâu rất tốt.”

“Nếu anh ấy tốt như vậy, tại sao lại người muốn người khác?”

Giang Văn Văn giọng nói có chút bức người. Cô suy nghĩ một chút cảm thấy không ổn, chậm rãi nói: “Trì Trì, mấy ngày nay có thể người cũng cảm thấy ta đối xử với người rất lạnh nhạt. Ta cũng hiểu là bạn bè cũng không nên can thiệp vào chuyện riêng của người, nhưng mấy ngày ở chung, ta thấy thật sự Lại Minh rất đáng thương, người không phải không biết anh ấy rất để ý đến người. Mỗi ngày đều tự coi mình là quần gia, giặt giũ quần áo, sau đó làm cả bàn đồ ăn chờ người, người không về anh ấy cũng không ăn. Mỹ nhân có ngồi trước mặt cũ

ng không thèm nhìn lấy một cái.”

Giang Văn Văn có chút xúc động. Trì Trì kỳ quái nhìn cô một cái, cô không nghĩ Lại Minh trong mắt Giang Văn Văn lại tốt đẹp như vậy.

“Phụ nữ gặp được đàn ông như vậy còn có cái gì không hài lòng đây? Ta không hiểu người tại sao hoa hồng bên cạnh thì không cần, lại nhất định đuổi theo mấy điều phù du?”

Trì Trì trầm tư một hồi mới chậm rãi nói: “Đại khái là củ cải hay rau xanh ai cũng có sở thích riêng thôi.”

Trì Trì lại hài hước bổ sung thêm một câu: “Nhưng, nếu người muốn, hay là người lấy Giang Văn Văn hung hăng trợn mắt nhìn Trì Trì một cái, dùng giọng giễu cợt nói: “Sử Trì Trì, người căn bản không xứng với tầm lòng anh ấy. Người vẫn luôn chà đạp tâm ý của anh ấy. Người đi mà tìm tên Phong Lôi ngựa đực kia, sau này có khóc lóc thì cũng đừng có chạy đến tìm ta.”

Giang Văn Văn rầm một tiếng sập cửa đi ra ngoài, bỏ Sử Trì Trì sững sờ đứng đó.

Hôm sau, vừa rạng sáng (thật ra thì đã mười giờ), Phong Lôi gọi điện đến.

“Trì Trì, em đang ở đâu?”

“Ồ trên giường.” Trì Trì mơ mơ màng màng đáp. Phong Lôi nheo mắt, trong đầu hiện lên một cảnh tượng kiều diễm.

“Có chuyện gì à?” Trì Trì ngáp một cái. Người này có tật xấu sáng sớm gọi điện tới, chỉ nói một câu không đầu không cuối rồi đột nhiên dừng lại. Cô nào biết người nào đó lúc này ý nghĩ đang rất xấu xa.

“Buổi trưa đến nhà hàng Bích Trúc chờ anh.” Phong Lôi giọng đều đều nói.

“Nhưng em còn....”

“Em tốt nhất nên nghe lời, nếu không, anh lập tức đến ngay nhà em, bò lên giường em.” Phong Lôi chuyển thanh âm trầm thấp.

“A!” Trì Trì đang buồn ngủ nhất thời cứng đờ.

“Đừng đừng, em đi em đi!” Trì Trì nhăn mặt, gặp phải người da mặt dày thế này, cô còn nói được gì đây?”

“Được, người biết điều thì dễ sống.” Phong Lôì hào phóng khen cô.

Trì Trì nhanh nhanh chóng chóng xuống giường, cẩn thận tỉ mỉ ăn mặc, nhẹ nhàng mở cửa, ngó đầu nhìn phòng khách, hoàn hảo là mẹ và Lại Minh lại không ở đây.

Cô rón rén thay giày.

“Người ra ngoài à?” Giang Văn Văn không biết từ đâu bay đến trước mặt cô, làm Trì Trì sợ hết hồn.

“Lại Minh bị ốm, sốt mãi không đỡ, người làm gì thì làm!”

Giang Văn Văn nói liên tiếp mấy lời rồi đi vào nhà. Trì Trì trong lòng lo lắng, vội vàng chạy tới xem. Giang Văn Văn thấy anh bị bệnh liền nhường lại phòng mình cho anh, còn mình thì cùng Sử Nhan Ngọc ở một phòng. Lại Minh mặt mày tái nhợt, cau mày nằm ở trên giường. Trì Trì đi tới, nhẹ nhàng gọi: “Anh.”

“Trì Trì.” Lại Minh từ từ mở mắt, ánh mắt bất định vô hồn.

“Mọi người đưa anh đi bệnh viện nhé.” Trì Trì nói.

“Không sao, nằm một lát là khỏi thôi.” Lại Minh lơ đãng đáp.

“Không được, anh đứng lên cho em.”

“Lại Minh, bị sốt thế này bệnh cũng không nhẹ đâu.” Giang Văn Văn ở một bên khuyên nhủ.

Lúc đang giằng co, điện thoại của Trì Trì lại vang lên.

“Trì Trì, em bây giờ còn chưa đi sao?”

“Hôm nay em có việc gấp, không đi được.” Trì Trì có chút áy náy nói.

“Chuyện gì?” Phong Lôì giọng có chút gấp gáp vội vã.

“Bạn em ốm em phải đưa đi bệnh viện.” Trì Trì chột dạ nói dối.

“Là thế sao?” Phong Lôì bắt đầu lạnh lùng.

“Đương nhiên.” Trì Trì vội vàng đáp.

“Nếu như vậy anh lái xe đưa em đi.”

“Không, không cần phiền toái như vậy, không làm mất thời gian của anh.”

Trì Trì vội vàng từ chối, đùa hay sao mà để anh đến đây. Trì Trì đang suy nghĩ dùng lý do gì để từ chối anh, Lại Minh đang nằm trên giường đột nhiên lại nói to: “Trì Trì, mau tới đây đưa anh đi bệnh viện.” Trì Trì vội vã cúp điện thoại, chạy tới bên cạnh Lại Minh.

Phong Lôì đầu bên kia nghe trong điện thoại thanh âm luống c vội vàng của Trì Trì, khóe miệng bắt ra một tia cười lạnh, sắc mặt sa sầm như trời sắp mưa.

Trì Trì đỡ Lại Minh, Giang Văn Văn xách đồ theo sau. Lại Minh đưa chìa khóa xe cho Văn Văn, Trì Trì rất không yên tâm hỏi: “Văn Văn, người lái được không? Chẳng phải người vừa học lái xe sao?”

Giang Văn Văn căng thẳng cười một tiếng: “Được hay không phải thử mới biết được.”

“Cô có thể.” Lại Minh nói thêm một câu. Trì Trì không nói gì, đỡ Lại Minh ngồi vào ghế sau, nhất thời cả ba người đều không lên tiếng.

Đến bệnh viện đăng ký xong Lại Minh nhanh chóng đi kiểm tra. Kết quả là Lại Minh làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, cộng thêm mệt nhọc quá độ, dinh dưỡng không đầy đủ. Trì Trì trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

“Ở thành phố chúng ta chỉ có hai ngôi nhà, mẹ và anh đã cho thuê, cũng không cần trông nom, mà sao anh là hà khắc với bản thân như vậy?” Trì Trì thật sự không nghĩ ra.

“Cũng không phải là hà khắc, chỉ là có lúc lười ăn cơm thôi.”

Lại Minh nhàn nhạt đáp. Giang Văn Văn quay đầu nhìn Lại Minh, trông mắt mang theo tia đau lòng cùng thương hại.

“Trì Trì, người theo Lại Minh trở về đi, đừng nghĩ đến những chuyện kia nữa.”

Nghe mấy lời này, ánh mắt lạnh nhạt của Lại Minh hiện lên sự đồng tình. Trì Trì nhìn lướt Giang Văn Văn, quay đầu không nói gì. Bác sĩ sau khi kê thuốc bổ, dặn dò một chút liền cho bọn họ về.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, mắt Trì Trì nháy liên tục, trong lòng hốt hoảng, không ngừng đi tới đi lui trong phòng khách.

“Văn Văn, sao người còn chưa đi làm?” Trì Trì không có việc gì làm nói chuyện phiếm.

“Ta đang nghĩ đông, chẳng phải là làm theo lời người sao?” Văn Văn bất mãn nói.

“Mẹ ta có nói lúc nào thì về không?” Văn Văn lắc đầu, thở dài một cái, đúng kiểu nữ nhi yếu đuối.

“Không rõ lắm, có thể là ngày mai.”

Điện thoại di động vang lên. Trì Trì không tập trung bắt máy, “Sử Trì Trì, em đi ra cho anh.” Truyền tới là thanh âm lạnh như băng của Phong Lôi.

“Em...”

“Anh đang ở trước cửa nhà em, mở cửa.” Trì Trì cả kinh trong lòng, vội vàng chạy ra mở cửa.

“Phong tổng.” Văn Văn chào hỏi. Phong Lôi gật đầu với cô một cái liền muốn bước vào.

“Anh em bị bệnh.” Trì Trì cuống quýt giải thích.

“Giang tiểu thư, phiền cô giúp tôi chăm sóc bệnh nhân một chút.” Phong Lôi nói với Giang Văn Văn xong lại chỉ chỉ Trì Trì: “Em đi theo anh.”

“Không, không được.”

Phòng ngoài có âm thanh huyền ảo, Lại Minh đã tỉnh. Giang Văn Văn sợ giữa hai người xảy ra xung đột liền nói với Trì Trì: “Trì Trì, có thể công ty có việc gấp tìm người, người mau đi đi, Lại Minh để ta chăm sóc, nhanh đi đi.” Trì Trì suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể làm như thế. Trì Trì lúi Phong Lôi lòng như lửa đốt xuống lầu. Phong Lôi mặc dù không hài lòng, nhưng cũng không cưỡng lại.

“Anh là bạn trai chính thức của em, mà sao lại giống như vụng trộm vậy?”

“Anh Lại Minh bị chứng nóng này, nếu phát tác sẽ tự làm mình và người khác bị thương. Anh đừng chấp nhặt với anh ấy được không?”

“Chứng nóng này? Đã đi bệnh viện khám rồi sao?” Phong Lôi trong lòng căng thẳng, Trì Trì gật đầu xác nhận.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói, anh ấy còn nhỏ chịu quá nhiều tổn thương, sau khi trưởng thành lại sống khép kín nên mới thế. Bác sĩ vốn đề nghị anh ấy nhập viện, nhưng cả mẹ và anh ấy đều không đồng ý. Hơn nữa, nghe nói bệnh viện tâm thần rất đáng sợ, mẹ không thể bỏ mặc anh ấy.” Trì Trì khổ sở cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Phong Lôi vừa nhìn bộ dạng này của cô, lửa giận trong lòng vơi đi không ít, anh với tay kéo cô vào lòng: ng nhà có chuyện như vậy, sao em không nói cho anh biết sớm?” Trì Trì trong lòng thầm nói: “Nói cho anh thì cũng có ích gì chứ?”

“Vậy em định sau này thế nào? Vẫn lẩn trốn anh ta?” Phong Lôi lại hỏi.

“Em...em cũng không biết. Em coi anh ấy như anh trai. Thật ra anh ấy rất đáng thương, năm tuổi đã phải tự mình chăm sóc mẹ, nhặt ve chai, bán hàng vỉa hè việc nào cũng từng làm qua. Mẹ anh ấy vì không có tiền chữa bệnh nên chết trước mặt anh ấy....”

Phong Lôi trong lòng thổn thức, cánh tay ôm Trì Trì chặt thêm một chút.

“Phong Lôi, em xin anh một chuyện được không?” Trì Trì thận trọng nói.

“Em nói đi.” Phong Lôi trầm giọng.

“Xin anh đừng chấp nhặt hành vi của anh ấy được không?”

“Nếu như anh ta dừng lại, anh có thể không chấp.”

“Nhưng anh cũng biết, tinh thần anh ấy có vấn đề, nói không chừng về sau...”

Trì Trì nghĩ tới đây, trong lòng lại lạnh run. Cô không dám tưởng tượng sau này sẽ thế nào. Cô không muốn thấy bất kỳ bên nào bị tổn thương.

“Ý em là về sau dù anh ta có gây ra chuyện gì, kể cả muốn giết anh, anh cũng không chấp sao?” Phong Lôi thanh âm lại lạnh như băng.

“Em.....ý của em không phải như vậy.” Trì Trì vội vàng giải thích.

“Vậy em có thể nói ý em là gì được không?”

“Em không muốn anh ấy bị tổn thương. Anh so với anh ấy có thể lực hơn... Em cũng không muốn anh ấy làm hại anh.....” Trì Trì không thể nhanh mồm nhanh miệng như thường ngày, ấp a ấp úng nói.

“Vậy em có phương pháp giải quyết không?”

Phong Lôi ngừng một chút đưa ra phương pháp xử lý: “Đưa anh ta vào bệnh viện thì sao?”

“Không, không được.” Trì Trì quả quyết cự tuyệt, cô đã từng thấy qua cuộc sống của bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần, cô quyết sẽ không đưa Lại Minh tới đó.

“Anh sẽ sắp xếp bệnh viện tốt nhất, bác sĩ ở đó rất có trách nhiệm, khẳng định anh ta có thể hồi phục tốt.”

“Em cảm thấy anh ấy cũng không quá nghiêm trọng.” Trì Trì phản bác, đối với bốn chữ bệnh viện tâm thần trong lòng vẫn sợ hãi.

“Được rồi, anh tạm nghe theo em.” Phong Lôi bất đắc dĩ than thở.

22. Chương 22

Sử Nhan Ngọc đi hai ngày chưa thấy về, đến ngày thứ ba, Trì Trì cũng có chút đứng ngồi không yên. Cô gọi điện thoại đi động của mẹ, thấy tắt máy. Cô đi tìm Lại Minh, nhưng cũng không thấy anh ở nhà. Giang Văn Văn nói Lại Minh nhận điện thoại xong vội vàng ra ngoài, chỉ nói đi đón mẹ, cũng không kịp nói gì thêm.

“Yên tâm đi, không việc gì đâu, Lại Minh nhìn cũng bình thường thôi.” Giang Văn Văn an ủi cô.

Buổi tối, Trì Trì lăn qua lộn lại không ngủ được, lại gọi đi động cho mẹ, vẫn tắt máy. Mẹ không sao đâu, Trì Trì không ngừng an ủi mình. Nhưng cô vừa nhắm mắt lại, đã mơ thấy một cảnh máu me cực kỳ chân thật... Trì Trì hoảng sợ ngồi dậy, không cẩn thận ấn lên điện thoại đi động. “Này.....” Bên kia truyền đến giọng ngái ngủ của Phong Lôi.

“Phong Lôi, thật xin lỗi, em gọi nhầm.” Trì Trì cuống quýt nói.

“Em làm sao vậy? Trễ thế này còn chưa ngủ?” Phong Lôi tựa hồ nghe thấy giọng nói không bình thường của cô.

“Không có, em ngủ rồi, sau đó định đi vào nhà vệ sinh....” Trì Trì vụng về nói dối.

“Nói! Rốt cuộc có chuyện gì?” Phong Lôi không nhịn được quát.

“Mẹ và Lại Minh ra ngoài, đến b còn chưa về, em không biết có chuyện gì xảy ra không?” Trì Trì khóc không ra nước mắt.

“Mẹ em lúc về có biểu hiện gì bất thường không?” Phong Lôi nhỏ giọng kiên nhẫn nói.

“Không có, mẹ chỉ nói nhức đầu, sau đó tự nhốt mình trong phòng. Sau đó mẹ em nói với Văn Văn là đi tìm bạn học, mà đi tới bây giờ chưa về. Tối qua Lại Minh cũng đi ra ngoài.....”

“Em nhớ bạn học cũ của mẹ tên gì không?” Phong Lôi đột nhiên hỏi.

“Không nhớ lắm, mẹ kể từ sau khi ly hôn cùng ba liền cắt đứt liên hệ với tất cả người quen cũ.”

“Có phải ở chỗ ba em không?” Phong Lôi mơ hồ vuốt vuốt huyết thái dương, tối qua uống nhiều rượu quá.

“Em không biết, em chưa từng gặp ba.”

Phong Lôi ngừng một lát lại nói tiếp: “Trì Trì, đừng vội, anh sẽ đến nhà em ngay, chờ anh!” Anh vẫn bá đạo như những lần trước, không đợi Trì Trì trả lời liền cúp điện thoại.

Trì Trì chầm chần ngồi trên giường, nhìn điện thoại di động chờ trời sáng.

Nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên, Trì Trì không kịp chờ đợi mở cửa.

“Nhanh như vậy làm gì, không nhìn một chút rồi mới mở sao?” Phong Lôi tức giận la âm lên.

“Em không đánh thức anh chứ?” Trì Trì thấy tinh thần anh không tốt nhỏ giọng hỏi.

“Đã đánh thức rồi.” Phong Lôi phát tay một cái, lại nói tiếp: “Tại sao không nói cho anh sớm?”

“Em.....” Phong Lôi lại phát tay ngăn lại, sau đó lấy điện thoại di động bắt đầu gọi điện thoại.

“Giúp tôi tìm một người, chính là Diệp Văn Thông lần trước, xem có ở trong thành phố không...” Phong Lôi vừa nói vừa di chuyển đến ban công, tiếp tục nhỏ giọng cùng người kia nói chuyện.

“Diệp Văn Thông? Không phải ba mình sao?” Trì Trì trầm nghĩ. ChPhong Lôi nói chuyện điện thoại xong quay lại, Trì Trì vẫn còn đứng ngẩn ngơ ở cửa.

“Còn đứng ngây ở đó làm gì? Nhanh lên giường đi.”

Người này hôm nay sao thế? Bị đánh thức nên tức giận sao? Trì Trì cúi đầu nghe lời bò lên giường. Chỉ một phút sau Phong Lôi cũng tiến vào, anh không nói gì, trực tiếp cởi quần áo, chui vào giường.

“Anh.....” Trì Trì đang muốn mở miệng liền nghe anh nói: “Anh còn phải chờ điện thoại, yên tâm đi, hiện tại không có hứng thú với em.”

“Ý em là anh chui vào chăn đi.” Phong Lôi không lên tiếng, vén chăn lên chui vào.

“Sao đắp nhiều như vậy?”

“Bụng em có chút không thoải mái.” Trì Trì ỉu xiu đáp.

Phong Lôi không lên tiếng, kéo cô vào ngực ôm thật chặt. Trì Trì nhắm mắt rúc người vào. Đêm, im ắng yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc.

“Anh nói mẹ em có thể gặp chuyện không may không?” Trì Trì đột nhiên bất an hỏi.

“Mẹ em có thể không sao.” Phong Lôi nói. Lòng Trì Trì vừa cảm thấy an tâm một chút, ai ngờ Phong Lôi lại nói tiếp: “Có chuyện chính là người khác.”

“Người nào?”

“Mẹ em đi thăm bạn học cũ đụng phải tình địch, liền hắt acid vào mặt đối phương.”

Người Trì Trì run lên, Phong Lôi lại nói: “Đấy cũng chỉ là phỏng đoán ban đầu.”

“Anh đừng dọa em được không?” Nếu như có thể, anh cũng không muốn dọa cô.

“Trì Trì, em nghĩ đi, thật ra đưa bọn họ đến bệnh viện tâm thần là tốt nhất. Bắc Kinh là nơi đứng đầu về điều kiện y tế, không chừng có thể chữa khỏi.....”

“Không cần, nơi đó khi đã đi vào thì không thể ra được.” Trì Trì cố chấp lắc đầu “Không phải tất cả bệnh viện đều như em biết đâu.”

“Thật ra thì họ đa phần đều bình thường.....” Trì Trì vô lực thay họ giải thích.

“Người em sao lạnh vậy?” Phong Lôi nghi ngờ nói, bình thường người cô rất ấm.

“Em cứ đến ngày sẽ bị như vậy.” Trì Trì thẹn thùng nhìn anh nói.

“Đèn đỏ?” Phong Lôi rất trực bạch mà hỏi. Trì Trì ở trong bóng tối khẽ gật đầu, trong lòng anh hiểu là được rồi, sao lại còn nói ra.

Phong Lôi với tay bật công tắc đèn bàn, nhanh nhẹn xuống giường. Trì Trì nghĩ là anh vào phòng vệ sinh, vẫn nằm vùi trên giường. Một lát sau Phong Lôi đi vào, hỏi: “Đường đỏ đâu?”

“Trong nhà không có.” Trì Trì muốn hỏi anh cần đường đỏ làm gì, lại nghe anh nói: “Đường đỏ cũng không có! Túi chườm nóng đâu?”

“Cũng không có.”

“Em đúng không phải là phụ nữ.” Phong Lôi phán cô một tiếng.

“Anh hôm nay sao vậy? Sao cứ nổi giận với em? Không phải vì em đánh thức anh chứ? Lần sau.....”

Trì Trì lúc này mở nhón rằng sắc không giống thường ngày, đối chọi gay gắt, giọng nói mệt mỏi, mang theo một tia uất ức cùng yếu ớt. Phong Lôi lại chui vào chăn ôm lấy cô, một hồi lâu mới lên tiếng: “Đàn ông thực ra cũng có đèn đỏ.”

“Cái gì?” Sao cô chưa từng nghe nói qua.

“Anh nói về mặt tâm lý, mấy ngày này tâm tình anh không tốt.”

“Vì em sao?” Trì Trì hỏi.

“Dĩ nhiên không phải! Lần tới, có chuyện gì phải cho anh biết đầu tiên.”

Trì Trì vội vàng đồng ý.

“Nếu không, tâm tình anh sẽ không tốt, thật không tốt, hiểu chưa?” Anh nửa câu sau mang theo ý nhàn nhạt đe dọa. Có Phong Lôi ở bên cạnh, lòng Trì Trì bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc trời gần sáng cô đã yên tĩnh ngủ.

Hơn năm giờ, bên kia gọi điện tới, đã tìm được người. Sử Nhan Ngọc bị tình nghi cố ý gây thương tích, tạm thời bị cảnh sát giữ. Phong Lôi cúp điện thoại, nhìn Trì Trì ngủ say bên cạnh, không đánh thức cô. Qua ánh sáng mờ mờ, Phong Lôi lẳng lặng quan sát Trì Trì ngủ say. Ngủ quan khéo léo, mặt mập mập trẻ thơ. Khuôn mặt rực rỡ của cô không giống xuất thân từ một gia đình không bình thường. Nếu không tiếp xúc trước với cô, anh sẽ rằng cô là loại con gái chưa ngoa lắm tới, giống dạng người sống lâu dài ở nơi âm u. Bản năng của anh bài xích loại người thuộc thế giới đó. Nhưng ngoài dự đoán của anh, cô không phải người như vậy. Cô tựa như ánh mặt trời, từ trong ra ngoài đều rạng rỡ. Nhưng cô lại rất không có cảm giác an toàn. Hơn nữa đối với tình cảm lại có chút....chậm lụt.

Phong Lôi đang trong lúc miên man suy nghĩ, điện thoại lại rung lên. Anh bắt máy, sau đó nhẹ nhàng xuống giường đóng cửa, đầu bên kia truyền đến thanh âm gấp gáp: “Lại Minh đánh một cảnh sát trọng thương, hiện đang lẩn trốn.” Phong Lôi nghe tin, mím chặt môi, trong lòng trầm xuống.

Tên kia, vừa tối tăm vừa ngoan độc, hôm nay hẳn ta ra tay khá nặng, nói không chừng lúc nào đó lý trí hồng cũng sẽ xuống tay với Trì Trì..... Hiện tại có nên mượn cơ hội này nhốt hẳn lại..... Phong Lôi trong khoảng thời gian ngắn cũng do dự. Anh thở dài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa xuống lầu, tìm được người trước rồi quyết định sau.

Phong Lôi chậm rãi lái xe, cau mày suy nghĩ. Đang suy nghĩ, lại suýt đâm vào một người đang vội vã. Người đó chính là Lại Minh, ngay lúc đó cũng đang nhìn anh. Phong Lôi không nghĩ nhiều liền nhanh chóng xuống xe, chặn trước mặt Lại Minh. Anh ta đầu tóc rối bời, mắt hiện tia máu, hiện lên màu đen thẫm, quần áo loang lổ, nghi là vết máu.

“Người từ nhà Trì Trì đi ra?” Lại Minh mở miệng trước.

“Người tốt nhất nên đi tự thú, đừng về nhà làm Trì Trì sợ.” Phong Lôi tâm bình khí hòa khuyên nhủ.

“Tôi sẽ đi tự thú.” Lại Minh nói rõ, thân thể từ từ rời đi.

“Theo tôi lên xe, đi ngay bây giờ.” Phong Lôi biết đánh cảnh sát là chuyện tuy lớn mà nhỏ, theo ý của anh nhưng tạm thời bảo vệ Trì Trì, xem ý kiến của cô một chút rồi quyết định. Anh đang suy tư biện pháp giải quyết, căn bản không đề phòng Lại Minh. Lại Minh nhanh chóng lấy ra một con dao nhỏ hung hăng hướng lưng Phong Lôi đâm tới. Phong Lôi vừa lúc đột nhiên phát hiện có gì đó chợt quay người lại, con dao vừa đâm trúng cánh tay trái của anh. Phong Lôi chịu đau, đá một cước về phía Lại Minh. Hai người đánh nhau, Lại Minh ác độc nói: “Ta cực khổ chăm sóc nuôi dưỡng một đóa hoa hơn chục năm, người không cố gắng gì tại sao lại muốn hái? Người tự đâm đầu vào chỗ chết! Người đáng chết!....”

23. Chương 23

Trì Trì lật người, nhiệt độ ẩm áp bên người đã biến mất. Cô xoa xoa mắt mơ màng ngồi dậy, trong lòng không khỏi có chút bất mãn – lúc đi cũng không nói với cô một tiếng. Cô đang âm thầm oán Phong Lôi, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gõ dồn dập. Chẳng lẽ mẹ và Lại Minh đã trở về? Trì Trì vội vàng xuống giường chạy đi mở cửa.

“Người không sao chứ?” Gõ cửa chính là Mạnh Hoài Nam.

“Ta nghe mấy bà bác đi tập buổi sáng nói thấy Phong Lôi cùng anh người đánh nhau, trên mặt đất có rất nhiều máu.....” Trì Trì nghe xong mặt mày trắng nhợt, lập tức định chạy xuống lầu. Vừa chạy đến cửa phòng lại bị Mạnh Hoài Nam kéo lại, “Anh người bị người ta đưa đến đồn công an, Phong Lôi đến bệnh viện, người nhanh thay quần áo rồi đi.” Mạnh Hoài Nam không nhìn nổi bộ dạng si si đần đẫn của Trì Trì, dứt khoát kéo cô vào nhà thay quần áo.

“Phong Lôi anh có sao không? Tại sao nha không nói cho em?” Trì Trì giọng nghẹn ngào. Mạnh Hoài Nam đoạt lấy điện thoại di động lưu loát hỏi: “Này, anh bây giờ ở bệnh viện nào, chúng tôi tới, nói mau.”

Trì Trì vừa thấy Phong Lôi liền nhào tới ôm bên giường bệnh khóc thảm thiết.

“Ngoan, đừng khóc, anh không chết được, chỉ bị thương một bên tay mà thôi.” Mọi người không khỏi liếc nhìn, cô gái vẫn không nói chuyện. Mạnh Hoài Nam lơ đãng, tiếp tục tận sức tận lực khuyên Trì Trì.

Lúc này trong phòng bệnh mọi người biết điều rời đi, chỉ còn lại Phong Lôi và Trì Trì, bên cạnh có Mạnh Hoài Nam và Tần Hạo.

“Lôi, anh thấy thế nào? Có bị ngất không? Có au không?” Trì Trì tiếp tục cẩn thận hỏi han ân cần.

“Ngất, sao lại không ngất được. Chảy nhiều máu như vậy.” Phong Lôi yếu ớt đáp.

“Oa...đều tại em không tốt!” Trì Trì nước mắt lại một lần nữa tràn ra như đê vỡ.

“Ngoan, đừng khóc, chỉ bị thương một cánh tay thôi, không có việc gì.” Phong Lôi thừa dịp ôm thân thể mềm mại của Trì Trì vào lòng, tiện thể Trì Trì không nhìn thấy, hung hăng trợn mắt nhìn Tần Hạo trước cửa, Tần Hạo da mặt dày làm bộ không nhìn thấy.

“Cái đó, Hoài Nam, cô có cảm thấy chúng ta ở đây không thích hợp?” Tần Hạo nhỏ giọng nhắc nhở.

“Có gì không thích hợp? Chúng ta không phải đến thăm bệnh nhân sao?”

“Đúng đúng, chỉ là, cô có thể cùng tôi đi mua chút quà cho bệnh nhân không?” Tầm Tân Đồngn Hạo cuối cùng cũng đem Mạnh Hoài Nam đi. Trì Trì khóc một mới ngừng lại.

“Lại Minh bị công an bắt đi.” Phong Lôi nhìn cô bình tĩnh lại mới thông báo với cô.

“Sao hai người lại gặp nhau? Sao anh ấy lại làm anh bị thương?” Phong Lôi đem chuyện xảy ra kể lại kỹ càng một lần, kể chuyện của Sử Nhan Ngọc cũng nói. Trì Trì nghe xong trầm mặc không nói gì.

“Mẹ em liệu có phải ngồi tù không?” Trì Trì thanh âm buồn bực hỏi.

“Bà lúc gây án là đang phát bệnh, hơn nữa là do bị người khác kích động, sẽ không có vấn đề gì.” Trì Trì nghe lời anh mới yên tâm một chút. Chuyện của mẹ cô cũng chỉ biết đại khái. Mẹ đi họp lớp vừa vặn đụng phải người cha nhiều năm không thấy của cô đi cùng người khác, rồi bị người phụ nữ kia kích động cho nên trong cơn nóng giận mới hành động như vậy.

“Anh quên không nói cho em biết, người phụ nữ kia không phải người năm đó phá vỡ tình cảm cha mẹ em.” Phong Lôi bổ sung.

“Không phải cô ta? Chẳng lẽ là người khác?”

“Năm đó căn bản là không có người thứ ba.” Trì Trì mở to hai mắt, làm sao

“Ban đầu là do mẹ em đa nghi, hay nghi ngờ ba em.” Phong Lôi bắt đầu giải thích.

“Sao anh biết rõ vậy?”

“Anh và ba em trước thường xuyên lui tới, nhưng anh cũng chỉ vừa mới biết ông ấy là cha em.” Cha mẹ ly dị lúc Trì Trì mới ba tuổi, cái gì cũng không nhớ nổi. Người cha này chỉ tồn tại trong ý thức của mẹ, toàn bộ ấn tượng về cha đều là do mẹ áp đặt cho cô.

“Đúng rồi, Trì Trì, em nói xem Lại Minh thì xử lý thế nào?” Phong Lôi dừng một chút cũng là muốn hỏi trước ý kiến của cô một chút. Sử Trì Trì trong lòng căng thẳng. Lại Minh, đúng là nhức đầu. Nếu như nói trước kia lòng thương cảm của Trì Trì chiếm thế thượng phong, hiện tại tức giận và thất vọng lại chiếm chủ đạo. Quả nhiên, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Anh từ bé đã chăm sóc cô, tính cách của anh như vậy mẹ cô cũng là một phần nguyên nhân, nhưng vì như vậy mà cô cũng vẫn phải chịu bị anh quấy rầy và làm tổn thương sao? Trì Trì cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó kiên định ngắt đầu nói: “Chuyện này để pháp luật xử lý, anh không phải khó xử.”

“Em quyết định như vậy thật sao?” Phong Lôi nhíu mày hỏi.

“Em quyết định.” Trì Trì cắn răng đáp.

“Lúc đó anh ta phạm tội trong trạng thái tinh thần bình thường, cho nên chắc sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự, cũng có thể bị vào tù, như vậy em cũng chịu?”

“Mỗi người đều phải có trách nhiệm với hành vi của mình, nếu như lần này bỏ qua cho anh ấy, còn lần sau thì sao? May mà lần này vết thương nhẹ, nếu lần sau xảy ra án mạng thì sao? Em không thể mềm lòng nữa. Dung túng anh ấy là hại người khác.”

Trì Trì rất khí phách đáp. Phong Lôi giọng điệu mềm mỏng, cũng là chỉ để xem Trì Trì có bao nhiêu quyết tâm thôi.

Trì Trì vừa muốn hỏi thêm, điện thoại Phong Lôi lại vang lên.

“Trì Trì, em đi mua cơm trưa cho anh.” Trì Trì đang nghe anh nói chuyện điện thoại, anh sao lại tự khai mình ra chứ.

“Là một nam nhân gọi đến, em không tin có thể nghe thử.” Phong Lôi khẽ cười nói.

“Anh có ý gì, ai thèm ghen?” Giấu đầu hử đuôi. Trì Trì xoay người đi ra ngoài.

Phong Lôi lúc này mới cầm di động lên nghe.

“Đại ca, vừa rồi Trì Trì ở đây, tôi không tiện nhận.”

“Ừ, không sao, Trì Trì với chuyện này thế nào?” Người đầu kia nói.

“Cô ấy nói tiếp theo để tôi xử lý.”

“A, vậy thì tốt, tôi sợ cô ấy lại xử lý theo cảm tính.”

“Không đâu, Trì Trì muốn minh bạch mọi chuyện.”

“Người bây giờ càng ngày càng quan tâm đến cô ấy.” Thanh âm đầu kia vui mừng, lại hàm hữu một tia mát mát. Phong Lô tự nhiên nghe được, nhưng lúc này anh cũng không thể nói gì. Ngừng một lát, người kia lại nói: “Phong Lô, nếu tôi hiện tại đổi ý, đòi người trả cô ấy lại, người sẽ thế nào?”

“Tôi không thể.” Phong Lô như chém đinh chặt sắt đáp.

“Nhưng người có thể cạnh tranh công bằng. Tình yêu cũng như kinh doanh, khôn sống đại chết.” Anh bổ sung tiếp.

“Ha ha.”

Trì Trì ra khỏi phòng bệnh liền chạy đến nhà ăn. Trên bờ hồ bệnh viện, Tần Hạo ngồi bên cạnh Mạnh Hoài Nam, giống như một con chó Nhật đang ngoắt ngoắt đuôi, trăm phương ngàn kế tìm kiếm đề tài.

“Cô xem cũng trưa rồi, Trì Trì trọng sắc đã sớm quên bạn, không bằng chúng ta đi ăn cơm trưa thôi.” Tần Hạo nhân cơ hội nói.

“Không được, ngộ nhỡ cô ấy ra ngoài không tìm được chúng ta thì sao?” Mạnh Hoài Nam lắc đầu.

“Cô ấy sẽ tìm cô? Đừng đùa. Cô không thấy hai người kia đắm đuối đưa tình như chưa gặp nhau ba năm, nói không chừng sẽ cuồng nhiệt như lửa nữa ấy.”

Mạnh Hoài Nam tròng mắt lườm anh một cái, nghiêm trang nói: “Hiện tại người ở trong bệnh viện, cái anh liên tưởng không có tí thực tế nào.” Tần Hạo vốn đã hối hận lời mình vừa nói, đang lo lắng không biết cô có cảm thấy anh là kẻ khinh người không, bây giờ nghe cô nói thế, anh cảm thấy rất không tự nhiên.

“Hoài Nam, cô có cảm thấy đàm luận sau lưng người khác là không tốt không?”

“Anh biết không tốt mà còn nói?” Hai người vừa quay đầu lại liền thấy Trì Trì đằng đằng tức giận nhìn họ chằm chằm.

“Chúng tôi có nói gì đâu.”

Tần Hạo chột dạ phủ nhận. Trì Trì lông mày dựng ngược, tức giận nhe răng trợn mắt. Tần Hạo vừa nhìn thấy cô thế, nhân cơ hội kéo Mạnh Hoài Nam bỏ chạy.

“Trì Trì, tôi đưa cô ấy đi ăn cơm.” Hai người chạy nhanh như thỏ, lập tức không thấy bóng dáng đâu.

Trì Trì từ nhà ăn buồn bực trở về phòng bệnh. Phong Lô đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ dưỡng sức.

“Trì Trì, anh vừa nhận được điện thoại, mẹ em hiện đang ở cùng ba em. Lại Minh anh đã sắp xếp người đưa anh ta đến bệnh viện tốt nhất rồi.”

“Vâng.”

“Mẹ em gặp ba em có bị kích động không?”

“Chắc không đâu, giữa bọn họ có chút hiểu lầm, nếu như được giải tỏa, lòng mẹ em cũng thoải mái.” Trì Trì gật gật đầu.

“Vậy anh cũng tha thứ cho Lại Minh chứ?” Trì Trì ngừng một chút hỏi.

“Ừ, anh ta dù sao cũng thay anh chăm sóc em bao lâu, mặc dù rắp tâm làm việc xấu, nhưng anh quyết định tha thứ cho anh ta một lần, cho anh ta vào viện đặc biệt chữa trị không chừng sẽ khá hơn.”

Một tia cảm kích cùng cảm động dâng lên trong lòng Trì Trì. Cô không hề báo trước, nhào đến khụt khụt hỏi: “Phong Lô, anh có cảm thấy em phiền toái không? Kể từ khi quen em đã gặp bao nhiêu rắc rối.”

“Không biết.”

“Mẹ em có tiền sử bệnh, bà ngoại em cũng có, anh có nghĩ sau này em cũng thế không?”

“Bà ngoại em cũng bị?” Phong Lôi hơi kinh ngạc.

“Vâng, em nghe người ta nói ban đầu ông ngoại lằng nhằng bên ngoài, sau đó bà ngoại....chính bà ngoại biến ông thành thái giám.” Phong Lôi đột nhiên run lên.

“Anh sao vậy? Em đụng vào vết thương của anh sao?”

“Không có.” Phong Lôi khôi phục lại bình thường.

“Phong Lôi, ngộ nhờ về sau em cũng không bình thường thì làm sao bây giờ?” Trì Trì băn khoăn hỏi.

“Em còn nghe nói, người ta dễ bị vấn đề về tâm lý nhất là lúc cuộc sống hôn nhân có vấn đề.”

“Cái này em yên tâm, bất kể là nam hay nữ bình thường sống chung cũng có lúc hôn nhân có vấn đề. Không tin em thử tìm xem có bao nhiêu cuộc hôn nhân bình thường.” Phong Lôi nhanh chóng an ủi.

“Vậy sao?” Trì Trì không biết có nên tin anh không.

Trì Trì muốn tiếp tục hỏi, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa vội vàng.

“Ai vậy?” Trì Trì nhanh chóng chạy ra. Đứng ngoài cửa là một người đàn ông trung niên nho nhã cao lớn, vừa nhìn thấy, Trì Trì có cảm giác quen quen.

“Xin hỏi ông tìm ai?” Trì Trì hỏi.

“Trì Trì, con là Trì Trì đúng không?”

24. Chương 24

“Ông là...?” Trì Trì do dự hỏi.

“Ta là ba con.

“Hả?” Trì Trì sững sờ.

“Ta là ba con. Con không hề nhớ ta?” Diệp Văn Thông kích động tiến lên nắm tay Trì Trì.

“Con không nhớ rõ.” Trì Trì luống cuống nói.

“Mẹ con mang con đi lúc con còn bé xíu, chớp mắt đã cao như vậy rồi.” Diệp Văn Thông mắt đỏ ngầu, giọng nói nghẹn ngào.

“.....” Trì Trì lúc này không biết nói gì cho phải.

“Trì Trì, em ngăn người ra ở đó làm gì, nhanh mời Diệp tiên sinh vào trong.”

Phong Lôi ở sau lưng kêu. Lúc này Trì Trì mới phản ứng được, vội vàng nói: “Diệp....Diệp tiên sinh, mời vào.”

Vừa nói xong nhân cơ hội rút tay ra. Diệp Văn Thông dùng tay lau nước mắt, cười khổ sở: “Cũng là tại ba nóng lòng quá. Từ lúc vô tình biết được tin tức mẹ

con con ba đã không còn sáng suốt nữa rồi.”

Trì Trì nhìn ông vừa khóc vừa cười, trong lòng cũng có chút cảm giác. Thật ra thì cô đã khẳng định ông chính là cha của mình. Khi còn bé, một lần ngủ ở phòng mẹ cô đã thấy ảnh ông khi còn trẻ, mặc dù hai mươi lăm năm đã thay đổi nhiều, nhưng cũng còn chút ấn tượng, hơn nữa nhìn ông cũng vẫn như thế. Cho nên lúc nghe ông nói, Trì Trì liền hiểu thân phận của ông. Nhưng hai mươi mấy năm trống vắng không thể một lúc là lấp đầy. Hơn nữa trong lòng ấn tượng với những gì mẹ đã dạy, Trì Trì không có cách nào thân mật với ông.

“Diệp tiên sinh, Trì Trì có thể có một chút hiểu lầm với ông, hay là trước hết ông giải thích một chút đã.” Phong Lô nhìn nhạc phụ tương lai đang bối rối, tốt bụng mách nước một câu.

“Ừ, cháu nói rất đúng. Trì Trì, ba sẽ nói chân tướng sự việc năm đó cho con biết.” Diệp Văn Thông bình tâm lại một chút, bắt đầu nói liên tục.

Chuyện cho đến bây giờ Trì Trì mới được biết tường tận rõ ràng.

Diệp Văn Thông năm đó sau khi sự nghiệp thành công, Sử Nhan Ngọc liền bắt đầu cảm thấy lo lắng, chỉ sợ ông giống những người đàn ông khác trở thành hư hỏng. Bà đến công ty dò hỏi, sau khi ông về nhà lại tiếp tục kiểm tra đồ đạc và quần áo của ông. Đối với tất cả ai có ý định đến gần ông đều thực hiện triệt để quan điểm “Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”. Lúc đầu Diệp Văn Thông vì gia đình cũng cố gắng chịu đựng, nhưng cũng đến giới hạn, đến lúc ông không thể chịu được nữa, hai người rớt cuộc cãi vã. Dần dần, ông thà ở bên ngoài chứ không muốn về nhà, Sử Nhan Ngọc càng cho là ông hư hỏng ở bên ngoài. Cuối cùng đến tai Diệp Văn Thông, ông không chịu đựng được cãi cọ với bà: “Được rồi, tôi thừa nhận là tôi có tình nhân ở bên ngoài, cô ấy dịu dàng, thông minh, thấu tình đạt lý hơn cô nhiều, cô hài lòng chưa?”

Sử Nhan Ngọc tin là thật, thừa dịp Diệp Văn Thông đi công tác, chỉ để lại một phong thư rồi mang Trì Trì khi ấy mới ba tuổi bỏ đi. Trong thư bà còn nói rõ, Diệp Văn Thông phản bội bà, nên bà sẽ làm cho ông cả đời không được gặp lại con gái...

Diệp Văn Thông kiềm chế động kể lại chuyện năm đó. Trì Trì nghe xong thốn thức không ngừng.

“Dĩ nhiên, chuyện này ba cũng có lỗi.” Diệp Văn Thông tiếp tục sám hối.

“Ba quá lơ là, thật ra mẹ con lúc đó mới sinh bị chứng trầm cảm sau sinh, chỉ là khi đó y học không có khái niệm này, ba cũng không để ý đến. Ba cứ cho là vài ngày bà ấy sẽ tự hồi phục, không nghĩ càng ngày lại càng nghiêm trọng. Trì Trì, ba thật xin lỗi con, để con vất vả như vậy.”

Diệp Văn Thông nói xong không tự chủ được ôm lấy Trì Trì.

“Ba, con cũng không quá khổ đâu.”

“Con không phải an ủi ba, ba biết về tinh thần con chịu không ít hành hạ. Ba thường không ngủ được, cứ nghĩ con lớn lên không biết có bị khi dễ hay cô độc không. Đặc biệt mấy năm gần đây, già rồi lại nghĩ nhiều, gần như đêm nào cũng nghĩ.” Càng nói trong lòng Trì Trì càng thấy chua xót.

“Đúng rồi. Cha, chuyện của mẹ làm sao bây giờ?”

“Con yên tâm, mẹ con cha sẽ lo, cha mẹ sẽ tái hôn.” Diệp Văn Thông kiên định nói ra. Trì Trì trầm nghĩ, tái hôn cùng mẹ, vậy vợ của ba thì làm sao?

Diệp Văn Thông tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, miễn cưỡng cười khổ một cái: “Trì Trì, người phụ nữ kia chỉ là thư ký của ba, giúp đỡ ba chăm cuộc sống. Ban đầu ba dùng mọi biện pháp cũng không tìm được mẹ con, nhất thời có chút nản lòng, lại cô đơn, nên tìm một người như vậy.” Trì Trì trong lòng có chút cách ứng (không hiểu là gì luôn), không biết nên nói gì cho phải.

“Nhưng ba chưa bao giờ nghĩ tới việc tái hôn, càng chưa bao giờ muốn có con....”

“Ba vợ, con thấy những lời này ba nói với mẹ vợ thì hơn. Con nghĩ là dù cuộc sống trước kia của ba thế nào, Trì Trì cũng sẽ không trách ba đâu.”

Bị xem nhẹ một lúc lâu cuối cùng Phong Lô cũng lên tiếng. Diệp Văn Thông lúng túng nhìn anh cười cười.

“Vậy con muốn đi thăm mẹ.” Trì Trì nghĩ một chút rồi nói.

“Mẹ con hiện tại tâm tình không ổn định, bác sĩ đề nghị mấy ngày nữa lại kiểm tra. Về giờ giấc ba sẽ thông báo cho con.”

Diệp Văn Thông đáp. Trì Trì gật đầu một cái, trước mắt cũng chỉ có thể đồng ý như vậy.

“Vậy ba về đây, con ở lại chăm sóc Phong Lô cho tốt.” Diệp Văn Thông có chút lưu luyến không muốn rời đi.

Mấy ngày sau, Trì Trì cùng Phong Lô và Diệp Văn Thông đi thăm Sử Nhan Ngọc. Sử Nhan Ngọc tinh thần cũng không tệ lắm. Bác sĩ nói chỉ cần người thân và bệnh nhân phối hợp cùng bệnh viện thì việc chữa trị cũng không khó.

“Trì Trì, mẹ nói cho con biết, đàn ông đều không tốt, còn phải cẩn thận đừng để bọn họ khi dễ.” Sử Nhan Ngọc kéo Trì Trì qua một bên dặn dò.

“Mẹ, con cho tới giờ cũng không cảm thấy anh ấy là người tốt.”

Trì Trì đáp. Sử Nhan Ngọc tán dương gật đầu một cái, nói tiếp: “Về điểm này, con so với mẹ thông minh hơn. Mẹ lúc đầu thế nào mà lại cho rằng cha con là người tốt chứ?” Diệp Văn Thông cười khổ nhìn Phong Lô bên cạnh.

“Trì Trì, hiện tại mẹ cũng không quản con, nhưng con nhất định phải cẩn thận, đề phòng hấn ta có quỹ riêng.” Sử Nhan Ngọc tiếp tục dặn dò con gái.

“Vâng, mẹ, mẹ yên tâm, con đã nhờ người đi Châu Phi làm một cái khóa đặc biệt, anh ấy mà đi ra ngoài con sẽ khóa anh ấy lại.” Trì Trì mặt phớt tỉnh đáp. Sử Nhan Ngọc lái tán dương gật đầu một cái, sau đó, ngáp một cái, từ từ chìm vào giấc ngủ.

25. Chương 25

Vốn là vết thương ở tay của Phong Lô cũng không đáng ngại, băng bó cẩn thận là có thể về nhà. Nhưng cha mẹ Phong Lô lại sợ ban đêm bị sốt, kiên trì bắt anh ở lại bệnh viện thêm một ngày. Phong Lô ánh mắt khó chịu nhưng cũng không phản đối. Trì Trì đương nhiên thành người phục vụ.

Buổi tối, mọi người về hết, trong phòng bệnh chỉ còn Phong Lô và Trì Trì.

Trì Trì nhìn một chút, mới nhớ ra trong phòng bệnh chỉ có một cái giường, liền muốn đi tìm hộ lý nhờ kê thêm một cái giường nữa. Hộ lý nói đã hết mất giường cho người nhà, xin cô thứ lỗi. Trì Trì lăm bầm nói: “Ai nói là bệnh viện cao cấp chứ? Tôi đang ở trong bệnh viện cao cấp mà không có giường đây.”

Phong Lô nghiêm trang nói: “Bằng không em đi về đi, dù sao anh cũng không phải bệnh nặng.” Trì Trì suy nghĩ một chút, anh đúng là không phải bệnh nặng, có người ở lại hay không cũng giống nhau, lại chỉ có một chiếc giường thế kia thì ngủ thế nào.

Phong Lô nhìn cô có chút đắn đo nói tiếp: “Không việc gì đâu, em về đi, anh cùng lắm thì đêm bị sốt, bình thường thì sẽ không sao.” Trì Trì gật đầu một cái bày tỏ đồng ý.

“Tính anh khó chiều, sẽ để hộ lý

ý chăm sóc.” Phong Lô cuối cùng nói thêm một câu: “Anh ban ngày nhìn hộ lý thấy cũng không tệ, rất xinh đẹp lại dịu dàng.” Trì Trì nghe được câu cuối cùng nhất thời xù lông, nhảy dựng lên oán hận nói: “Ai nói em muốn về. Em biết ngay anh chịu đựng nằm viện, khẳng định là không có ý tốt.” Phong Lô đắc ý cười trộm.

Nhưng ngay sau đó Trì Trì liền đau đầu, giường hẹp như vậy, khẳng định là không thể nằm song song, nhưng không song song thì.....

“Ai, hay là như vậy....” Phong Lô lên tiếng, hoa chân múa tay một chút.

“Cút.” Trì Trì rống một tiếng như sư tử Hà Đông.

Chỉ là cuối cùng, Trì Trì có chút thỏa hiệp, nằm bên người anh ngủ.

Tối nay đối với Trì Trì là một loại đau khổ, đối với Phong Lô mà nói lại là một loại khảo nghiệm.

Trì Trì nghe tiếng tim anh đập khó mà bình tĩnh. Phong Lô ôm một thân thể nóng bỏng trong lòng càng khó bình tĩnh hơn.

“Lôi, anh đừng có nghĩ linh tinh, em ngủ đây.” Sử Trì Trì giấu đầu hờ đuôi.

“Ừm, anh có muốn làm gì đâu, cũng ngủ rồi.” Phong Lôi vừa nói vừa làm ra bộ xa cách.

Một lát sau, Trì Trì đẩy đẩy anh hỏi: “Phong Lôi, anh đang nghĩ gì vậy?” Phong Lôi đáp: “Như em đang nghĩ thôi.”

Trì Trì nhất thời quỳnh lên, nhỏ giọng mắng: “Cái người háo sắc lại lưu manh, em biết ngay anh không có ý tốt gì mà.”

Phong Lôi cười khê: “Anh nói anh nghĩ giống em, thế chẳng lẽ em cũng không có ý tốt gì?”

“Em.....”

Trì Trì tội náy vốn nhất định là không ngủ, ai ngờ cũng không lâu lắm, cô liền trầm lắng ngủ.

Mấy ngày rối ren khiến Trì Trì thiếu ngủ, hôm nay nắm cơ hội này định ngủ ngon một giấc. Ai ngờ mới sớm tinh mơ đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

Trì Trì cẩn thận lắng tai nghe, thì ra không phải ai khác chính là mẹ Phong Lôi và anh đang nói chuyện. Hai người từ tình hình chính trị thế giới hàn huyên tới cô dì chú bác. Trì Trì nằm im không dám cử động, âm thầm than oán, bình thường đâu có thấy họ nói nhiều như vậy. Cô chịu đựng, vẫn cố chịu đựng, không muốn để mẹ Phong Lôi thấy mình bỏ tù chân ra.

Trì Trì đang cầu nguyện cho mẹ Phong Lôi đi nhanh, nhưng không nghĩ lại có một người nữa tới, hơn nữa nghe tiếng bước chân lại không chỉ một người. Chỉ nghe cha Phong Lôi nói: “Phong Lôi, con cũng không phải bệnh nặng, nằm mãi làm gì, đứng lên hoạt động một chút.”

Mẹ Phong Lôi hỏi tiếp: “Lôi à, tối qua có sốt không?”

Phong Lôi: “Có, cả đêm đều nóng.” Mọi người kêu lên, Phong Lôi lại tiếp: “Nhưng trời sáng đã đỡ rồi.”

“À, không phải chị dâu ở đây với anh sao? Mới sáng sớm đã đi đâu rồi?” Là tiếng Phong Nhã. Cái người này đúng là không có mắt nữ nhân, Trì Trì mắng thầm.

“Cô ấy ra ngoài mua đồ sớm rồi.” Phong Lôi mặt không đổi sắc.

“.....”

“Ồ, ở dưới giường không phải là giày của chị ấy sao?” Phong Nhã lại thét một tiếng kinh hãi. Trì Trì thầm kêu hồng bét, không phải sao, bên giường để hai đôi giày, coi như cô trốn kỹ cũng không ăn thua. Trì Trì tức giận cầu Phong Lôi một cái, đều là anh gây họa.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, một giây sau, cùng đồng thanh “A” một tiếng, một tiếng nhưng ý vị sâu xa, không cần nói gì. Thời khắc mấu chốt, mẹ Phong Lôi ra mặt ngăn cơn sóng dữ: “Nếu Phong Lôi không có việc gì, chúng ta liền đi thôi.”

Mọi người dưới sự lãnh đạo của mẹ Phong Lôi, rối rít rút lui.

Trì Trì cảm thấy ánh mắt của bọn họ xuyên qua chăn đệm thủng mình. Cô quần bách đỏ bừng cả mặt, không ngừng cầu lên người Phong Lôi.

“Em cứ cầu thế đi, anh liền biến phỏng đoán của mọi người thành sự thật.” Phong Lôi nhẹ nhàng uy hiếp. Quả nhiên, Trì Trì không dám cầu tiếp. Sau khi xác định mọi người đã đi xa, lập tức nhảy xuống giường, bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt mặc quần áo.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 1

Thời gian thấm thoát trôi qua, nháy mắt họ đã kết hôn mười năm rồi. Trì Trì cũng từ thiếu nữ thanh xuân mê người biến thành một phụ nữ trưởng thành, mặc dù không còn trẻ nhưng lại hấp dẫn h trước. Phong

Lôi đối với cô cũng vẫn giống như trước kia, mặc dù cũng có lúc hai người gây gỗ, xô bắt xô đũa, nhưng không có vấn đề gì lớn. Nhưng điều này cũng không làm Trì Trì lơ là cảnh giác.

Trì Trì để tốt hơn cho Phong Lôi cũng tham gia sinh hoạt ở câu lạc bộ phụ nữ được ba năm. Những hội viên ở đây hoàn cảnh cũng tương tự Trì Trì, không còn trẻ, hôn nhân bình thản như nước, vừa có tiền lại vừa có thời gian, chú trọng giữ gìn nhan sắc, cực lực sợ già yếu. Họ thắc mắc Trì Trì cái gì cũng có mà sao lại là người phiền não nhất. Đó chính là bởi vì cô kết hôn mười năm còn chưa có con. Mấy năm đầu cô cũng không để ý, thanh nhàn tự tại, nhưng hiện tại thì không thể như vậy. Mỗi lần nghe bạn bè thân thích hỏi bóng gió về vấn đề này thì cô không tránh khỏi tinh thần chán nản. Dù sao cô cũng không kiên định được như Lâm Không Đồng.

Gần đây mấy thành viên trong câu lạc bộ đều như Sầu Vân Thảm Đạm (tương tự như là sầu đau ấy ạ). Có mấy hội viên lão công có đối tượng bên ngoài, hơn nữa lại còn trẻ trung xinh đẹp hơn người. Bọn họ cả ngày khóc suốt mướt. Trì Trì tuy cũng chỉ quen họ sơ sơ, nhưng cũng không khỏi động lòng thương cảm, đi theo khuyên ngăn mọi người một thời gian dài.

“Chúng tôi vì hôn nhân đã dùng những năm đẹp nhất trong đời cùng họ vượt qua gian nan, gây dựng sự nghiệp. Bây giờ họ công thành danh toại rồi, chúng tôi lại như hoa đã tàn, tại sao lại có thể để mấy con hồ ly đó ngồi mát ăn bát vàng chứ? Cuộc đời thật không công bằng!” Đám phụ nhân lòng đầy cảm phẫn.

“Đúng, bảo vệ hôn nhân, dẹp đám hồ ly!” Không biết người nào nói khẩu hiệu này đầu tiên, mọi người đều nhất trí đồng ý. Lại sáng tác ra một bài “Khúc hành ca phụ bạc”:

Đứng lên!

Không làm người bị ruồng bỏ!

Lấy máu xây Trường Thành.

Hôn nhân gặp nguy hiểm

Mọi người đều phải hô vang

Đứng lên!

Đứng lên!>

Trên dưới một lòng.

Đi vào lửa đạn hồ ly.

Đi tới.

Đi vào lửa đạn hồ ly.

Đi tới!

Đi tới!

Trì Trì nghi ngại nói làm như vậy không phải là cách tốt. Người làm ra bài hát lại nói: “Gia đình là một tế bào xã hội, là lực lượng căn bản của xã hội, nó gặp nguy hiểm cũng chính là quốc nạn.” Trì Trì liên tiếp gật đầu. Bài hát này cuối cùng được chọn là hội ca.

Nghe ca khúc bi tráng này, nghĩ tới tiền đồ mù mịt của mình, Trì Trì trong lòng cuộn sóng, thật lâu không thể bình yên lại. Nghĩ tới nghĩ lui, cô đành quấy rầy Lâm Không Đồng.

Lâm Không Đồng hiện tại đã đi khắp thế giới, tháng trước vừa làm xong một bộ ảnh, tháng sau sẽ họp báo ra mắt. So với cô, Trì Trì đúng thật xứng danh sâu gạo.

“Trì Trì, có việc gì thế?” Lâm Không Đồng mặc áo khoác vàng nhạt, bay bay theo gió, thư thái đi tới, bên cạnh là một nam nhân dáo dác nhìn quanh.

“Ai, Lâm Không Đồng, người nói xem Phong Lôi có thể có tình nhân không?” Trì Trì nhú mày hỏi.

“Anh ta hiện tại có sao?”

“Trước mắt thì không có.”

“Vậy người lo lắng cái gì?”

“Nhưng ngộ nhỡ có thì sao? Ở câu lạc bộ của ta.....” Trì Trì mày càng nhíu chặt.

“Trì Trì, chúng ta không cần hối tiếc quá khứ và lo lắng về tương lai, người chỉ cần sống tốt hôm nay là được. Sao lại phải hao tâm tổn trí mà lo lắng mấy chuyện như vậy đây?”

“Không Đồng, ta hiểu, ta cũng không phải cái gì cũng không để ý. Ta cũng không thể chịu đựng được nếu bị phản bội. Trì Trì bắt đầu dĩ thử dài nói. Sau đó lại thâm tình dào dạt hát Khúc hành ca kia. Lâm Không Đồng lắng nghe xong, nghiêm nghị nói: “Trì Trì, người rút lui khỏi cái câu lạc bộ đó đi. Nếu ở một chỗ chuyên nghe được mặt trái của mọi thứ như thế, làm sao mà sống đây?” Hình như Phong Lô cũng đã đề cập đến vấn đề này.

“Trì Trì, ta phát hiện gần đây người càng ngày càng giống mấy bà thím kia rồi.” Lâm Không Đồng hớp một ngụm cà phê tiếp tục nói.

“Có lẽ là vậy.” Trì Trì nhỏ giọng nói.

“Lâm Không Đồng, không phải người không lo lắng gì về Thiên Vũ sao?” Trì Trì hình như chưa hề nghe Lâm Không Đồng nói về những thứ này.

“Ta để anh ấy lo lắng cho tôi.” Lâm Không Đồng thần bí cười một tiếng. Hai người ngồi một lát, điện thoại của Phong Lô gọi tới, Trì Trì mới nhớ là phải đi. Cô đến quầy tính tiền thì nhân viên phục vụ nói có một tiên sinh đã trả rồi.

“Là ai? Có thể chỉ cho tôi không?” Trì Trì tò mò nhìn quanh một vòng, nhân viên phục vụ cười không đáp. Lâm Không Đồng không quá để ý nhìn nhân viên mỉm cười nói: “Cô thay tôi cảm ơn anh ta.” Nói xong cô kéo Trì Trì đi ra ngoài.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, tôi có thể mời cô uống nước không?” Vừa ra đến ngoài cửa, bọn họ liền gặp một người cao lớn anh tuấn tha thiết hỏi Lâm Không Đồng. Trì Trì tròn hai mắt. Lâm Không Đồng rất lạnh nhạt nói: “Tôi rất vui nhận được lời mời của anh, nhưng phải hỏi qua ý kiến chồng tôi.”

Người nọ kinh ngạc: “A, thật là ngạc nhiên, một cô gái trẻ tuổi như cô đã kết hôn rồi sao?”

“Tôi rất vui vì anh khen tôi trẻ. Tiên sinh, hẹn gặp lại.” Lâm Không Đồng lôi Trì Trì lướt đi, để người đó đứng tại chỗ.

“Không trách được khoa học lại tạo ra giống lúa tạp giao nha, giống này quả thật rất tốt.” Trì Trì thử dài nói.

“Anh cho rằng quốc sản vẫn hơn.” Một giọng nói nhỏ nhả vang lên.

“Thiên Vũ.” Trì Trì chào hỏi.

“Vừa dờ đi một lát em đã gặp người khác.” Giọng Thiên Vũ có chút bất mãn.

“Điều đó càng chứng minh sức hấp dẫn của em không hề giảm chứ sao?” Lâm Không Đồng kéo cánh tay của anh nói. Trì Trì tránh ra, không quấy rầy.

“Ai, Trì Trì, đừng đi, bọn ta đưa người về.”

“Người ta có người đón rồi.” Thiên Vũ chỉ chiếc xe hơi màu lam đậm cách đó không xa.

“Phong Lô, sao anh lại đến đón em?” Trì Trì rất vui mừng hỏi.

“Đi ngang qua.” Phong Lô nhàn nhạt đáp.

“Anh không thể nói đặc biệt tới đón em sao?” Trì Trì lăm bắm.

“Hôm nay bác sĩ anh tìm đã tới, em qua một chút.”

“A.” Trì Trì vừa nghe đến điều này, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Phong Lôi, anh nói xem, ngộ nhỡ em không thể sinh con thì phải làm sao?” Trì Trì lo lắng nhìn anh. Phong Lôi bình thản đáp: “Có gì phải lo chứ, em cũng có phải máy sinh con đâu.”

“Nhưng ba mẹ....”

“Phong Nhã không phải đã có một đứa sao?”

“Chẳng lẽ anh không để ý?”

“Sử Trì Trì, có ai nói cho em biết tư tưởng phong kiến của em rất nặng không?” Giọng Phong Lôi mơ hồ có chút tức giận. Trì Trì vội vàng không nói nữa.

“Tốt lắm. Ngoan, sau này anh sẽ cố gắng hơn.” Phong Lôi mềm giọng. Trì Trì quay đầu không thèm để ý đến anh nữa.

.....

Một tuần lễ sau.

Trong buồng xe một khoảng im lặng, cô thật sự không thể sinh con. Trì Trì khóc không ra nước mắt.

“Sau này trở về, nếu mẹ hỏi cứ nói nguyên nhân tại anh biết chưa?”

“Phong Lôi.....” Trì Trì nhào vào trong ngực anh.

“Được rồi, không có con vẫn tốt hơn, anh vốn không thích mấy tiểu quỷ.” Phong Lôi vỗ lưng cô an ủi.

Trì Trì rất khổ sở, khổ sở đến sáu giờ sáng chẳng cần chuông báo cô cũng tự tỉnh dậy.

Không có hứng thú đọc tiểu thuyết, chơi trò chơi cũng không có hứng, gậy gỗ, người bên cạnh đã đi làm rồi. Đây chính là trống rỗng. Trì Trì ở trong phòng đi tới đi lui.

Sau đó thần xui quỷ khiến cầm điện thoại gọi cho Lâm Không Đồng. Mấy ngày nay Lâm Không Đồng đã trở thành thùng rác của Trì Trì, mọi thứ đều xả vào.

“Không Đồng, sớm như vậy có quấy rầy giấc ngủ của người?” Trì Trì nghe thấy trong loa truyền đến tiếng gấp thật to có chút đau lòng, “Không sao, ta cũng vừa định dậy, nói đi, thế nào?”

“Lâm Không Đồng, ta đi bệnh viện kiểm tra, thật sự không thể sinh con.” Giọng Trì Trì trầm xuống.

“Không thể sinh thì không thể sinh.....” Lâm Không Đồng nói một nửa dừng lại, dù sao không phải người phụ nữ nào cũng nghĩ như cô. “Không quan trọng, hiện tại y học rất phát triển. Đã tìm ra nguyên nhân, kết quả xấu nhất là không thể sinh, vậy thì tính cái gì? Sinh con đầy đàn chỉ là một phần sinh hoạt của loài người, chúng ta còn làm rất nhiều chuyện tốt đẹp. Người nói có đúng không?”

“Ta biết, nhưng ta rất khó chịu. Người nói ta và Phong Lôi có thể xảy ra vấn đề gì không?”

“Không đâu, người không thể cái gì cũng nghĩ anh ấy có đối tượng bên ngoài. Hơn nữa anh ấy yêu người như vậy, người lại bị thương tổn, người không những không mất đi một người yêu người, mà anh ấy sẽ còn tốt hơn.”

“Anh ấy sẽ tốt hơn sao?” Trì Trì máy móc nói tiếp.

“Dĩ nhiên. Cho nên ngàn vạn lần không được vì có chuyện xảy ra mà phiền não, xe đến trước núi phải có đường, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng. Liễu rủ hoa cười lại gặp làng, cưới đến cách lúc lại một người” (Em để nguyên văn luôn ạ, dịch ra nghe không lãng mạn nữa)

“Bộp.” Điện thoại trong tay Trì Trì tự nhiên rơi xuống.

“Anh về rồi à?”

“Sao em lại ở đây?”

“Em gọi điện thoại một lát.”

“Anh thấy ba ngày không chán chính là em đã định đảo chính rồi.” Phong Lôi cởi đồ ra, sau đó lao về phía cô, Trì Trì hét lên một tiếng.....

“Này này, Trì Trì, người làm sao vậy?” Lâm Không Đồng hướng vào điện thoại nói.

“Được rồi, nhất định là có gì đó xảy ra.” Thiên vũ duỗi tay đem cô kéo vào chần.

“Em nghe thấy có tiếng hét.”

“Em mà còn nói tiếp anh cũng sẽ làm em hét chói tai. Sáng sớm ai cũng sức sống bừng bừng hiểu không?”
Lời nói Thiên Vũ ý vị sâu xa.

“Chúng ta ai hét chói tai còn chưa biết đâu.”

27. Chương 27: Ngoại Truyện 2

Sáu năm sau.

Trong đại sảnh nhà họ Phong, một cặp song sinh đang bận rộn. Cô bé Phong Lôi Lôi trước mặt là một đồng các loại đồng hồ, điện thoại di động và đồ chơi. Cậu bé giống như bức tượng thì đang mặc tạp dề, huy động tất cả thìa dĩa trong nồi thức ăn bằng nhựa.

“Ừm, pizza thơm ngào ngạt rồi, mau tới nếm thử đi.” Phong Triệt Triệt la lớn.

Phong Lôi Lôi hơi nhúu mày: “Người làm gì vậy, không thấy ta đang suy tư sao?”

“Suy tư cái gì, cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm sao?”

“Phong Triệt Triệt, ta đây là đang thí nghiệm người có hiểu không? Người cho rằng ai cũng giống người, cả ngày chỉ muốn ăn sao? Người đừng có nói cho ai người là em trai chị.”

“Ai nói ta là em người? Ta là anh. Ba có thể làm chứng.” Phong Triệt Triệt phồng má bất mãn kêu.

“Nhìn người thông minh thế nào mà đòi làm anh ta?”

“Ta là anh.”

“Ta mới là chị.” Hai đứa bé lớn tiếng

tranh chấp.

Đúng lúc đó, điện thoại vang lên. Hai người tranh giành nghe điện thoại, cuối cùng Triệt Triệt lấy ưu thế đoạt được.

“Xin chào, tôi là thiên tài đầu bếp Tiểu Suất Ca Phong Triệt Triệt, xin hỏi ngài tìm ai?” Phong Triệt Triệt cầm điện thoại nghiêm trang tự giới thiệu.

“Triệt Triệt à, dì Lâm đây, mẹ con đâu?”

“A, dì Lâm, mẹ con còn đang ngủ.”

“Mấy giờ rồi mà còn ngủ?” Lâm Không Đồng tùy ý oán trách một câu.

“Con cũng cảm thấy như vậy, con nói cho dì biết nha, mẹ con còn không bằng con, con độc lập từ lâu rồi, từ bốn tuổi đã bắt đầu ngủ riêng. Mẹ con lớn như vậy còn không dám ngủ một mình, ngày nào cũng quần lấy ba.” Phong Triệt Triệt nói đến đây, theo bản năng ưỡn cái ngực nhỏ bé ra.

“Nói như vậy thì đúng là mẹ không độc lập bằng Triệt Triệt rồi.”

Lâm Không Đồng nén cười nói. Bên cạnh Phong Lôi Lôi nghe không nổi nữa, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên nói tiếp: “Thôi đi, không biết là người nào nữa đem bò lên giường ba mẹ đây? Không biết là người nào sợ tới mức kêu thất thanh đây?”

Phong Triệt Triệt nội tình bị phơi bày, nhất thời trợn tròn đôi mắt: “Phong Lôi Lôi, người vì sao cứ phải đối lập với ta? Đừng cho là ta không biết người làm chuyện xấu. Người làm hư máy tính của ba, đem đồng hồ của ông nội phá hỏng...”

“Phong Triệt Triệt, ta nhẫn nhịn người lâu rồi, hôm nay ta không dạy dỗ người ta liền không ọ Phong.”

“.....”

Hai người bên này đầu khẩu, Lâm Không Đồng bên kia cười đến đau cả ruột.

“Ta không thèm động thủ với người, mẹ nói ta là quân tử, đi tìm mẹ phân xử.”

“Ta không tìm mẹ, mẹ cũng ngây ngốc giống người.”

“Mẹ không ngây ngốc, người mới ngốc.” Phong Triệt Triệt lập tức bảo vệ mẹ.

“Thế nào mà không ngốc, mẹ ngay cả một đề toán của ta cũng sẽ không làm được.” Phong Lôi Lôi xem thường nói.

“Đề toán kia ngay cả tôi cũng không làm được, mẹ không làm được là bình thường.”

“Hai nhóc các con không phải đang nói đến bà già này? Các con không sợ ai nữa phải không?” Sử Trì Trì mặc đồ ngủ, tóc rối bù ra ngoài quát.

“Mẹ, Lôi Lôi nói mẹ ngốc.” Phong Triệt Triệt vội vàng tố cáo.

“Phong Lôi Lôi, về việc này con có muốn giải thích gì không?”

“Mẹ vốn là ngốc.” Phong Lôi Lôi một bộ dám làm dám chịu.

“Xem ra là con cần ăn đòn.” Trì Trì thuận tay nhặt một cái dép lên, sẽ phải đánh.

“Ba, ba xem con nói có đúng không. Mẹ chẳng lẽ không ngốc sao?”

Phong Lôi Lôi tiến lên lôi kéo Phong Lôi vừa từ phòng ngủ ra, muốn biến ba thành đồng minh. Phong Lôi đã không còn nhuệ khí nói lời ác độc như Phong Lôi trước kia, anh liếc mắt nhìn bà xã hung bạo, vội vàng nói sang chuyện khác: “Vừa rồi ai gọi điện đến vậy?”

“Ba, ba nói đi, mẹ có phải là ngốc không?”

“Cái này, hiện tại cũng không hẳn vậy. Hai con có muốn đi đâu chơi không?”

Liên tục như thế, Phong Lôi Lôi hiểu mình không lôi kéo được, phẫn nộ nói: “Bây giờ đàn ông ai cũng thế này sao? Một chút chân lý tự đại cũng không biết. Tương lai thế giới đành phải dựa vào những cô gái như chúng tôi.”

“Hừ, nếu dựa vào người, có cơm ăn sao?” Phong Triệt Triệt bắt đầu phản công.

“Tránh ra, đừng để tôi thấy các người.” Phong Lôi Lôi lửa giận bốc lên đầu, hướng về phía Phong Triệt Triệt hét lớn một tiếng. Phong Triệt Triệt oa một tiếng khóc: “Lôi Lôi dám quát con, còn nói con ngốc giống mẹ, huhu.” Trì Trì vừa nghe đến con trai khóc, nhất thời cũng nổi giận, nhặt dép lên nhắm mông Lôi Lôi đánh một cái: “Gọi con là bá đạo cậy mạnh không sai, hôm nay không thể không đánh con một trận.”

“Được rồi được rồi, đừng đánh.” Phong Lôi vội vàng ngăn Trì Trì, đưa tay kéo Lôi Lôi. Lôi Lôi không nhận tình của anh, cổ nén nước mắt lạnh lùng nói: “Tôi, Phong Lôi Lôi, không chấp nhận an ủi vuốt đuôi.”

“Ai trêu chọc bảo bối của ta?” Cha Phong Lôi uy nghiêm nói.

“Lôi Lôi mau đến xem ông nội mang cho con thứ gì.” Phong Lôi Lôi lườm cha mẹ một cái, sau đó băng băng chạy.

“Triệt Triệt mau tới đây, bà nội cũng có đồ tốt.” Phong Triệt Triệt lau nước mắt xong cũng hấp ta hấp tấp chạy, để lại hai người Phong Lôi cùng Trì Trì mắt to trừng mắt nhỏ.

“Anh nói này Trì Trì, phương pháp giáo dục của em có thể phải sửa lại.” Phong Lôi cố gắng uyển chuyển nhắc nhở.

“Em thấy phải thay đổi chính là anh, anh xem Lôi Lôi tại anh chiều quá mà trở nên bá đạo đấy. Còn nhỏ tuổi vậy mà động một chút là lườm nguýt người khác. Cả ngày dùng cái nhìn xem thường đó. Một chút khiêm tốn kín kẽ của em cũng không học được. Ngược lại lại học được cái liều lĩnh của anh.”

“Con gái mình liễu lĩnh là bản chất rồi. Hôm trước thầy giáo nói tài nghệ của Lôi Lôi có thể lên cấp rồi. Em nói xem con gái chúng ta so với anh ai thông minh hơn?”

“Anh lại khoe khoang rồi. Em phát hiện em và anh ngày càng không có tiếng nói chung.” Trì Trì lườm anh.

“Đúng rồi, em vừa nghe Triệt Triệt nói chuyện điện thoại mà.” Trì Trì vỗ vào đùi một cái chạy vội tới máy điện thoại gọi lại.

“Lâm Không Đồng, thật ngại quá, vừa rồi trong nhà xảy ra chút chuyện, haha.”

“Không sao. Ta và Triệt Triệt vừa hàn huyên một chút rất vui vẻ.”

“Triệt Triệt thằng nhóc này còn được, con nhóc Phong Lôi chính là chọc ta tức chết, tính tình giống hệt bố....” Sử Trì Trì hiện tại giống hệt một bà mẹ, vừa nhắc tới con là miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt. Nói đến nửa ngày đột nhiên nhớ ra, áy náy nói: “Ta quên mất người ghét nghe mấy chuyện này.”

Lâm Không Đồng cười nói: “Không sao, nghe một chút không tồi.”

Sissi: Cuối cùng thì cũng hoàn rồi. Cảm ơn Quảng Hằng tỷ tỷ đã cho ta cơ hội thể hiện chút tài mọn, thể hiện niềm đam mê của mình. Cảm ơn tỷ đã kiên nhẫn chờ đợi ta lê lét với chứng lưỡi kinh niên cùng những cơn lưỡi bất chợt của mình. Đa tạ các tình yêu đã ủng hộ ta. Một lần nữa xin đa tạ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-hanh-tri-thuong>